Cer fara stele

Dinca Robert Marius

Prolog:

Poliţistul apucase să se urce în maşină, dar exact ca în filmele de duzină, aceasta nu vroia să mai pornească. În timp ce recita în gând rugăciunea "Doamne-scapă-mă-din-asta-şi-fac-ce-vrei-o-Doamne-scapă-mă!...", se gândea că totuşi, nu era el următoarea victimă, că el doar văzuse totul, O DOAMNE SUNT MARTOR, dar nu făcuse nimic rău. Din reflex pipăi arma de la şold, dar când dădu de fierul rece, tresări ca un apucat şi de atâta frică începu să geamă, dar fără lacrimi, că nu putea să plângă, O DOAMNE CE BINE AR FI FOST SĂ PLÂNGĂ, CA ATUNCI ÎN CLASA A TREIA CÂND COLEGUL DE BANCĂ ÎI SPĂRSESE NASUL CU PENARUL, DIN GREŞEALĂ ŞI ÎNVĂTĂTOAREA ÎL TRIMISESE ACASĂ ŞI PLÂNSESE TOT DRUMUL ŞI PÂNĂ AJUNSESE SE LINIŞTISE, DE PARCĂ MAI SLĂBISE CÂTEVA KILOGRAME ŞI TAICĂ-SU ÎL ÎNTREBASE CE SE ÎNTAMPLASE ŞI EL ÎNCERCASE SĂ-I POVESTEASCĂ, DAR ACUM NU MAI PUTEA SĂ PLÂNGĂ ŞI PARCĂ PĂŢANIA LUI SPUSĂ AŞA, NU AVEA NICIO NOIMĂ ŞI SE SIMŢEA DE PARCĂ AR FI MINŢIT ŞI TAICĂ-SU ÎL MAI BĂTUSE ŞI EL CU CUREAUA, DAR NU MAI PLÂNSESE, CĂCI NU MAI AVEA LACRIMI…

"Of-Doamne-fă-ca-totul-să-dispară!"…

Şi văzu băiatul îmbrăcat la patru ace, cu mâinile pline de sânge, apropiindu-se de maşină şi îngheţă, nemaiputând nici să gândească, dar acesta trecu mai departe, mergând pe mijlocul străzii, ca un nebun şi se linişti, dându-şi seama că nu vine după el.

La colţul străzii, doi câini începură să se încaiere şi băiatul se opri în dreptul lor, hipnotizat.

După un timp, privirea îi căzu pe mâinile pătate de sânge şi zise mai mult pentru el:

-De la început, totul nu a fost decât o luptă de câini…

Căzu în genunchi pe trotuarul jegos şi începu să plângă. Era prima oară în viaţa lui când făcea asta.

Povestea era veche, dar îşi aducea aminte de parcă ieri împlinise paisprezece ani.

De parcă ieri îşi luase buletinul şi ajunsese cu el acasă fluturându-l şi o găsise pe maică-sa ţeapănă în pat. Moartă.

Atunci începuse totul…

Prima parte: Lupte de câini

Capitolul 1 "Paisprezece ani"

Aveau o singură cameră micuţă, şi un hol, fără uşă.

Aşa că, atunci când bărbaţii veneau în vizită, mami îl punea să se întoarcă cu faţa la geam şi să stea acolo, p până când i se spunea că e gata şi că putea să se uite. Asta nu mai era o problemă de

mult timp, se obișnuise. Atunci când se întorcea, bărbaţii nu mai erau, plecaseră și mami îi zâmbea, mulţumită și îl premia, căci fusese băiat ascultător, cu bani de-o ciocolată, sau un pachet de biscuiţi. Era un lucru mare să fii cuminte și îi plăcea.
O iubea pe mami mult, doar pe ea o mai avea, căci tati nu mai era, el plecase la Dumnezeul cel mare din ceruri, căci Dumnezeu avea treburi importante de rezolvat cu el, mult mai importante decât aceea de a-l lăsa pe tati să stea cu el și cu mami, să fie o familie și până la urmă, Dumnezeu era Dumnezeu, era Tatăl nostru și el ştia mai bine decât oricine ce să facă, căci El era acela care îi făcuse pe toţi.
În ziua când tati plecase, mami îi spusese:
-Tati a plecat și nu mai vine. L-a chemat Dumnezeu…
El, la cinci anişori ai lui, o întrebase:
-Dar de ce mami, Dumnezeu nu-i mai lasă pe oameni să vină înapoi, când îi ia la el?
-Nu, îi răspunsese mami, îi trimite din nou pe lume, dar sub formă de bebeluși în burta mamelor.
Vrusese să-i mai zică câte ceva, dar se abţinuse, văzându-i chipul trist și plâns. Se întrebase atunci, dacă ar fi trebuit să plângă și el, dar nu reușise să afle răspunsul. Totul părea extrem de încurcat.
Peste doi ani, burtica mamei se umflase puţin și el se bucurase și o întrebase:
-Mami, tati e în burtica ta? L-a trimis Dumnezeu înapoi?...
Mami îl privise cu ochii ei negrii, scăpărând de o furie, care lui i se păruse ciudată, scrâşnise din dinţi, și îi trăsese o palmă. Nu îl duruse, dar îl zăpăcise.
Se pusese pe scaunul de la geam, în timp ce mami se întinsese pe burtă în pat și începuse să plângă.
"DACĂ STĂ PE BURTĂ", îi spusese vocea din capul lui, "TATI S-AR PUTEA SUFOCA ȘI MURI, CĂCI BEBELUȘII NU POT ŢINE PREA MULT AER ÎN PLAMÂNI!" și el se gândise că vocea avea probabil dreptate, dar nu mai îndrăznise să o întrebe nimic, atunci, căci se gândea că poate mai căpăta o palmă și încă nu înțelegea de ce o luase pe prima.
Peste câteva zile, mami venise acasă și se aruncase în pat și el îi spusese că îi este foame, dar ea nu îi răspunsese și începuse să se vaite încet și atunci el observase, că mami nu mai avea burtică.
Brusc, mintea lui de copil fusese cuprinsă de o fericire nebună și o întrebase plin de veselie:
-Mami, dacă tati nu mai e în burta ta, asta înseamnă că vine acasă?!
Maică-sa se oprise din văicărit și îi răspunsese, pe cât putea de calmă:
-Nu mami, tati e bebeluş și a rămas la nenea doctorul, el o să-l crească.
-Dar mami, izbucnise el într-un râs nervos, poți să-l aduci acasă! O să am eu grijă de el, chiar dacă e bebeluș, dar e tati, mami, e

tati meu!...
-Puiule!, ridicase maică-sa tonul, când o să fi mare o să înțelegi mai bine. Taică-tu nu se mai întoarce, uită-l! Promite-mi că o să faci asta!
Îi promisese, dar de unele promisiuni, era imposibil să te ţii.
Adevărat, când crescuse mai mare înţelesese mult mai multe lucruri. Printre ele, că taică-su era carne mâncată de viermi și maică-sa era o curva, dar asta era o altă poveste…

Când avea patru anişori, de ziua lui, taică-su îi făcuse cadou două bărcuțe mici din plută. De atunci se juca cu ele în fiecare zi. Avea ligheanul cel mare pus lângă geam, puţină apă în el și gata!, cel puţin două ore nu-l mai scoteai de acolo.
-Ăsta micul o să se facă marinar!, spunea tati, luându-l în braţe și învârtindu-se cu el prin casă.
-O să-l trimitem la Academie, în Constanţa. O să navigheze în toată lumea, pe toate mările si oceanele si o să vadă locuri la care noi doar visăm.
Marinar nu se făcuse, dar omorâse unul, dar asta mai încolo…
Taică-su fusese scriitor, nu unul mare, dar unul bun și ce chestie, că nu prea te gândești la lucruri de genul ăsta, dar cât de rapid poate să îngroape Oraşul pe cineva care a ajuns să ştie prea multe…
-Prea multă filozofie, duce la asfixierea creierului și inevitabil la moarte, zicea taică-su după câteva pahare de coniac.
De fiecare dată, același lucru, asta era vorba lui. Adevărul e că avusese probabil dreptate. Prea multă filozofie, îi stricase și cum el nu putea să îngroape Oraşul, acesta îl îngropase pe el.
Nimeni nu înţelesese de ce Toto, un borfaş de mâna a doua, care nu citea în ziare decât ştirile sportive, se oprise în acea zi cu privirea, pe un articol ce avea legătură cu primăria și asfaltatul şoselelor.
Citii de cel puţin zece ori aceeași chestie, după care se ridică de la masa încărcată cu bere și spuse gânditor:
-Marinescu, ăsta care a scris articolul, ştie cam multe. Cineva o să trebuiască să se ocupe de el, că aşa nu se mai poate...
Apoi, îşi salută amicii și plecă.
Cei de la masă citiră și ei articolul, dar nu înţeleseră nimic.
-Cred că lui Toto, tocmai i-a crăpat și ultimul neuron, comentă unul dintre ei și ceilalţi începură să râdă.
În acea seară, Toto aşteptă mai bine de două ore în faţa blocului jegos, până când, într-un sfârșit îl văzu că apare. Se postă în faţa lui și-l întrebă:
-Auzi, tu eşti Marinescu ăla care scrie în ziare?
-Da, îi răspunse bărbatul slăbuţ cu ochelari. Dar cu cine am onoarea?
-Nu contează îi răspunse Toto și îi înfipse cuţitul de tăiat porci, adânc în burtă.
Omul îl privi uimit timp de câteva secunde, după care căzu pe spate

și începu să icnească.
Sticla de coniac, pe care acesta o ţinea în mană, se izbi zgomotos de caldarâm, dar nu se sparse, aşa că Toto o culese și o bău în drum spre casă.
Dimineață, la prima oră, îl sălta Poliţia. Nu opuse rezistenţă, că nu avea sens.
Nu făcu nimeni gălăgie, nu se băgă nimeni pentru el și nici nu-l plânse nimeni.
De apărat nu se apără, căci nici el nu reuşea să înţeleagă de ce făcuse ce făcuse. Singura explicaţie pe care o dădu, suna în felul următor: "Trebuie să curăţăm uneori drumul, pentru ca și alții să meargă mai departe."
Fu trimis la închisoare, unde, după o săptămână, ironia sorţii, muri de un cuţit în stomac.
Oraşul îşi spălase încă o dată mâinile lungi și murdare…

Mami gemea în pat și nenea îi spunea cuvinte nu tocmai frumoase. Genul de cuvinte pentru care, dacă le scăpai din gură riscai să iei bătaie.
Îşi îndreptă atenţia spre copiii care se jucau cu mingea în stradă. Îi privi cu admiraţie, căci el nu avea voie să iasă afară, decât la şcoală și înapoi și când îl mai trimitea mami la chioşc, să cumpere câte ceva.
-Afară e periculos pentru copii. Sunt câini turbaţi și maşini care te calcă pe trecerea de pietoni și ţigani care te fură și iţi rup mâinile și picioarele și te pun să cerşeşti pentru tot restul vieții…
O asculta cu gura deschisă și cu ochii mari, când îi povestea lucrurile astea, dar nu se putea abţine să nu se întrebe, de ce pe ceilalţi copii nu-i muşcau câinii, nu-i călca maşina, sau nu-i furau ţiganii.
Dar mami era mare și ştia multe și el era doar un tanc și trebuia s-o asculte și să înveţe de la ea.
-Stai fă aşa, nu te mai mișca, că te pocnesc!, auzi fără să vrea cuvintele bărbatului și în mintea lui îşi astupă urechile și vocea îi spuse că ATUNCI CÂND VEI FI MARE, VEI ÎNŢELEGE LUCRURILE ASTEA MULT MAI BINE, ACUM DOAR LASĂ-LE SĂ TREACĂ…
Se întrebă pentru prima oară, dacă "vocea" pe care o auzea în capul lui, era vocea lui Dumnezeu, sau poate, îl străfulgeră altă idee, vocea lui tati…
Vorbi pentru sine:
-E vocea lui tati, desigur, cum de nu mi-am dat seama până acum? El mă ajută să înţeleg lucrurile și să cresc mare…
Cei doi din pat, se opriră pentru o clipă și bărbatul gras cu faţa de porc, comentă:
-Mucosul ăsta al tău, nu are toate ţiglele sus, vorbeşte singur…
"Vorbesc cu tati, nu singur!", ar fi vrut să-i răspundă, dar nu o făcu, căci ştia că bărbatul și nici măcar mami nu o să înţeleagă.
ÎNTR-O ZI, zise vocea, O SĂ-I TRIMIŢI PE TOŢI LA

DUMNEZEU și el, auzind asta, începu să se simtă mai bine. La Dumnezeu, acolo, de unde nimeni nu se mai întoarce...

Sinan(sau "cap belit", cum îi spuneau tovarășii) era el însuși un nenorocit și jumate' și ştia că ea era doar o târfă, dar asta nu-l împiedica să nu simtă o oarecare milă.
Viaţa o adusese acolo unde ajunsese. Îşi amintea că atunci, pe vremea când bărbatul încă îi mai trăia, încercase într-o zi să se dea la ea, căci era o femeie foarte frumoasă, dar ea nici măcar nu îl băgase în seamă și acum…
Mangalia era un oraş unde prosperau doctorii și primarii, nu oamenii de rând.
Cei de jos se stingeau pe fiecare zi, până dispăreau de parcă nici nu ar fi existat vreodată.
Nu-și punea nimeni întrebări de genul: "De ce?", sau "Ce ar trebui făcut?" și nu găseai articole despre ei în ziare, decât în zilele care precedau alegerile. După aceea se uita tot.
Aşa că, atunci când veni la ea pentru a zecea oară, îi cumpără de la florăria din colţ, un buchet mare de trandafiri.
Făcu doi pași, se răzgândi și aruncă florile în mijlocul străzii. Părea prea prost aşa și nu asta era ideea. Mai bine îi lua o cutie de bomboane sau o pungă de cafea bună și… Nu!, îi venise în minte ceva mult mai bun.
Trecu strada și intră în magazinul de cadouri, de unde cumpără un vapor din lemn, mare și frumos. Dădu destui bani pe el, dar banii erau câștigați de fetele date la produs, aşa că nu-i păsa. Doar nu stătea el crăcănat pentru ei…
Ăsta era un cadou potrivit pentru ăla micul.
-Ce tâmpenie!, murmură, am treizeci de coarde, cu care pot să fac orice, oricând și mă duc la alta căreia îi dau bani și îi mai duc și cadouri…
Dar se duse.
Ea se bucură mult mai mult de cadou decât băiețelul și chiar îl pupă de faţă cu acesta, cum nu făcea de obicei.
Îşi făcu treaba cu maică-sa, în timp ce băiatul stătea cu faţa lipită de geam și se gândi că o să-i placă până la urmă, căci acum era doar un dar de la un necunoscut, dar mai încolo o să se obişnuiască cu ideea că e al lui și când o să înceapă să se joace cu el, nu o să-l mai scape din ochi.
A doua zi, când maică-sa se întoarse de la chioşc, cu două sacoșe de cumpărături în braţe, nu mai găsi din vapor decât bucăţi de lemn, aşezate una peste alta, ordonat, sub calorifer.
-Cosmin, îl întrebă pe cât putea de calmă, ce se vede acolo jos, e vaporul de la Sinan?
-Da, îi răspunse puştiul, privind-o în ochi și o trecu un fior, căci ochii ăia verzi erau ochii lui taică-su.
-Păi…, păi ce s-a întâmplat cu el?
-L-am trimis la Dumnezeu, îi răspunse acesta și văzând că nelămurirea îi persistă încă pe chip, completă, ca să înţeleagă:

-Linişteşte-te mami, tati m-a pus să fac asta…
Dar mami nu înţelese...

Trecuseră anii, acum era băiat mare, sau măcar aşa zicea maică-sa. Tocmai fusese la Poliţie să-și ridice buletinul și domnul de acolo îi spusese zâmbind, că de acum e bărbat și că are responsabilităţi și nu putu să nu se întrebe la ce se referea, dar nu reuși să-și dea seama.
Se vedea de la o poştă că era altfel decât ceilalţi copii, că era...Diferit.
EI NU AU FOST ATINȘI DE DUMNEZEU, îi spuse vocea și se gândi că are dreptate.
Simţea diferenţa dintre el și ceilalţi. El nu mai avea demult chef de joculeţe și prostioare, căci și pe acestea le făcuse doar în mintea lui. Nu avusese copilărie.
COPILĂRIA O TRAIEŞTI LA BATRÂNEŢE, NUMAI SĂ AJUNGI TU ACOLO. CÂND EŞTI MIC TREBUIE SĂ ÎNVEŢI SĂ EVOLUEZI ȘI SĂ SUPRAVIEŢUIEŞTI, ATÂTA TOT.
Aproape ajunsese în faţa blocului, când un ţigan îmbrăcat într-un trening jegos îl opri și-l întrebă pe un ton conspirativ:
-Auzi vărule, nu vrei o cameră? Ţi-o dau ieftin.
-Ce să vreau?, făcu el neînţelegând.
O CAMERĂ VIDEO, LA ASTA SE REFERĂ, DAR NU AI TU NEVOIE DE AŞA CEVA. TU NICI MĂCAR NU ŞTI CE E AIA.
Ţiganul scoase camera dintro sacoşă murdară și i-o arătă:
-E Sony, frate, cea mai bună!
SPUNE-I CĂ NU ȘI PLEACĂ.
-Cinci bătrâne pentru tine! Are și cablu de date și încărcător și dacă mai dai și tu ceva, iţi dau și un card de un giga.
-Nu, mulţumesc!
Încercă să-l ocolească, dar ţiganul i se puse în faţă.
-Hai frate, patru bătrâne, că te văd mai tinerel și nu vreau să-ţi iau toţi banii din buzunar, că te mai duci și tu la fete, una-alta...
LASĂ-MĂ PE MINE SĂ-I VORBESC!, îi spuse vocea, pe un ton nervos.
-AUZI MĂ, OAIE JUPUITĂ, CÂND TE-AI DUS LA MĂ-TA ÎN CIMITIR SĂ-I FURI LANŢUL DE LA GÂT, TE GÂNDEAI CĂ O SĂ VINĂ ZIUA CÂND CEL DE SUS O SĂ TE PUNĂ SĂ PLĂTEŞTI PENTRU ASTA, DAR DUPĂ CE L-AI DAT LA AMANET ȘI TE-AI ÎMBĂTAT CA PORCUL, AI UITAT COMPLET ȘI ACUM TE DUCI ȘI ÎI PUI FLORI LA CAP ȘI CREZI CĂ E TOTUL ÎN REGULĂ, CĂ TE-AI SPĂLAT PE MÂINI, DAR ÎN CURÂND O SĂ AJUNGI LA MORGĂ ȘI O SĂ TE TAIE ĂIA CA PE O VITĂ ȘI O SĂ TE AŞTEPTE MĂ-TA DINCOLO SĂ-TI MĂNÂNCE CREIERII CU LINGURA, ÎMPUŢITULE!...
Ţiganul se albii la faţă și îl apucă tremuratul. Lăsă sacoşa să-i scape din mană și uitându-se cu ochii holbaţi la băiatul de paisprezece ani, o luă la fugă, încercând să traverseze strada.

Un camion îl izbi în plin, înșirându-l pe jumătate de şosea.
I-AM ZIS... ACUM ÎI ÎNCEPE POVESTEA. NOROC CU MĂ-TA, CIOARO!...
Băiatul privi lumea cum se aduna și un poliţist de la circulație care se agita să facă loc și încercă să simtă ceva, orice, dar nu reuși.
Intră în bloc și începu să urce scările.
Când ajunse în apartament îl trecu un fior ciudat și-și aminti că mai avusese senzaţia asta, atunci când tati fusese luat de Dumnezeu și ştiu că ceva foarte rău se întâmplase.
Maică-sa era întinsă pe pat, goală, nemişcată. Părul îi era răvășit, ochii roșii și gâtul vânăt.
ACOPER-O CU CEVA, NU FI NERESPECTUOS...
Și o acoperii cu o pătură și ştia că e..., dar nu putea s-o spună...
E MOARTĂ, ACCEPTĂ ASTA, CU CÂT MAI REPEDE, CU ATÂT MAI BINE. ÎMI PARE RĂU, DAR A VENIT TIMPUL. SCOATE DIN SERTAR CEL MAI MARE CUŢIT ȘI BAGĂ-L SUB GEACĂ. ACUM HAI SĂ MERGEM, CĂ MAICĂ-TA A FOST OMORÂTĂ CA ȘI TAICĂT-U (ce?!...) ȘI CHESTIILE ASTEA NU POT SĂ RĂMÂNĂ AŞA PENTRU TOTDEAUNA. CAND VEZI CĂ CEI CARE AR TREBUI SĂ SE OCUPE DE REZOLVAREA PROBLEMELOR SE FAC CĂ PLOUĂ, NU LĂSA CAPUL ÎN JOS, ACŢIONEAZĂ! SUNT ANUMITE VALORI CARE NU SE ÎNCALCĂ.
-Dar mami..., începu el, dar vocea îl întrerupse:
-TACI ȘI ACCEPTĂ. HAI SĂ MERGEM ACUM ȘI SĂ NU DEA NAIBA SĂ TE VAD CĂ PLANGI! GÂNDEŞTE-TE DACĂ VREI SĂ MAI IEI CEVA CU TINE, CĂ AICI NU TE VEI MAI ÎNTOARCE! HAIDE ODATĂ!...HEI, CE FACI, LASĂ BARCUŢELE, ACUM NU MAI EŞTI COPIL, ACUM ESTI MÂNA LUI DUMNEZEU! HAI!...
Ieșii din casă fără să se mai uite în spate. Ieșii ca un robot...

CAPITOLUL 2 "Înăuntru"

"Faţă de porc" lăsă fata sângerând, cu nasul spart, într-un colţ al garajului și se îndreptă spre masa unde stăteau barosanii, cu capul plecat. El era ăla care se ocupa de curve și chiar îi plăcea să facă asta. Se simţea „bărbat”.
Cobe, cel mai "greu' de la masă, îl privi cu dezgust cum îşi aşeza curul de o tonă pe scaun și apoi se luă de el:
-Auzi, tu chiar crezi că noi nu avem nimic de făcut mai bun, decât să-ţi acoperim ţie urmele?
"Faţă de porc", nu răspunse, căci o mai făcuse odată, demult și se alesese cu o bâtă de baseball peste bot. Trebuise să-și schimbe atunci majoritatea dinţilor și asta pe cheltuiala lui, aşa că-și învăţase lecția. Cel mai bine, deocamdată, era să tacă.
-Nu înţeleg cum de dracu m-am ales cu nişte dobitoci ca voi! Voi nici de o târfă nu sunteţi în stare să aveţi grijă! Una te trage pe pix cu banii de câteva luni (și făcu o pauză uitându-se la fata ce stătea ghemuită pe cimentul rece)... și alta care nu
și-o pune cu tine, pentru că tu eşti prea prost să ţi se scoale și tu

o strângi de gât. Măcar ţi s-a sculat mă, după ce ai omorât-o? I-ai dat un număr, aşa la "rece"?
"Faţă de porc", aruncă o privire fugitivă la cel din faţa lui, căci nu-şi dădea seama, dacă acum ar trebui să răspundă sau nu, dar acesta îi ocoli privirea.
Se riscă:
-Nu şefu', nu i-am făcut nimic! Îmi pare rău şeful', nu am vrut să iasă aşa...
-Zi şi tu acum!, continuă Cobe, de parcă nici nu l-ar fi auzit. Să-l scot pe boul ăsta din căcat, sau să-l dau pe mâna gaborilor?
Cel care stătea în dreapta lui, îşi aprinse un Kent şi zise:
-Lasă-l mă Cobe, dă-l dracu'! Oricum trebuie să vedem ce facem cu copilul...
-Care copil?, făcu Cobe.
-Păi aia moarta are un puşti de vreo 12 ani sau cam aşa ceva...
-Ce mă?!
"Faţă de porc" înlemni. "Mi-o iau, acum mi-o iau tare de tot...Of Doamne, dar prost sunt". Auzii uşa de la garaj cum se deschide în spatele lui, dar nu se întoarse, căci asta ar fi însemnat lipsă de respect faţă de Cobe şi numai asta îi mai lipsea acum...
-Auzi, îl întrebă Cobe, puştiul ăla e cumva unul pe la un metru şi şaptezeci, bruneţel şi bine făcut?
-Da, se grăbi "Faţă de porc" să-i răspundă, simţind în tonul lui un fel de relaxare, o scăpare.
Cel din dreapta lui Cobe se uită spre uşa garajului şi vru să se ridice în picioare, dar Cobe îi făcu semn să stea jos.
-Auzi, continuă Cobe şi cumva puştiul ăsta are un cuţit mare în mână şi stă acum, exact în spatele tău?
-Ce?!..., făcu "Faţă de porc" şi încercă să se întoarcă. În acel moment, simţii o lovitură în ceafă şi rămase înţepenit. Vru să spună ceva, dar din gură nu-i ieşi decât sânge. Se agăţă cu o mână de muşamaua de pe masă şi în timp ce cădea cu scaunul, o trase după el cu două scrumiere şi o sticlă de whisky. O ţigară aprinsă îi ateriză pe faţă şi începu să ardă mocnit, dar "Faţă de porc" nu reuşi s-o îndepărteze. Avea probleme mult mai importante acum. Murea...
-A omorât-o pe mama, rosti puştiul, pe un ton rece, detaşat.
-Ştiu copile!, îi răspunse Cobe. Acum poţi să te linişteşti, ai făcut ce trebuia. Nimeni de aici nu o să-ti facă nimic.
-Ar mai fi ceva..., zise puştiul.
-Da, spune, orice...
-Aş vrea să rămân cu voi, dacă se poate.
Cobe căscă puţin gura, apoi dădu din cap în semn de aprobare. În mintea lui ceva îi spuse că ăsta era cursul firesc al lucrurilor şi că nu avea sens să se împotrivească.
Aşa începu totul...

Începu să ducă diferite pacheţele, în şcoli, baruri şi hoteluri. Se descurca, pentru că nu punea întrebări, nu vorbea decât ce trebuia

și era foarte responsabil. Toată viaţa îşi dorise să facă un lucru important, ceva zilnic și acum îl căpătase. Ăsta era serviciul lui. Acum avea responsabilităţi.
Cobe îi dăduse o cameră la el acasă, unde dormea sau îşi petrecea puţinul timp liber și cei din jur începură să privească cu alţi ochi "relaţia" dintre ei doi, care ajunse într-un timp foarte scurt, la un nivel gen tată-fiu.
Majoritatea erau invidioși, până și Mando, mâna dreapta a lui Cobe, deși nu spunea nimeni nimic.
Într-o zi, după ce livrase marfa, fu claxonat de o mașină de Politie și cel de la volan, îi făcu semn să vină la el. Intră în panică, chiar dacă acum era "curat", dar îşi dădu seama că agravează situaţia dacă fuge, aşa că se duse.
-Intră în mașină!, îi spuse acesta și se conformă.
Poliţistul un tip slăbuţ, pe la vreo 40 de ani, mirosea a bere și peşte.
-Ia zi, unde te las, la orfelinat sau la secţie? Și acolo și acolo, o să stai închis și o să iei bătaie, dar iţi dau posibilitatea să alegi, să nu zici că sunt băiat rău...
Întrebarea pluti în aer, dar el nu-i răspunse.
-Nu prea eşti vorbăreţ, puştiule, nu? Ia zi mai bine, cum te cheamă? La întrebarea asta poţi să răspunzi?
-Cosmin, dar mi se spune Papi.
-Papi?! Păi de la ce vine mă Papi, de la Papa de la Roma, de la papa de mâncare, sau de la ce? Ia zi, ţi-e foame?
-Vine de la Popey marinarul, îi răspunse rece. Aşa îmi spunea tata când eram mic.
-Da, și acum tot aşa te strigă?
-Nu mă mai strigă că e... mort.
Cuvântul pe care-l scoase din gură, sună dureros în aerul îmbâcsit al mașinii și vocea îi spuse: LASĂ-LE DRACU DE BĂRCUŢE! TOT LA ELE TE GÂNDEŞTI?
Da, tot la ele se gândea.
-Scuze puştiule, îi spuse poliţaiul pe un ton serios. Păi și maică-ta?
-La fel!
Urmă o tăcere lungă apoi mașina porni și fu întrebat:
-Acum, serios, unde stai?
-În capăt la pod, după liceu.
-Te duc eu.
I se păru un drum foarte lung deși nu dură mai mult de cinci minute.
-Puteţi să mă lăsaţi aici, spuse neştiind cum să coboare mai repede.
-Eşti sigur că aici, puştiule, asta nu e o zonă prea frumoasă, mai ales pentru cineva de vârsta ta...
-Aici, îi răspunse și coborî.
Atunci îl văzu pe Cobe și acesta îl observa la rândul lui și se îndreptă în viteză spre mașină.
-Stai să vorbim un pic!, îi zise poliţistului și lui îi spuse să-l

aştepte puţin mai încolo.
După două minute, fu chemat.
-Papi, spune-i, m-am purtat bine cu tine, nu?, îl întrebă poliţistul.
-Da, răspunse, bineînţeles.
Acesta îl privi recunoscător, exact ca un câine căruia i-ai dat ceva de ros.
Cobe îi băgă nişte bani în buzunar şi plecară.
-Auzi, îl atenţionă pe drum, asta să fie prima şi ultima oară când te văd într-o maşină de poliţie! Ăştia sunt pentru băgat la zdup, nu pe post de limuzină!
PROSTULE AI AVUT OCAZIA SĂ BAGI UN AS ÎN MÂNECĂ ŞI AI RATAT!, îi spuse vocea.
Peste câteva zile, în acelaşi loc, dădu iar nas în nas cu poliţaiul. De data asta se îndreptă direct spre el şi îi zise:
-ÎMI DATOREZI O FAVOARE, ŞTII, NU?
-D..da, îi răspunse acesta bâlbâindu-se.
Puştiul avea dreptate, îi datora o favoare şi la ăştia ca el, nu era bine să rămâi dator…

-La mulţi ani Papi!, îi spuse Cobe şi-l îmbrăţişă.
Rămase trăznit. E ZIUA TA, TOCMAI AI ÎMPLINIT 15 ANI, CE NU ÎNŢELEGI?
-Dar...,de unde ştii?
Cobe îl privi zâmbind.
-Despre cei pe care îi ţii aproape de tine, trebuie să ştii întotdeauna totul.
-Hai cu mine până în parcul de distracţii, că avem o afacere de încheiat şi apoi ne întoarcem şi facem o masă mare în cinstea ta. Ce zici?
-Da, îi răspunse cu jumătate de gură.
Nu era obişnuit nici cu petrecerile de ziua lui şi nici să meargă cu Cobe undeva.
-Mando!, ţipă Cobe, după mâna lui dreaptă, pregăteşte Bmw-ul că plecăm.
Îşi aprinse o ţigară.
-Tipul cu care ne întâlnim e din Bucureşti, dar s-ar putea muta aici. Poate ne va ajuta să ne diversificăm şi noi afacerile. E un mahăr mare, e senator.
Urcară în maşină în spate.
-Auzi şefu', îi zise Mando, pe când băga cheia în contact, ştii că prostul ăla de Paraschiv l-a ameninţat pe moşul' de la Pariuri că îl omoară?
-Ce mă? Poate glumea...
-Nu, că cică, de două zile îl caută prin tot oraşul.
-E nebun! Diseară te duci şi-l aduci pe Paraschiv la mine. Mai bine, ştii ce? Adu-i pe amândoi.
Trecură pe lângă alt Bmw şi cel de la volanul acestuia, claxonă salutându-i.
-Procurorul..., comentă Mando.

-Să-l ia dracu de retardat! I-am zis să nu mai claxoneze, că nu sunt vreo curvă, dar văd că o face în continuare.
-Unii oameni, spuse întorcându-și privirea către Papi, pur și simplu nu înţeleg cele mai simple lucruri. Lucruri de bază, care-ţi asigură supravieţuirea într-un mediu decent. Să tii minte că la astfel de oameni nu le poţi băga cunoştinţele în cap decât cu ciocanul.
Mando începu să râdă.
-Lasă Mando, căci nici tu nu eşti departe. Îţi mai aduci aminte că atunci când te-am cunoscut, vindeai ţigări la colţ? Erai singurul alb între negrii.
-Vindeam parfumuri şefu', nu ţigări.
-Bă, parfumuri, ţigări, tot în banii ăia stai... Măcar ia zi, făceai ceva vânzare?
-Făceam, șeful, că eram singurul român care vindea așa ceva și lumea lua de la mine, că avea încredere...
-Bă, dacă ştiam că-ţi merge atât de bine, te lăsam să-ţi vezi de treabă! Dar nici acum nu e timpul pierdut. Ia zi, te duci până-n vamă să iei nişte parfumuri?
Cobe începu să râdă. Mando îl urmă instantaneu și chiar și Papi.
Ajunseră în parc. Coborâră și se îndreptară spre punctul de întalnire.
FUTU-I, zise vocea, văzându-l cum se uita la caruselul de mașinuţe. DĂ-LE DRACU DE BĂRCI!...

Senatorul era un bărbat bine făcut, pe la 40 de ani, cu părul cărunt, îmbrăcat sport. Nu-l băgă în seamă nici pe Mando, nici pe Papi, vorbii doar cu Cobe.
Erau o grămadă de copii care se dădeau în mașinuţe și Mando se duse la un tip care vindea vată pe băţ și luă două. Una i-o dădu lui Papi.
Acesta o savură cu o plăcere perversă, căci era pentru prima oară când mânca așa ceva.
-Ia zi puştiule, cum te simţi la cincisprezece ani?
-Bine...
-Când am împlinit eu vârsta asta, drept cadou, taică-miu m-a dat afară din casă. De abia intrasem la liceu, dar a trebuit să mă las de el. În prima săptămână, am dormit în scara blocului, dar m-a prins și m-a caftit rău de tot. Vecinii au chemat Poliţia, dar aceştia au scăpat de mine repede, că bulangiul de taică-miu era pescar și le aducea mereu peşte.
M-am mutat la cinematograf, dormeam pe acoperiş. Le făceam curat seara, după ce terminau cu filmele, și ei îmi dădeau bani de mâncare. Acum, cinematograful e al meu...
Aruncă băţul de la vata de zahăr și continuă:
-Când am împlinit douăzeci de ani, a venit maică-mea să mă caute și să-mi zică că a crăpat bătrânul. Îl călcase unul pe trecere. Am fost la înmormântare, dar cu un singur scop, în timp ce ăia boceau, eu râdeam de să mă piş pe mine. După doi ani, a ieșit și ăla din pârnaie, care îl omorâse. Când l-am găsit, făcuse pe el de frică,

că deja eram cunoscut, umblam cu Cobe și credea că vreau să-i iau gâtul. I-am dat un carton de Kent și o sticlă de Jim Beam și i-am spus că singurul lucru, pe care aş avea să i-l reproşez, e că nu l-a călcat cu cinci ani mai devreme... Dar...
Se întrerupse.
-Stai aici, Papi! Mă întorc imediat, l-am văzut pe Paraschiv!
Se uită după el. Paraschiv era un tip solid, cu o cicatrice mare pe faţă, care gesticula excesiv când vorbea.
După cinci minute de ciondănească, Mando se întoarse. Veni și Cobe. Papi se uită după senator, dar acesta dispăruse.
-Auzi Mando, cică unu' de la Constanţa îmi poartă sâmbetele. Vrea să-mi ia locul. O să vină în curând vremea când o să trebuiască să adunăm băieții.
-Și mâine șeful!, îi răspunse acesta.
-Nu, mai aşteptăm, o să primim telefon când o să vină timpul. Dar să fim pregătiți. Să anunţi băieții!
-Cum te las acasă, îi adun și le spun.
-Nu mă, nu azi, că azi e ziua lu' ăsta micu'! Azi petrecem!
-Bine şeful! Apropo, am vorbit cu Paraschiv, i-am zis să se prezinte diseară, să rezolvăm problema.
-Ok! Hai să mergem!
Pe drum până acasă singura care mai spuse ceva, fu vocea, dar, pentru prima dată, Papi nu înţelese nimic. Parcă vocea nu vorbea cu el, vorbea cu altcineva...

Seara, înainte de a începe petrecerea, Cobe se supără. Paraschiv apăruse, dar moşul nu.
-Bă, dar nimeni n-a fost în stare să dea de boşorogul ăla, mă?, îl întrebă pe Mando.
-Nu şeful, l-am căutat peste tot, dar parcă l-a înghitit oraşul.
-Bine că nu l-a înghiţit mă-ta, Mando! Adu-l pe Paraschiv!
Cobe stătea în capul mesei și lângă el Papi. Când apăru Paraschiv, Cobe îi zise lui Papi:
-Pune-ţi și tu whisky într-un pahar și aprinde-ţi o ţigară. De azi înainte, bei și fumezi!
Papi, crezu că glumeşte, dar văzându-i privirea serioasă, îşi turnă puţin whisky într-un pahar și lua de pe masă o ţigară și o aprinse. Făcu un efort mare, să nu înceapă să tuşească și încercă să adopte o mimă relaxată.
-Să trăiești Cobe!, zise Paraschiv, dând mâna cu el.
-Auzi Paraschive, ia zi într-o singură frază, care e faza cu moşul.
-Păi, începu acesta, am pus câteva milioane pe nişte ponturi pe care mi le-a vândut, rezultatele au ieșit bine, dar acum ia-l pe moşul de unde nu-i, că a dispărut cu tot cu banii mei!...
Cobe începu să râdă.
-Bă Paraschive, ăsta e reversu' medaliei. Când dai ţeapă la atâţia, ţi-o iei și tu la un moment dat.
Apoi, devenind brusc serios, spuse:
-Când îl prinzi, scoate-l la pensie pe caz de boală! Înţelegi ce

vreau să spun, nu?!
-Da şeful, mulţumesc!
-Liber!
Paraschiv plecă și în circa o oră începură să apară invitaţii. Papi nu-i cunoştea nici măcar pe jumătate din ei.
Primii care intrară, erau încărcati cu plase cu cadouri, dar Cobe îi opri la uşă și începu să ţipe:
-Ce aţi adus mă, haine, lanţuri, parfumuri? Mă dar voi chiar aşa de nesimţiţi sunteţi? Păi ce mă, eu n-am bani să-l îmbrac, sau ce? Ca să rămânem prieteni, aruncaţi tâmpeniile astea afară și scoateţi fiecare câte cinci sute de euro și puneţi-i pe masă, să-și ia el ce vrea.
-Mando, urlă, deși Mando era lângă el, stai la uşă și repetă operaţiunea cu cine intră, că nu am chef să-mi stric seara...
Se lăsă cu dansuri, cu îmbraţişări, cu pupături și lăutari. Papi, nu bău decât două pahare de whisky și fumă patru ţigări, dar îi fură de ajuns. Camera începuse să se plimbe uşor cu el.
Spre dimineaţă, când se duse la culcare, Cobe îi spuse:
-Pustiule, cadoul meu te așteaptă în cameră. Sper să-ţi placă!
Când deschise uşa, goală, întinsă pe pat, îl aştepta o femeie.
"Pai și eu ce ar trebui să fac?", se întrebă alarmat.
CRED CĂ A VENIT VREMEA SĂ TE DAI ȘI ÎN ALTFEL DE BĂRCUŢE, îl lămuri vocea...

Capitolul 3"Evoluţie"

În primele momente, când femeia începu să-l dezbrace, nu simţii nimic, dar când îl împinse în pat și se căţăra pe el, începu să se excite.
Femeia îl "trase" înăuntrul ei și începu să se mişte. Respiraţia îi deveni tot mai sacadată. În faţă îi apărură copiii care băteau mingea fericiţi și el, care visa de la geamul închisorii sale, că într-o zi, o să fie printre ei și pentru o clipă, începu să bată și el mingea și se relaxă și se bucură, dar apoi, femeia începu să geamă și ceva din interiorul lui se năpusti la suprafaţă și îi sparse mingea și îl trimise înapoi la geamul prăfuit și copiii din stradă dispărură subit că POATE ÎI CĂLCASE MAȘINA SAU ÎI MÂNCASERA CÂINII, SAU POATE ȘI MAI RĂU, ÎI PRINSESERĂ ŢIGANII ȘI CHIAR ACUM LE RUPEAU MÂINILE ȘI PICIOARELE ȘI LE FRÂNGEAU GÂTUL, DAR DOAR UN PIC, CÂT SĂ-I LASE PENTRU TOT RESTUL VIEŢII CU DURERI, SĂ PLÂNGĂ ÎN MOD NATURAL, ATUNCI CÂND VOR CERȘII.
Și strada se transformă în camera lui și cum privea el pe fereastră, o văzu pe maică-sa întinsă pe pat și cum un zdrahon de om fără nume, o călărea și o crăcăna, mai-mai să-i rupă picioarele și nu-și întoarse privirea în spate, căci ştia că și acolo se petrecea aceeași scenă și atunci maică-sa începu să geamă de parcă ÎI PLĂCEA SĂ FIE CHINUITĂ, CA O TÂRFĂ ORDINARĂ, O BUCATĂ DE CÂRPĂ CU CARE-ŢI ŞTERGI SĂMÂNŢA LA SFÂRȘIT

ȘI O ARUNCI DUPĂ PAT, S-O MAI FOLOSEŞTI ȘI ALTĂDATĂ
și începu și el să geamă sub femeie, dar acum femeia, nu mai era femeie și el nu mai era el, el era maică-sa și deasupra lui era un butoi de carne bărbos, care-și vărsa balele pe el și simţi cum îl trec toate transpiraţiile și capul începu să i se încingă și îşi adună toate forţele ca să scape din coşmarul ăsta, căci ştia că are o singură şansă și-și băgă mâinile sub pieptul zdrahonului și
încordându-și braţele și picioarele împinse cu toată puterea brusc și femeia de deasupra lui zbură ca un pui de rândunică căruia nu i s-au dezvoltat bine aripile și se izbi cu forță de dulapul din capătul patului și apoi căzu, prinzându-și o mână sub ea și rupând-o.
Începu să urle, speriată și disperată și el se ridică din pat și începu s-o strângă de gât, SĂ VADĂ ȘI PROSTU' DRACULUI CUM ERA SĂ FI SUFOCAT DE O FEMEIE ȘI SĂ SCOŢI LIMBA AFARĂ, CERȘIND O MOLECULĂ DE AER, DAR SĂ PRIMEŞTI ÎN SCHIMB, BUCĂŢELE DE ÎNTUNERIC, CARE SE ADUNĂ ȘI SE FAC MULTE MULTE, PÂNĂ CÂND...
Primi o lovitură în ceafă și-și pierdu cunoştinţa.
-Tâmpitule, urlă Cobe, către Mando, ai înnebunit? Dai în el ca în vită, handicapatule?!...
-Nu şe...fu, n-nu..., se bâlbâii acesta, l-am lovit uşor, că nu puteam să-i descleştez mâinile de pe gât.
-Dacă a crăpat, tu urmezi! Ştii asta, nu?
-Dar respiră, șeful...
-Taci și du-te după doctor!
-Care doctor?
-Dacă îmi mai pui o singură întrebare, te împuşc!
Mando ieși din cameră la pas rapid.
Cobe se aplecă spre Papi, cu gândul să-l ia în braţe și să-l pună în pat, dar se răzgândi. Poate că nu trebuia să-l mişte din loc până nu venea doctorul.
-Taci fă și tu din gură!, se răsti la femeia, care plângea. Ieși de aici! Du-te jos! După ce o să se uite doctorul la el, o să-l trimit și la tine. Poate..
Femeia se ridică cu greu de jos și ieși din cameră clătinându-se.
-Pizdă proastă!, comentă în spatele ei. Aşa fă, mergi dezbrăcată, poate mai scoţi ceva, până ajungi la parter!
Dar femeia nu se mai întoarse după haine.
Începu să se învârtă în jurul puştiului, disperat.
TREBUIE SĂ-I ÎNVEŢI SĂ-L RESPECTE, CĂCI DEGEABA O FACI TU, DACĂ PE EI ÎI DOARE ÎN CUR! EL E DARUL LUI DUMNEZEU CĂTRE TINE, ÎNŢELEGI?
-Băga-mi-aş!, urlă. Unde e doctorul?...
În curând o să-i înveţe pe toţi să-l respecte pe Papi. Căci puştiul era ca ȘI..COPILUL LUI!
-La naiba!, mormăi. Lasă că vă învăț eu minte!...

Deși stătea la masă lângă primar, procuror și încă câțiva pe care nu-i cunoştea, şeful Poliţiei nu se simţea în apele lui. Era nou în

funcţie, fusese transferat tocmai de la Timişoara, nevasta și copiii, îi lăsase acolo deocamdată, căci aici îi dăduseră o locuinţă de serviciu mică și infectă și făcea eforturi să mai obţină un împrumut să cumpere un apartament, nu o cutie de chibrituri, ca să-și poată aduce și familia. Auzise multe zvonuri despre Cobe, de când preluase funcţia, majoritatea neliniştitoare. Mai ales cele legate de faptul că el ar fi ăla care "te înalţă și te coboară"...

Din cauza asta nu putea să stea relaxat. Stăteau de mai bine de un sfert de oră după el, dar nesimţitul se lăsa aşteptat. Cei de la masă vorbeau între ei, căci se cunoşteau și-și turnau whisky în pahare, dar el nu îndrăznea să facă asta. Pur și simplu, stătea cu mâinile pe genunchi și aştepta. Exact ca la şcoală.

"Vasilescu, ce ne poţi spune despre diferenţa dintre reflexie și refracţie?" Doamne, cât de mult o urâse pe profa de fizică în liceu. Cât de „la locul lui" ar fi fost, tot de el se lua. Îi plăcea să-l șicaneze, să-l înjosească căci îi prinsese punctul slab și anume că el și fizica erau două limbi diferite. Nu se "pupau".

Și acum, în momentul ăsta, avea multe puncte slabe, pe care încerca să le acopere.

Văzu cum se ridică de la masă cei din faţa lui și stiu că apăruse Cobe, dar nu putea să-l vadă, căci acesta venea de undeva din spate și se ridică și el.

Simţi o mână pe umărul stâng și-și întoarse privirea:

-Bună ziua, domnilor!

-Salut, Cobe!, ziseră ceilalţi, el fiind singurul care răspunse tot cu "Bună ziua".

-Ce avem noi aici?, făcu Cobe, privindu-l. Sunteţi nou-nouţ, domnule poliţist, acum scos de pe linie. Ce cauți tu în trupa asta de şacali bătrâni?

-Păi, am primit un telefon și mi s-a zis să vin că...

-Glumeam, relaxează-te! Luaţi loc!, zise către toata lumea și ocoli masă punându-se în capăt.

Avea maxim 40 de ani și avea o faţă drăguţă cu nişte trăsături mai aparte, sigur nu era român la origine, poate grec?!... Ochii erau singurii care nu aveau nicio legătură cu restul feţei, căci erau reci, foarte reci sau poate purta lentile de contact?!...

-Două lucruri vreau să discut cu voi, începu Cobe. În primul rând, e ceva ce vroiam să aflaţi toţi...

-Mando!, strigă. Adu-l pe Papi!

În cameră intră una dintre gorile cu un băiat. "Probabil 15-16, ani", gândi polițistul.

-Uitaţi-vă bine la el!, îşi continuă discursul Cobe. Dar bine, să-i reţineţi chipul, căci dacă are vreo problemă în orăşelul ăsta, ăla care i-a produs-o, sau nu l-a ajutat să iasă din ea, devine instantaneu inamicul numărul unu... Gata?

-Da, mormăira cei de la masă.

-Bine, poți să pleci Papi!

După ce băiatul, dispăru, le zise:

-Vreau să-l înfiez, căci e ca și copilul meu. Mă ajutaţi să termin

mai repede cu hârţogăria, d-nul primar în special şi d-nul procuror, nu?
-Desigur!, îi răspunseră aceştia, puţin uimiţi.
Primarul vru să-l întrebe ceva dar îşi aminti că acum, vreo cinci ani, lui Cobe îi murise nevasta cu plod cu tot, pe masa de operaţie şi se abţinu.
-Acum, continuă Cobe, dacă careva dintre d-voastră are vreo problemă pe care nu o poate rezolva, e liber să spună.
Toţi dădură din cap, că nu.
-Atunci, dacă nu vă supăraţi, aş vrea să schimb două cuvinte în particular cu d-nul de la Poliţie.
Ceilalţi se ridicară şi plecară. Poliţistul rămase pe scaun, înlemnit.
-D-nule Vasilescu, am înţeles de la o cunoştinţă comună, că aveţi o problemă cu un apartament.
-Aaa..., dar nu, că se rezolvă, trebuie doar să...
-Sincer, îl întrerupse Cobe, s-a rezolvat deja! Mando vă va conduce la noua
d-voastră locuinţă, aveţi cheia şi actele care sunt pe numele d-voastră, bineînţeles!
-Dar...
-Stai liniştit! Nu a fost niciun efort. Doar nu a trebuit să moară nimeni pentru asta, nu?
Cobe începu să râdă.
Domnul Vasilescu care nici acum la "venerabila" vârstă de 34 de ani, nu ştia încă diferenţa dintre reflexie şi refracţie, tocmai căpătase de la Moş Crăciun un apartament de o sută de mii de euro...

Nimeni nu scosese nicio vorbă despre incidentul cu femeia şi Papi nu putea decât să se bucure pentru asta. Mai presus de toate, Cobe îi spusese că vrea să-l înfieze.
Pe de o parte simţea o recunoştinţă enormă, dar pe de alta, se simţea ca şi când şi-ar fi trădat adevăraţii părinţi.
ÎN VIAŢĂ TREBUIE SĂ FI PREGĂTIT TOT TIMPUL PENTRU EVENIMENTE NEAŞTEPTATE, MAI ALES DACĂ ACESTEA SUNT BUNE. OMUL ACCEPTĂ MAI REPEDE CEVA RĂU, DECÂT CEVA BUN, îi spusese vocea şi avea dreptate.
Cobe îl scosese din afacerea cu pacheţele, acum trebuia doar să se ducă în fiecare lună să ridice bani, de la diverşi afacerişti. "Taxa". "Toţi avem nevoie de protecţie,nu?", îi spusese Cobe. Pe scara ierarhică fusese avansat.
Tocmai încasase taxa de la ultimul client şi-l aştepta pe Mando, să vină să-l ia cu maşina, când, lângă el opri un scuter şi de pe el coborâră un băiat şi-o fata. Papi îi privi fugitiv şi-şi dădu seama că pe el îl cunoştea de undeva.
Băiatul, de o vârstă cu el, i se opri în faţă şi începu să rânjească:
-Alina, ia vino să-l vezi pe ăsta! Ce e mă săracie, te-ai ajuns şi tu? Te îmbraci de la Nike, ce ai primit ajutoare de la Crucea Roşie, sau ce?

Atunci, îşi aduse aminte de unde-l cunoştea.
TE-A BĂTUT ÎN ŞCOALĂ, ÎN FAŢA CLASEI ŞI DUPĂ ACEEA TE-A TÂRÂT DE PĂR PÂNĂ ÎN WC-EU ŞI S-A PIŞAT PE TINE, CĂ ŞTIA CĂ NU POŢI SĂ-I FACI NIMIC. IŢI AMINTEŞTI?
Normal că îşi amintea.
-Auzi, îi răspunse, pleacă de aici, în momentul asta şi nu o să păţeşti nimic. Nu că ai merita, dar aşa, iţi dau o şansă.
-Ce mă?!, făcu băiatul blond plin de figuri. Bă, tu mă ameninţi pe mine? Te calc în picioare şi mă pis pe tine, aici şi nimeni nu o să-mi facă nimic! Tu şti cine...
Papi nu mai rezistă şi îl pocni, scurt în mărul lui Adam. În timp ce acesta începuse să horcăie cu faţa plină de uimire dobitocească, apăru şi Mando.
-Tu pleacă de aici, îi spuse Papi, fetei, care privea scena oripilată. Pleacă şi nu-l mai căuta vreodată, căci dacă te mai văd lângă el, o să consider că şi tu eşti la fel şi o s-o păţeşti şi tu.
Fata o luă la sănătoasa.
-Papi, ce se întâmplă?, întrebă Mando.
-Taci!, i-o tăie scurt. Bagă-l pe ăsta în spate şi prinde-i capul la geam. Vreau să-l vadă lumea, aşa că mergi încet.
Mando se execută. Îl târî în maşină, îi scoase capul pe geam şi porni. Cei care erau prin zonă îşi văzură de treburile lor, de parcă erau orbi.
Îl duseră cu ei până în faţa vilei lui Cobe. Îl coborâră şi-l aruncară jos. Băiatul îşi revenise cât de cât şi încercă s-o rupă la fugă, dar Mando îl prinse şi-l forţă să stea jos, în genunchi.
-Ce vrei să faci cu el Papi? Vrei să-i rupem oasele sau...
-Vreau să vorbesc cu el. Singur...
-Eşti sigur?
-Da, pleacă!
Se aplecă spre acesta şi îi spuse câteva cuvinte. Apoi, plecă după Mando. Băiatul rămase acolo, nemişcat.
-Probleme?, îl întrebă Cobe.
-Nimicuri!, îi răspunse şi discuţia se încheie aici.
După două ore, Papi trimise pe cineva afară, care se duse la băiatul care stătea ghemuit pe pământ şi îi spuse că putea să plece.
Sigur, nu mai avea să-l deranjeze vreodată... Îşi învăţase lecţia.

Sinan, "cap belit", avusese probleme mari de tot cu nişte fete în Spania şi scăpase ca prin urechile acului cu ajutorul unui şmecher din Constanţa. Bineînţeles când ajunsese în ţară, nu durase două săptămâni, că acesta îl şi chemase, să stea de vorbă.
O mână se spăla pe alta, Sinan nu vroia să rămână dator şi nici nu putea.
Bozo avea un palat, că aia nu era sigur vilă, la ieşire din Constanţa. Era genul de zonă, unde până şi mascaţii ajungeau pe acolo doar ca să-şi facă reclamă la cine şţie ce emisiune tv.
Un turc mic şi umflat îl conduse până la acesta şi-l invită să ia loc.

Bozo îl îmbrățișă și îi ură bun venit. Ceva plutea în aer și nu ceva de bine.
-Ia zi Sinane, cum o duci? Merge învârteala?
-Da, merge. Nu ca înainte, dar merge...
-Te-am chemat în legătura cu un lucru. Aş vrea să-mi faci o favoare.
"Se grăbeşte!", gândi Sinan. "Asta nu e treabă bună".
-Da, fratele meu, zi despre ce e vorba!
-Îi ştii bine pe ăştia din Mangalia, nu?
"Dacă îi ştiu? Ce dracu de întrebare e asta?"
-Da, da' ce ai vreo problemă?
-Am o problemă cu unu', Cobe...
"Unu', Cobe...Parcă vorbea de unul dintre muncitorii din şantier"
-Cobe?!... Păi, nu ştiu sigur dacă pot să te ajut în situaţia asta.
-Stai mă, nu te da pe-afară!, ridică Bozo tonul. Uşor, că n-am zis că vreau să-l omori... De fapt, pe cine vreau eu, e un puşti care se învârte pe lângă el. Dacă-mi aduci boracul, suntem chit!
-Un copil? Păi...
-Băi Sinane, hai las-o-n căcat de treabă! Cum ai cărat atâtea curve închise în portbagaj, poți să o mai faci o dată cu un mucos, nu? După treaba asta, rămânem pe zero, înţelegi?
-Bine..., murmură. Cum îl cheamă?
-Nu-i ştiu numele adevărat, dar ăştia îi zic Papi.
Mai bine rămânea în Spania, sau oriunde, decât să facă asta. Dar acum, era prea târziu. Se urcă în mașină și plecă spre Mangalia. Pe drum, fără să vrea îşi aminti faţa Magdalenei.
Nu se mai gândise la ea de când aflase că murise. Era mai bine de un an de atunci.
Ce femeie... Îi cumpărase el lui ăla mic un vapor? Îi cumpărase...
Avea și el doi băieţi, stăteau cu maică-sa la Medgidia. Socrul lui era român și insistase ca ăia mici să nu fie amestecaţi în "porcării" și el acceptase, ştia că avea dreptate, doar nu era prost. Unul era în clasa a cincea și celălalt a treia, învaţau bine, luaseră numai premii până acum. Ar fi trebuit să treacă să-i vadă, dar mai bine după ce termina cu treaba asta.
Mai bine...

Papi îşi aprinsese o ţigară și se gândea. Nici acum nu-i prea plăceau, dar uşor, se obişnuia.
"E mai greu până intră în sistem, după aia nu mai scapi de ele", zicea Cobe.
Stătea în parc pe o băncuţă și se uita la doi ciutănei cum se dădeau în leagăne.
Un câine răpciugos i se opri în faţă și începu să dea din coadă.
-Nu ești turbat, nu?, spuse și începu să râdă.
Întinse mâna să-l mângâie, dar și-o retrase la fix, căci câinele încercase să-l muşte.
-Ce naiba?!...
Nu-l mai băgă în seamă și după câteva minute, câinele plecă.

O mașină neagră, probabil un Mercedes, opri la 20 de metrii de el și din ea coborî un tip.
"Pe mine mă caută, sigur", gândi.
Când ajunse lângă el, îl recunoscu.
-Sinan, tu eşti?
EL E, EL ŢI-A DAT VAPORUL ĂLA PE CARE L-AI FĂCUT PRAF.
Acesta se opri ca trăsnit.
-Cosmin?!...
-Papi, îl corectă zâmbind, apoi văzându-i nedumerirea, continua: E o poveste lungă...
Sinan se așeză pe bancă lângă el, cu expresia unui om care tocmai a fost lovit de tren.
Urmă un moment de tăcere, după care Papi îl întrebă:
-Ce mai faci? Nu te-am mai văzut de ceva timp...
-Am stat mai mult prin Spania, am avut nişte probleme mai grave de rezolvat.
"De fapt, cea mai mare problemă o am acum și nu ştiu cum o să scap din ea."
-Dar tu, cum o duci, am auzit că umbli cu Cobe...
-Cobe m-a înfiat, îi răspunse Papi, calm. Acum am un tată. Din nou...
Sinan nu ştiu ce să mai zică. "Deci aici era şmecheria, de aceea Bozo vroia puştiul".
-Nu conta prea mult pe asta..., mormăi.
-Poftim?!
-Nu, nimic, mai vorbesc singur câteodată...
-Vreau să-ţi spun ceva, zise Papi și cumva gândurile i se blocară, că el, de fapt nu vroia să-i spună nimic.
-Despre ce e vorba?
-VREAU SĂ ŞTI CĂ NIMIC DIN CEEA CE S-A ÎNTÂMPLAT NU E VINA TA ȘI NIMIC DIN CEEA CE URMEAZĂ SĂ SE ÎNTÂMPLE. SUNTEM ÎN FOND ALCĂTUIŢI DIN DECIZIILE PE CARE LE LUĂM, ASTEA NE FAC SĂ FIM OAMENI. NU TREBUIE SĂ TE CHINUI SĂ FII BRÂNZĂ DE OAIE ÎN BURDUF DE CÂINE. CEEA CE URMEAZĂ SĂ FACI O SĂ FIE EXACT ÎMPLINIREA VIEŢII TALE CĂCĂCIOASE, PE CARE NU TU AI TRĂIT-O, CI AU FĂCUT-O ALŢII PENTRU TINE. DECI ACUM, DU-TE ȘI FĂ CEEA CE TREBUIE SĂ FACI! ÎNŢELEGI, NU?...
-Da, răspunse Sinan, ridicându-se de pe bancă și pornind spre mașină.
DACĂ ŢI-O TRAGI CU DIAVOLUL, SIGUR O SĂ TE FUTĂ ȘI DUMNEZEU, CĂ NU POATE EL SĂ RĂMÂNĂ MAI PREJOS... CÂND LUCRURILE ÎNCEP SĂ DEVINĂ CĂCĂCIOASE, TE ŞTERGI CU ELE LA CUR ȘI TRAGI APA, ÎNŢELEGI PUŞTIULE?
Vru să fugă după mașină și să-l oprească, căci ştia ce urmează să se întâmple, dar SITUAŢIILE DE CĂCAT, NU LĂSAU ÎN URMĂ PARFUM DE MOSC, NU AVEAU CUM...

Capitolul 4 "Sărbători"

Oraşul făcea eforturi pentru a pune în frunte și a păstra genul de oameni care nu aveau în cap și în suflet decât bani. Aceştia erau uşor de controlat, uşor de condus.
Când principiile din care eşti clădit, se focalizează pe ideea de a face avere, atunci eşti un zero.
În timp ce unii oameni obişnuiţi evoluau, cei în posturile cheie, treceau printr-un proces inversat, involuau.
Se chinuiau să mai acapareze câteva hoteluri, pentru a controla Litoralul și a redirecţiona turiştii care-și făceau vacanţele prin Bulgaria și Turcia; să mai ia cu japca câteva spaţii comerciale la preţuri de nimic, sau se jucau cu aşa numita "Loterie a apartamentelor", în care visătorii făceau împrumuturi cu dobânzi grase la băncile din oraş, făcându-le acestora fundul mare, în speranţa, că în cinci sau şapte ani de zile, vor căpăta și ei un acoperiş deasupra capului.
Totul ţinea de iluzionism. Ţi se arăta o vedere din Bahamas și când plecai în vacanţa, te trezeai pe coclauri la Limanu. Până la urmă te mulţumeai cu ce primeai, căci banii erau deja daţi și rata de la bancă te aducea la sapă de lemn, aşa că măcar, reuşeai cumva să te convingi că banii tăi au fost bine investiţi și că toată afacerea nu a fost doar o scamatorie la nivel mare.
Numărul oamenilor care se transformau în vite creştea direct proporţional cu dezvoltarea Oraşului și singurul lucru care reamintea că încă mai exista rasa umană, erau crucile pictate în cimitire.
Un "Doamne iartă-i lui greşelile din viaţa asta…", în loc de "Doamne, toţi care i-au făcut rău în viaţa asta și l-au băgat în groapă, adună-i tu laolaltă și îngroapă-i de vii și lasă-i să putrezească…"
Asta suna mult mai bine, asta era împăcarea și dreptatea, dar acestea nu existau real, decât ca simple cuvinte în Dex.
Măturătorii erau plătiți să cureţe Oraşul și să-l menţină curat, dar adevăratele gunoaie, nu puteau fi măturate, căci nu erau saci de gunoi atât de mari încât să le încapă și nici atât de rezistente să le ţină.
În timp ce unele străzi nici măcar nume nu aveau și din cauza asta oamenii nu-și puteau scoate un simplu buletin, Oraşul prospera…

D-nul Vasilescu, noul şef al Poliţiei avusese o surpriză mare când păşise în noul apartament, căci acesta era echipat complet și totul mirosea a nou. De la aragaz, la plasma de 106, până la fier de călcat și feon. În mare, cam tot ce-ţi putea trece prin cap.
"La naiba, până și frigiderul îi fusese umplut cu carne și brânzeturi."
Costase o avere totul, dar nu el plătise, lui nu-i venise încă timpul.

Rata lui era morală, deocamdată…
"Și asta era probabil mult mai grav", gândi.
Soţia era în bucătărie, făcea mâncare, copiii se jucau în dormitor iar el împodobea bradul.
"Înfige-l în vârf pe Moş Crăciun, cum făcea Ţepeş cu turcii!"
Când îl întrebă soţia, îi spuse că apartamentul și tot ce era în el, avea legătura cu funcţia lui și ea nu mai insistase cu întrebările, căci ştia că explicaţiile lui se opreau aici și dacă continua se ajungea la ceartă.
Deocamdată, nu-l sunase nimeni, pentru nicio favoare, dar nu se îndoia că va veni și ziua aia. Spera doar să vină cât mai târziu.
Prima dată lucrase pe un şantier cu taică-su, ca zidar, dar nu era pentru el și se gândise să dea la Poliţie și intrase și asta, probabil, numai din cauza lui taică-su, că nu se înţelegeau deloc, nu se înțeleseseră niciodată.
"O să vi tu cu coada între picioare și o să cerşeşti după ceva de lucru și o să primeşti fix sula!", îi spusese acesta la vestea că pleacă la şcoala de subofițeri.
Trecuse peste câteva luni, să-l vadă, căci la momentul ăla, el era singura lui familie, căci maică-sa se prăpădise demult, dar taică-su îl luase peste picior:
"A venit d-nul subofiţer, faceţi o plecăciune! Ce mă, munca noastră nu era bună pentru tine, nu te înnobila? Câteodată, cred că mi-au schimbat ăia copilul la maternitate, că nu semeni deloc cu mine!"
Făcuse cale-ntoarsă și de atunci nu se mai văzuseră.
"Ar trebui să-l sun acum și să-i zic să vină să vadă în ce apartament locuiesc, dar…ce sens ar avea?"
-Vii să mă ajuţi puţin, dragă?, se auzi vocea soţiei și el se grăbi să se ducă să vadă despre ce e vorba.
-Ia zi, ce culoare să fie floricelele de pe tort?
Întradevăr, asta era o întrebare bună. El îşi bătea capul cu nimicuri, când în bucătărie se luau decizii vitale pentru supravieţuirea familiei…

Procurorul era genul de om care ştia să învârtă băieții mari pe degete, sau măcar, aşa credea el.
Era însurat, dar nu avea copiii, căci nevastă-sa nu putea să facă. Avuseseră de mai multe ori discuţii cu privire la adopţie, dar nu era de acord.
"Cum putea să crească copilul altcuiva? Să crească o scursură care să-i ia gâtul în somn?"
În momentul de faţă era acasă, la amantă.
"Trebuise să-i cumpere un apartament și maimuţei ăsteia, că de…, ce să-i faci, femeile sunt femei, toate au pretenţii."
Câteodată ajungea la vorba primarului, că cea mai sfânta treabă e o labă, căci nu face nimeni gălăgie că se termină repede și nici nu îţi dă dureri de cap.
Zăcea întins pe salteaua cu apă, cu amândouă mâinile sub cap, în timp ce amanta îi făcea un sex oral.

Privind bradul împodobit din faţa patului, îşi aminti de mitraliera pe care i-o adusese "Moşul" când era mic.
"Când mă hotărâsem eu să mă fac poliţist!"
Bine că nu se făcuse, că acum murea de foame. Globul lunguieţ din vârful bradului, semăna exact cu un penis și mintea îi zbură la femeia de sub pătură care se chinuia să-l facă să-și dea drumul.
"Oare dacă i-aş cere să mă lase să-i împing puţin globul ăla înăuntru, ar fi de acord? Dar dacă se spărgea exact când… Dar putea folosi altceva, până la urmă. O banană de exemplu…"
O s-o întrebe, dar nu chiar acum. Acum trebuia să se relaxeze. Îşi amintii de avocata aia tânăra cu care dăduse nas în nas, zilele trecute și care arăta ca una de pe şosea și vorbea numai cu subînţeles.
"Bună bucăţică!", gândi. "Pe aia s-o prind și…"
Îşi dădu drumul.
Femeia ieși de sub pătură și zise satisfăcută:
-Nu mi-am pierdut îndemânarea, nu?
-Nu, îi răspunse el zâmbind. Nici tu, nici eu…
Când coborî să plece acasă și îşi văzu Bmw-ul, fu gata să facă infarct.
Pe parbriz scria mare,cu roşu:
DACĂ MAI CLANXONEZI O DATĂ, O SĂ-ŢI BAG CLANXONUL ÎN CUR!
Și puţin mai jos:
SĂRBĂTORI FERICITE!

-Nu înţeleg, cum adică e aici?
-Aşteaptă afară.
-Păi, a adus deja băiatul?
-Nu, a zis că de asta vrea să vorbească cu tine.
-Ce dracu?!... Bă, ăla e tâmpit?! Bagă-l înăuntru!
Bozo era la masă și ura să fie deranjat, dar asta era o situaţie specială. Bineînţeles, de nervos, era nervos.
-Ana, ia copiii și duceţi-vă dincolo!
-Dar suntem la masă!
-Nu mai comenta și treceţi dincolo! Mâncăm după ce termin de vorbit!
-Aşa faci întotdeauna, îi pui pe toţi înaintea alor tăi!, îi ţipă nevastă-sa în ureche, în timp ce se ridica de pe scaun.
Aşa îi veni să-i tragă una..., dar se abţinu. Acum nu era momentul potrivit. O să aibă el grijă mai târziu de aspectul ăsta. Nu-și putea da seama, cum de o luase de nevastă... Avea o gură mare de tot și spurcată rău.
"Deși", medită, "înainte să ne luăm era chiar liniştită."
Dacă nu erau copiii...
Se deschise uşa și Kemal, îl băgă înăuntru pe Sinan.
-Hai, vino și zi despre ce e vorba!, zise nervos.
-Păi, începu Sinan, e destul de complicat.

-Ce e complicat, mă? Treaba asta e complicata? Pai dacă eu iţi ziceam ţie în Spania, că e complicat să te scot de la beci, ţie iţi convenea? Trebuia să te las acolo să te fută maurii în cur? Zii!...
-Nu Bozo, îi răspunse Sinan, oprindu-se în faţa lui. Vreau să-ţi explic ceva, să înţelegi...
-Te ascult, îi zise acesta, scrâşnind din dinţi.
-Pe mama lui Papi, am cunoscut-o mai demult. O chema Magdalena. Bărbatul îi murise, de fapt îl înţepase unul care a intrat la pârnaie pentru asta, că cică scrisese, nu ştiu ce articol în ziar...
-Mă tu acum îmi povesteşti copilăria rahatului ăla cu ochi?
-Nu, dar vreau să înţelegi! Copilului ăstuia, i-am cumpărat un vaporaş odată și...
-Un vaporaş?!... Bă, tu eşti nebun? Despre ce căcat vorbeşti tu acolo?
-Cum îţi spuneam, i-am cumpărat un vaporaş PE CARE L-A FACUT BUCĂŢI A DOUA ZI ȘI L-A ÎNGRĂMĂDIT SUB CALORIFER, CĂCI EU ERAM ĂLA CARE O FUTEA PE MĂ-SA, NU ERAM TAICĂ-SU CA SĂ-I FAC CADOU BĂRCUŢE ȘI AM ÎNŢELES MAI TÂRZIU CĂ...
-Mă doare în cur că ai cardit-o tu pe mă-sa! Tu spune-mi doar...
-NU MĂ ÎNTRERUPE CĂCAT MARO! AŞTIA CA TINE MI-AU DISTRUS MIE VIAŢA, BULANGIULE!...
-Bă tu vrei să-mi chem oamenii să...
Bozo, nu mai termină fraza. Brusc i se făcu frică. Dar tare de tot... Nu mai simţise asta de când avea cinci ani și se speria cu văru-su' prin casă după ce vedeau filme de groază. Odată, acesta îl aşteptase să adoarmă și după ce-și înfăşurase faţa într-un fular, începuse să urle că-l omoară. Trezit din somn în ţipete și zgâlţâieli, se pişase pe el de frică, la propriu.
Acum în faţa lui, nu mai stătea Sinan, ci partea întunecată din el care era monstru, acel monstru care te sfâșie în bucăţi cu mâinile goale și după aceea se apucă să cânte sau să scrie poezii siropoase și îţi îngrămădeşte cadavrul sub pat, și te lasă să putrezeşti, căci îi place mirosul...
Îl simţii cum îl apucă de umeri, dar îi fu prea frică să reacţioneze sau să zică ceva și avea și pistolul băgat la spate, nu trebuia decât să-l scoată, să tragă piedica și să-l împuşte, dar timpul se comprimase prea mult și nu mai putea face asta, nu putea nici să înghită și acesta îl trase spre el cu genul acela de forţa căreia nu-i opui rezistenţă, căci nu are sens și-și apropie gura de gâtul lui și îl muşcă cu putere EXACT CA UN VAMPIR, MAI DEGRABA UN VÂRCOLAC, CĂ ACELA SFÂȘIA și simţii durerea pătrunzătoare care te face să deschizi gura să urli cât poţi și o făcu și pentru moment se bucură, că îl va auzi cineva și va intra și-l va scăpa, dar nu scosese niciun sunet, căci mintea îi era blocată și picioarele îl lăsară și se moleși de tot, dar nu căzu, căci era ţinut prea strâns ȘI ĂLA MUŞCA DIN EL, AŞA CUM MUŞTI DIN MĂR și se gândi că nu-și putea închipui cum un om poate să-și folosească dinţii în aşa hal încât să...

DACĂ ŢI-O TRAGI CU DIAVOLUL, SIGUR O SĂ TE FUTĂ ŞI DUMNEZEU...
Camera se întoarse invers și apoi totul se linişti.
Cei de afară, auziră împuşcătura și intrară aproape instantaneu, cu armele în mână.
Prea târziu, amândoi, erau morţi.

Capitolul 5 "Majorat"

Lui Bozo, îi luase locul în ierarhie Tano, vărul lui. Familia lui Bozo se bucura în continuare de privilegiile pe care le avusese pe vremuri, plus o rentă lunară babană, îndeajuns cât să susţină cinci familii.
Cuibul se mutase la Tano, acasă, adică două vile mai încolo.
Acesta nu făcu prea multe valuri, la început, ci încercă să-și întărească relaţiile. Ştia, că totul începuse de la neînţelegerile dintre Bozo și Cobe, dar nu putea să-l învinovăţească pe acesta din urmă pentru nimic. Sinan, cel care-l omorâse pe Bozo, nu fusese omul lui Cobe. El, personal, nu-i ştia „dosarul", dar în timp concluzionase că fusese probabil nebun, căci cine ţi-ar intra în casă, pentru a-ţi smulge jugulara cu dinţii și apoi a-și zbura creierii, sigur nu e întreg la minte.
Avea un prieten în Timişoara, un om cu multe relaţii, pe care se putea baza oricând și el fusese acela care-l sfătuise s-o lase moale, pentru ceva vreme și după aceea, dacă va veni vreodată timpul, sau va fi cazul să fie prins într-o înfruntare cu Cobe, va fi ajutat.
Îl ascultase și bine făcuse.
Trecuseră de atunci, mai mult de doi ani de zile. Doi ani de liniște și pace.
Nu îi plăceau scandalurile, atâta vreme cât le putea ocoli. Acum, oricum, avea în subordine de două ori mai mulţi oameni, decât avusese Bozo, înainte.
Dacă era să iasă vreodată tărăboi, avea pe cine se baza, deși spera ca asta să nu se întâmple.
Aşa că, atunci când prietenul lui din Timișoara îl sună spunându-i că un om de-al lui venea la Constanţa și că avea nevoie de cineva care să-l ducă în Mangalia și să-i explice cum poate să ajungă la Cobe, nu-i conveni prea mult. Nu avea el prea multa şcoală, dar nu era nici prost.
Îl mânca prea tare limba, aşa că întrebă:
-Dar ce, s-a întâmplat ceva?
-Nu încă, dar pregătește-ti oamenii!
-Păi care e treaba, că nu înţeleg…
-Auzi, ridică celălalt tonul, eu când te-am ajutat în atâtea și atâtea feluri, ţi-am pus întrebări?
-Da, mi-ai pus întrebări, îi răspunse, simţind cum începe să se enerveze.

În partea cealaltă fu o pauză de câteva secunde, apoi, cel din Timişoara continuă:
-Ai dreptate, dar fă lucrul asta pentru mine și o să ţin minte, da?!...
-Bine, îi răspunse, ok. Care e numele omului tău?
-Coman, dar i se spune Legionarul.
Tano îşi luă mobilul de la ureche și privi în el, de parcă aşa ar fi reușit să-i vadă faţa celuilalt.
-Legionarul, ai spus?
-Da, îl cunoşti?
-Puţin… Ok, în cât timp aterizează?
-O oră, maxim două…
-Bine, spuse și închise.
O oră-două… Deci era pe drum de ceva timp… Fonea îl anunţase, nu negociase!
-Deci, mormăi pentru el, vine Legionarul, care e un criminal nenorocit, să-l omoare ori pe Cobe, ori pe cineva apropiat lui. Un om de-al meu o să-l ducă până acolo și aşa începe războiul… Nu e bine, sunt luat de prost, vrea ca eu să fiu carnea de tun.
-Du-te și zi lui Kemal să se ducă la Mangalia și să-i spună lui Cobe, că trebuie să vorbim urgent, îi spuse unuia din garda lui personală. Și mai zi că în juma' de oră îl vreau la telefon. Du-te!...
"O viaţă ai și pe aia o s-o fuţi!", îi spunea taică-su, să-i fie ţărâna uşoară!
Probabil că ştia el ce zice…

Erau în pregătiri mari de tot. Papi făcea 18 ani. Cobe îi adusese până și dansatoare de la turci și pentru invitaţi, închiriase jumătate dintrun hotel.
Erau bucătari care pregăteau diverse feluri de mâncare, să mulţumească pe toată lumea și fusese angajată și o firmă care se ocupa cu decoraţiunile pentru petreceri.
-Auzi Papi, zise Cobe, baloanele alea lipite de tavan îmi aduc aminte de prima dată când am fumat iarbă. Tot atât de multe erau și atunci, numai că alea erau în mintea mea.
Începură amândoi să râdă.
-Tache, aşa îl chema pe moşneag. Era prieten cu taică-miu. El a venit cu două ţigări și le-am fumat amândoi. Erau tari ale dracu! La sfârșit, când ne ameţisem bine de tot, s-a scărpinat în barbă și mi-a zis: Cobe, tu eşti băiat bun, dar dacă iţi ascult ce-ţi iese din gură, eşti la fel, ca pulemecii ceilalţi, habar nu ai să vorbeşti și să porţi o discuţie. Mai citeşte și tu o carte, cultivă-te..
Parcă s-a întors pământul cu mine când mi-a spus asta, căci ştiam că are dreptate. Peste doua zile, s-a urcat beat la volan și s-a înfipt într-un pom, la Neptun. În noaptea când l-am înmormântat, l-am visat cum îmi spunea să nu uit de ce mi-a zis, că o să rămân un dobitoc ca ceilalţi. Asta a pus capac… A doua zi, am cumpărat juma' de librărie și am cărat-o acasă. Aşa a început totul.

-Am văzut, ai în biblioteca aia, numai cărţi de valoare, îi zise Papi. Cel mai mult mi-a plăcut că l-ai aşezat pe Marx lângă Emmanuelle.
-Mă…, făcu Cobe, prefăcându-se supărat, când te-am cunoscut nu scoteai două vorbe și acum, nu mai scapă omul de gura ta!
Papi rânji.
-Oricum, continuă Cobe, ţi-am zis că am luat juma' de librărie, nu că am stat să mă uit la ce iau…
Și taică-su citise și scrisese și de aceea murise, gândi Papi. Pe lumea asta era greu să faci o alegere care să-i mulţumească pe toţi.
Îl văzu pe Mando, cum venea în fugă, asudând și nu putu să nu observe, cum îi jucau şuncile.
"Doamne ce s-a îngrăşat!"…
-Cobe, avem o problemă!
-Mando… Nu vreau aşa ceva azi!
-Cobe, afară e un om de-al lui Tano și vrea să vorbească cu tine urgent. Zice că e o chestiune de viaţă și de moarte.
Cobe se schimbă la faţă.
-E singur?
-Da.
-Adu-l în garaj.
-Hai să mergem, Papi.
-Dar ce…
-Nu știu!, i-o reteză Cobe. O să aflăm…
DACĂ ÎŢI PUI ÎN MIJLOCUL CAMEREI O MOCHETĂ VERDE NU ÎNSEAMNĂ CĂ EŞTI PLECAT LA PICNIC, spuse vocea.

La zece minute după ce Kemal plecase spre Mangalia, apăru și Legionarul. Tano îşi dădu seama că trebuia să-l întârzie cumva și îl bagă înăuntru la o cafea.
Legionarul avea vreo sută de kile de muşchi și o faţă de bidon turtit. Era tatuat din cap până în picioare și pe ceafă avea însemnul cu zvastica nazistă, "dar nu erau prea mulţi care să-l tragă de mânecă în legătură cu asta", judecă Tano.
-Ia loc, îl invită. Până se pregătește omul meu să te ducă la Mangalia, să bem o cafea.
"Ar fi tare, să-l fi trimis Fonea să mă mierlească pe mine.."
-Ia zi, totul bine pe la Timişoara?
-Nu sunt din Timişoara, sunt din Bucureşti, îi răspunse acesta cu o voce de ascuţit creioane.
-Aaa, da…, păi atunci pe la Bucuresti e totul bine?
-Da.
"Ce naiba putea să discute cu el? Ia zi, câţi ai mai îngropat în ultima vreme? Foloseşti mai mult cuţitul, pistolul, sau mâinile goale?"
-Omul meu, o să te ducă până aproape de casa lui Cobe, de acolo te descurci.
Când era mic, unchiul lui, taică-su lui Bozo, avusese un câine lup, mare, frumos, dar de când turbase, nu te mai puteai apropia de

el. Cineva ia tras un glonţ în cap și după juma' de ora, când au apărut și ăia de la gunoi să ia câinele din curte, acesta îl muşcase de faţă pe unul dintre ei, desfigurându-l. Nimeni nu reușise să înţeleagă, cum de nu murise câinele ăla, când avea juma' de cap împrăştiat pe trepte. Aşa era probabil și cel de dinaintea lui. Trebuia să mai bagi un încărcător în el după ce îl vedeai crăpat, aşa pentru mai multă siguranţă…
Li se aduse cafeaua și Tano, se pregătea să-l întrebe dacă fumează, când îl văzu cum apucă ceaşca și o dă pe gât.
-Am băut cafea, acum putem să mergem?
"E nebun! E clar…"
-Da, omul meu te aşteaptă afară.
Legionarul se ridică de la masă și ieși fără vreun cuvânt.
Tano scoase telefonul din buzunar, și-l sună pe Kemal.
-Acum am ajuns, îi spuse acesta, aștept să mă primească.
-Sună-mă în cinci minute, auzi? Cinci minute…
Ura chestia asta cu "contra cronometru", dar nu avea ce să facă acum, aşa era situaţia și oricum nu avea idee cum naiba să iasă din ea…
Se ridică din fotoliu și începu să se învârtă prin cameră. Ăsta era unul din momentele alea căcăcioase când totul se putea duce pe apa sâmbetei într-o fracţiune de secundă.
-Gândeşte!, îşi spuse, gândeşte. Dar avea capul atât de greu încât îi venea să se dea cu el de toţi pereții…

-Nu ştiu prea multe, îl sun acum pe șeful și vorbeşti cu el.
-Bine, zise Cobe, sună-l, chiar sunt curios.
Kemal formă numărul și îi întinse telefonul:
-Alo!
-Cobe, Tano la telefon. Nu avem prea mult timp la dispoziţie, aşa că o să-ţi spun cât mai pe scurt. Ai auzit de Legionarul?
-Da, îi răspunse Cobe. Ce-i cu el?
-Fonea de la Timişoara, l-a trimis după tine, sau după cineva apropiat ţie, nu știu…
-Cum adică? Păi ce treabă am eu cu Fonea?
-Nu ştiu, îţi spun doar că un om de-al meu îl duce chiar acum cu mașina spre Mangalia.
-Păi…, tu eşti băgat în asta?
-Eu sunt pus între pereţi, Cobe. Am picat la mijloc, de asta am vrut să te anunţ, să nu ai impresia că am ceva cu tine.
-Stai, că nu înţeleg. Păi tu eşti băgat cu Fonea, sau nu?
-Sunt băgat în multe chestii cu el, dar în asta nu. Mi-a zis să-mi pregătesc oamenii…
-Gâtu' mă-sii! Păi și tu ce faci, stai deoparte?
-Asta vroiam să te întreb… Dacă mă pun împotrivă o să iasă urât pentru mine, o să trebuiască să mâncăm din aceeași farfurie, înţelegi?
-Înţeleg… Totuși, de ce faci tu asta pentru mine? Mă zgândăre

ideea că ar mai fi și altceva la mijloc… Vrei ceva în schimb?
-Vreau numai să ştiu că în caz de ceva mă pot baza pe tine!
-Fără probleme! Acum, oricum suntem în aceeaşi oală, aşa că… Te sun în zece minute, trebuie să pregătesc traseul.
Cobe închise telefonul și i-l dădu lui Kemal.
-Zi-mi și mie repede cu ce mașină îl aduce omul vostru.
-Un Ford Focus, cu număr de Bucureşti. Oricum, rămân cu voi, că aşa mi-a zis șeful să nu mă întorc până nu se rezolvă problema.
-Papi, du-te și spune-i lui Mando să pregătească băieții. Acum! Cine mai e prin casă și nu e de-al nostru, afară! Și apropo, "La mulți ani!". Bine ai venit în lumea adulţilor…
Începea distracţia…

Grasul trase mașina pe dreapta și ieși afară. Vorbea la telefon. Când se întoarse, îi spuse:
-O mică schimbare de planuri: aşteptăm douăzeci de minute, să ne mai trimită o mașină cu oameni, că cică e agitaţie mare pe la Mangalia.
Legionarul strâmbă din nas și îşi aprinse o ţigară de foi.
-Sună înapoi și zi că nu am nevoie de mai mulţi oameni și hai să mergem.
-Nu pot, că șeful' m-a sunat și mi-a zis să aştept. Douăzeci de minute și mergem…
Omorâse un irakian odată, pentru că se uitase urât la el și îi spusese ceva pe limba lui pocită. Aflase mai târziu că omul îi dăduse de fapt bineţe, dar asta nu mai conta. Avea prea multe păcate pe listă, ca să mai bage în seamă încă unul mic.
Acum, grasul ăsta nesimţit, ori îl minţea, ori fusese și el minţit la rândul lui și doar transmisese mai departe, dar un lucru era sigur: la mijloc era o îmbârligătură mare de tot.
Trase din ţigară și suflă fumul în faţa grasului, dar acesta se făcu că nu bagă de seamă.
"Cred că o să te omor!", spuse în gând. "Am timp de gândire până termin ţigara."
Avusese un tovarăș în legiune, căruia îi plăceau un pic cam mult băieţii și într-o noapte, în timpul unui "raid" printr-un bar, fiind beţi, agăţaseră doi travestiţi. El putea să jure că-s femei, dar pe când erau la baie, să-și „pudreze nasul", tovarășul lui îi zisese:
-Nu ştiam că-ţi plac băieţii…
-Cum adică?!, întrebase el.
-Păi "femeile" noastre sunt bărbați, nu te-ai prins?
-Glumeşti, nu?
-Nu glumesc, dar stai liniştit, toată lumea are cel puţin o gaură, aşa că, ce contează?...
Când "femeile" se întorseseră de la baie, reluându-și locurile la masă, celui de lângă el, îi pusese o mână-n gat și pe cealaltă i-o băgase sub fustă.
-Iubitule, ce nerăbdător eşti…
Dând de perechea de ouă, simţi cum i se încinge capul de îi

pleznesc venele și turbă.
Îşi dăduse seama, că pentru mulţumirea lui sufletească, nu exista decât un singur lucru pe care putea să-l facă.
Luară o cameră la un hotel, urcară și după ce îi mai dădu un mozol, „o" împrăştie peste tot. Picioarele i le puse într-o vază imensă de la intrare.
Totul ţinea de simţul artistic…
Bineînțeles, avusese probleme cu poliţia, dar ăsta nu era un lucru nou, scăpase, căci erau prea mulţi interesați de un om ca el.
Aruncă chiştocul de ţigară pe geam și se întoarse spre gras. Îl privi vreo zece secunde, concentrat, apoi îl pocni puternic cu cotul în gură. Grasul icni uimit, dar nu se întoarse spre el. Cu o mână încercă disperat să deschidă portiera. Legionarul, îşi băgă braţul stâng pe după gâtul lui și-l trase spre el. Grasul începu să urle, asta pentru câteva secunde, căci Legionarul îl prinse și cu braţul drept prin faţă, ca într-o carapace.
-Ai gâtul tare!... murmură admirativ.
Grasul încercă să se elibereze și să-l lovească, dar nu avu noroc. Peste câteva secunde se auzi pocnetul final.
Legionarul îşi mai aprinse o ţigară.
Şoriceii ăştia vroiau să-l păcălească.
Unul dintre principiile pe care se bazase toata viaţa suna în felul următor: "Când raportul de forţe se schimbă, foloseşte forţa să-l rebalansezi!" Asta făcea acum.
Ieși din mașină și trase cadavrul afară. Îl rostogoli în iarba la marginea șoselei. Pe lângă el treceau mașini, dar nu-i păsa. El avea o treabă pe care trebuia s-o ducă la capăt, ăsta era singurul lucru cu adevărat important.
Porni mașina, merse o sută de metri, apoi opri.
"Dacă la Mangalia era aşteptat?"
Abandonă Fordul și începu să facă autostopul.
Fu luat de un microbuz de pasageri. Mai perfect de atât nici că se putea.
"Vin acum! Aşteptaţi-mă…"

Capitolul 6 "În focuri"

Cobe plecase cu Kemal și cu încă două mașini și se postaseră la ieșirea din Mangalia.
Pe aici ar fi trebuit să apară. Mando rămăsese acasă cu Papi. În jurul casei, se învârtea o mică armată. Vasilescu tocmai fusese anunțat să-și ţină deoparte copoii, totul era pregătit.
"Era treabă de minute!", gândi Cobe. Când Kemal dădea semnalul că apare Fordul, cele două mașini trebuiau să-i ia faţa și să-l oprească.
-Cred că într-un sfert de oră maxim, trebuie să apară, zise Kemal. Omul nostru care-l însoţea nu răspunde la telefon. Cred că… Nu mai continuă.

Un sfert de oră… Asta îi spusese și asistenta, când nevastă-sa era pe masa de operaţii, încercând să-l nască pe ăla mic. Un sfert de oră și putea să intre, să-i vadă. Îi văzuse pe amândoi, după sfertul ăla de oră, amândoi, morţi. Și ea și băieţelul. Lumea se întorsese cu curul la el în momentul ăla și zilele de după nici nu reuşea să și le amintească aşa, cât de cât, căci de la atâta băutură, totul devenise negru. Avusese intenţia să bea până crapă și aproape că reușise. Într-un final, instinctul de supravieţuire îşi spusese cuvântul, ieșise în faţă și îl salvase. Oricum, din acel moment, viaţa nu mai fusese viaţă, ci, în cel mai bun caz o încercare nereușită de a se simţi împlinit. Apoi, apăruse Papi și inima începuse să-i bată iar în piept și chiar se mirase, căci crezuse că nu o mai are acolo, de atunci…
Îşi amintea de săracul Mando, de cum se învârtea pe lângă el, în perioada aia, exact ca un căţel fără stăpân și când într-un final îşi adunase curajul să-l întrebe dacă putea să-l ajute cu ceva, el îi răspunsese:
"-Poţi să mori, acum! Poate aşa o să mă simt mai bine…"
"-Adică, să mă sinucid?", îl întrebase Mando mirat și el îi făcuse semn să plece, căci nu vroia să vadă pe nimeni, dar acum după atâţia ani, îşi dădu-se seama că fusese o fază destul de comică, deși fără intenţie.
Îmbătrânise, toţi îmbătrâniseră. Mergea pe patruzeci de ani, dar se simţea ca la o sută.
Citise într-o carte că "Oamenii care ştiu să se distreze, ar trebui respectaţi, căci să te distrezi, nu e un lucru pentru oricine, e destul de complicat. Trebuie să-ţi laşi viaţa în spate și tot ceea ce eşti tu, pentru a putea face asta" și era perfect de acord.
-Sună șeful, vrea să vorbească cu tine!, îi întrerupse Kemal visarea, dându-i telefonul.
-Da…
-Da, aşteptăm să apară…
-Probabil…
-Acum e prea târziu, oricum, dacă am luat-o pe drumul ăsta…
-E totul aranjat…
-Ok, salut!...
-Da, vorbim după…
Cobe închise.
-Nu înţeleg de ce nu mai apare. Ce putea să se întâmple?...
În acel moment, un microbuz de pasageri, trecu pe lângă ei, nestingherit…

Coborî din microbuz și intră în prima alimentară. Luă două pungi și începu să bage de pe rafturi tot ce nimerea.
Plăti la casă și plecă fluierând. Se opri lângă un puştan cu un rucsac în spate și îi băgă un teanc de bani în buzunar.
-Spune-mi și mie, unde stă Cobe.
Pustiul se conformă rânjind. Nebunul ăsta tocmai îi oferise alocaţia pe un an și vila lui Cobe, era la o sută de metri mai în faţă.

Săptămâna asta scăpase de şcoală, avea bani, deci avea ce să facă.
Legionarul îşi continuă fluieratul şi plecă mai departe.
Se îndreptă direct spre poarta de la intrare cu sacoşele balansându-i-se în mâini.
Afară erau patru inşi, înăuntru nu putea să vadă, căci gardul înalt nu permitea asta.
Îşi adoptă o expresie de dobitoc şi se opri în faţa primului tip.
-Nu vă supăraţi, puteţi să mă ajutaţi puţin?
Ceilalţi trei se apropiară şi ei instantaneu. Doi dintre ei ţineau o mână în interiorul pardesiului, deci erau înarmaţi.
-Să te ajutăm? Păi ce noi suntem de la Crucea Roşie?, râse tipul de lângă el.
-O singură întrebare, vă rog! Am aici o adresă şi nu ştiu pe unde vine, că eu sunt de la ţară şi nu am mai fost în Mangalia de ani buni.
Zicând astea, lăsă sacoşele jos şi scoase uşor din buzunarul de la piept al treningului, o hârtiuţă, pe care i-o dădu tipului.
-Prima adresă de sus, nu ştiu dacă mai e bună, că o am de câţiva ani, dar a doua de jos, ar trebui să fie valabilă…
În timp ce întindea hârtiuţa, cu mâna cealaltă apucase deja pistolul de la spate.
"Bune drăciile astea cu amortizor!", gândi şi rânji.
Zgomotul pe care îl făcea pistolul era acelaşi ca atunci când iţi suflai mucii.
Pe primii trei îi nimeri în cap, după cum vrusese, dar pe ultimul îl lovi în gat şi involuntar fu stropit de sânge şi începu să se enerveze.
-Gura mă-tii de prost!
Îi mai trase un glonţ în cap, după care deschise încet poarta. În curte mai erau patru tipi, sau măcar atâţia vedea din poziţia asta.
Se gândi două secunde, apoi băgă arma prin deschizătură şi îi trase celui mai apropiat trei gloanţe în piept. Acesta stătea rezemat de un Bmw negru şi atunci când căzu bufni, făcând gălăgie. Până îşi scoaseră ceilalţi armele, mai reuşi să doboare unul. Apoi, o rupse la fugă printre blocuri. Se auziră strigăte şi câteva gloanţe bubuiră pe lângă el, dar nu-l atinseră. Fugi, fără oprire printre blocurile murdare până ieşi la strada. Apoi, tot printre blocuri, făcu un ocol de 180 de grade ieşind în spatele vilei.
Îşi aruncă geaca de trening peste sârma ghimpata şi începu să escaladeze gardul. Fusese el în situaţii şi mai nasoale, aşa că nu îşi făcea probleme.
Coborî în partea cealaltă şi se uită după o altă intrare, dar nu era niciuna. Trebuia să ajungă tot în faţă. Ghemuit, o luă uşor pe lângă peretele vilei, până ajunse în dreptul unui copac, la cinci metri de intrarea în casă. Era un tip, care vorbea la telefon şi un altul lipit de uşă cu un pistol în mână. Ceilalţi ieşiseră afară, probabil, căci poarta ce dădea în exteriorul vilei era larg deschisă.
"Au înghiţit găluşca, idioţii!", îşi spuse şi zâmbi.

Îşi schimbă încărcătorul şi o luă la fugă. Pe cei doi, care stăteau între el şi uşă îi împuşcă în trecere. Aruncă o privire spre poartă, dar nu se vedea nicio mişcare.
Intră în casă.

Îl apucase o durere de stomac de-aia, tâmpită, căreia nu poţi să-i găseşti motiv nici dacă ai vrea şi Cobe ştiu că ceva se întâmplase sau că urmează să se întâmple.
Aşa că, atunci când unul dintre oamenii lui, care rămăseseră acasă, îl sună, deja întorsese maşina şi plecase înapoi.
"Papi, îl vrea pe Papi, vrea să-l omoare!", gândi.
"Doamne cum de m-ai lăsat să fiu atât de prost?! Să iau o ţeapă atât de mare…Acum, din cauza mea, s-ar putea să.."
Nu, aşa ceva nu se putea întâmpla...
AŞA SPUNEAI ŞI ATUNCI CÂND ŢI-AU MURIT NEVASTA ŞI COPILUL ŞI TOTUŞI S-A ÎNTÂMPLAT! NU POŢI CONTROLA TOTUL ŞI NU EXISTĂ MĂSURI DE PRECAUŢIE PENTRU CEEA CE TREBUIE SĂ SE ÎNTÂMPLE. ORICÂT TE-AI ZBATE, NU O SĂ REZOLVI NIMIC.
-Nu!, zise cu voce tare, nu o să se întâmple nimic. Atâta timp cât mai e o şansă şi eu încă mai respir, nu!
Trecură pe trecerea de pietoni, mai-mai să calce o babă.
În două minute ajungeau. Totul se rezuma la astea două minute.
ÎN DOUĂ MINUTE SE NASC O SUTĂ DE MII DE OAMENI ŞI ALŢII, ZECE MII, MOR. CINE TE CREZI TU CA SĂ FACI ÎMPĂRŢEALA? CREZI CĂ STĂ ÎN PUTEREA TA SĂ SCHIMBI LUCRURILE SCRISE CU MII DE ANI ÎNAINTE?
Cobe strânse din dinţi şi icni. Stomacul îl durea din ce în ce mai tare. După ce se vor termina toate astea, o să trebuiască să facă o vizită la doctor, neapărat.
LA DOCTOR, DA, CĂ DOCTORII TE-AU AJUTAT ÎN VIAŢA ASTA, TREBUIE SĂ AI ÎNCREDERE ÎN EI. POATE SCAPI UŞOR ŞI NU AI DECÂT UN ÎNCEPUT DE ULCER, SAU POATE AI CANCER, EL E ALA CARE TE MĂNÂNCĂ PE DINĂUNTRU, CĂCI VREA SĂ IASĂ AFARĂ SĂ RESPIRE, ASTA ÎN TIMP CE TU MORI, BINEÎNŢELES.
Vedea vila, ajunseseră. În faţa porţii erau doi oameni cu armele în mâini. În rest, cadavre.
DA, DAR NU CADAVRUL CUI TREBUIA, ACELA ACUM TREBUIA SĂ APARĂ. ACUM E MOMENTUL, ÎNŢELEGI? ASTA AI AŞTEPTAT TOATĂ VIAŢA, OCAZIA SĂ-ŢI PROTEJEZI COPILUL, SĂ ÎI ARAŢI CE ÎNSEAMNĂ SĂ FII TATĂ…
ARATĂ-I…

Papi stătea pe marginea patului privind pistolul. Era prima oară când ţinea o armă şi îi dădea o senzaţie destul de stranie. Nu aceea de putere, cum găseai scris prin cârti, ci mai degrabă de fatalitate, căci dacă se întâmpla ceva, nu mai puteai să dai înapoi.
Mando ieşise să vadă cum stă treaba şi acum era singur.

TE SIMŢEAI MULT MAI BINE, CÂND TE JUCAI CU BARCUŢELE ÎN LIGHEAN, NU?, îl întrebă vocea.
Normal că se simţea mult mai bine atunci, atunci era altă situaţie, altă viaţă, alte gânduri.
Îşi aprinse o ţigară, cu mâna tremurând. Una peste alta, mai era și ziua lui azi. Înainte să primească telefonul cu pricina, Cobe aştepta să vină cineva să-i aducă o maşină.
-Cobe vrea să-ţi ia o maşină şucară rău de ziua ta, îi spusese Mando. Dar să te prefaci surprins, să nu se prindă că ţi-am zis, că mă beleşte de viu!
Se bucurase pentru o clipă, poate că se bucurase un pic cam mult, căci acum…
Pistolul era greu, îl durea mâna, aşa că-l schimbă în cealaltă.
Cât de uşoare erau lucrurile când erai copil… Chiar dacă nu aveai o viaţă ca ceilalţi, dar tot uşoare erau, căci din MOMENTUL ÎN CARE ÎNCEPI SĂ ÎNŢELEGI CUM SE ÎNVÂRT LIMBILE LA CEAS, TOTUL SE SCHIMBĂ, CĂCI CEASUL ĂLA, DACĂ NU MAI MERGE, TREBUIE ÎNTORS, SAU SCHIMBATE BATERIILE ȘI ASTA CADE ÎN CÂRCA TA, PENTRU CĂ ŞTI DESPRE CE E VORBA.
Un om normal, nu putea să lase să treacă totul pe lângă el, căci avea nevoie să înţeleagă, de aceea cei care nu erau întregi la colivie, erau probabil mult mai liniştiţi.
"Ce e ăsta, un scaun? Aşa se numeşte? Cum ziceai că se numeşte, că am uitat, cumva masă? Aaa, scaun.. Cum spuneai că…, sau lasă, acum am chef să colorez pereţii…"
Aşa scăpai repede…
Termină ţigara și vru să stingă chiştocul, dar îşi dădu seama, că nu are nicio scrumieră prin preajmă și se ridică din pat și din reflex întinse mâna să deschidă geamul și să-l arunce în curte, dar rămase înţepenit, căci simţise, nu auzise, curentul produs de la uşa de la cameră care acum era la perete și ştiu că în spatele lui era acum El și rămase în poziţia aia, neîndrăznind să se întoarcă.
-Cobe? Unde e?, auzi vocea hârşâită și în cap i se pierdură toate gândurile, căci nu îl căuta pe el, nu pe el vroia să-l omoare ci pe Cobe și judecă pentru o clipă că dacă s-ar întoarce rapid, poate ar avea o şansă să-l împuşte, dar, în loc de asta, deschise geamul, aruncă mucul și îi răspunse:
-AI REUȘIT SĂ AJUNGI PÂNĂ LA MINE ȘI TOTUȘI, CA UN TÂMPIT CE EŞTI, TU ÎNTREBI DE COBE. NU ÎMI VINE SĂ CRED CĂ MAI EXISTĂ OAMENII CA TINE, CARE AU TRECUT PRIN ATÂTEA ȘI TOTUȘI ÎNTR-O SITUAŢIE CA CEA DE FAŢĂ, POT FI ATÂT DE IDIOŢI. CEEA CE TREBUIE SĂ FACI TU ACUM, E SĂ TE ÎNTORCI ȘI SĂ PLECI ACASĂ, LA STĂPÂN, CĂCI ŢI-AI TERMINAT TREABA, ÎNŢELEGI?
-Puştiule, tu vorbești acum cu mine?, îl întrebă Legionarul. Eşti nebun, sau ce? Nu aveam de gând să te omor, dar acum…
Ceva în capul lui Papi explodă dureros, căci vocea îi urlă FEREŞTE-TE CĂ O SĂ MORI, NU VEZI CĂ NU MERGE?, dar nu avea cum

să se ferească și aşteptă să vină plumbul ăla idiot și să-i taie filmul și când în spatele lui auzi bubuitura, închise ochii și rămase aşa și nu îl mai auzi nici pe Mando cum tipă și nu-l văzu nici pe criminal cum fugea pe scări.
Simţi doar cum îl buşeşte sângele pe nas și îşi pierdu cunoştinţa.
ĂSTA MICUL O SĂ SE FACĂ MARINAR. O SĂ-L TRIMITEM LA ACADEMIE ÎN CONSTANŢA…
Beznă…

Când deschise ochii, era întins pe pat și pe un scaun lângă el, stătea și îl privea Cobe.
Încercă să se ridice, dar renunţă, era prea ameţit.
-Eşti bine?, îl întrebă Cobe.
-Eşti mort?, îi răspunse Papi cu o altă întrebare.
Cobe surâse.
-Nu.
-Nici eu?
-Nu.
-Ce s-a întâmplat? L-aţi prins?
-A scăpat… L-a împuşcat Mando o dată, dar cred ca l-a nimerit prin umăr pe undeva și asta a fost greşeala lui…
-Cum adică "greşeala lui"?
-Mando e…mort. Nu a mai dus-o mult. A încasat un singur glonţ în piept, dar nenorocitul a ştiut unde să tragă și a fost de ajuns.
Papi îşi mută privirea de la Cobe, spre tavan.
-Ştii, că a murit din cauza mea, nu? A murit pentru că nu am găsit o scrumieră să sting fututa de ţigară.
-Nu mai zice aşa, ridică Cobe tonul. A murit pentru mine, că pentru mine lucra! Și a murit onorabil, cu un scop, exact cum ar trebuii toţi să facem! Hai să schimbăm subiectul…
Tăcură amândoi.
Uşa de la cameră se deschise și în prag apăru o namilă de om, pe care Papi nu-l recunoscu.
-Şeful, îi spuse lui Cobe, ăia de la Poliţie venit să vorbească la tine. Aşteaptă jos.
-El e Rachetă, zise Cobe, de acum înainte va fi garda ta. Unde mergi tu, va merge și el. De înţeles o să vă înţelegeţi mai greu, la început, căci a stat prin atâtea ţări și a vorbit atâtea limbi, încât nu mai parleşte bine româna. Mă duc jos, vă las să vă cunoaşteţi.
Cobe plecă.
Rachetă se opri la marginea patului și întinse spre el o palmă cât o labă de urs.
-Eu cu şeful mic! Rachetă...
-Sa…lut!, silabisi Papi.
EL E ĂLA CARE O SĂ AIBĂ GRIJĂ DE TINE, zise vocea pe un ton obosit. ERA BINE DACĂ APĂREA MAI DEVREME ÎN ECUAŢIE, DAR DECÂT NICIODATĂ, MAI BINE MAI TÂRZIU…
-Eu cunoscut Legionarul, mare criminal. Cobe pus recompensă pe cap, o sută de mii de euro. Dacă eu nu avut grija de şef mic, găsit

şi omorât, dar aşa…
Începu să râdă.
Avea dinţii ca nişte lopeţi.
Papi zâmbi și el. Deși era prima dată când stăteau de vorba, avea impresia că se cunosc de-o viaţă.
"În viaţă nu are sens să-ţi fie frică", îi spusese Mando odată.
"Proverbul ăla cu : Capul plecat, sabia nu-l taie!, e cea mai mare porcărie gândită de cineva vreodată. Nu poți să-ţi construieşti viaţa pe o "filozofie" scoasă de un băşinos, pişat la cur de frică…"
"Are dreptate Mando", îşi zise. AVEA, îl corectă vocea.

Capitolul 7"Vânătoare"

Pe cât urla de tare Fonea la telefon, pe atât de calm era Tano. Acum nu-i mai păsa, oricum faptul era consumat.
Kemal, stătea în faţa lui, pe scaun, spărgea seminţe și scuipa cojile pe jos. Avea și el o problemă… Mai întâlnise oameni care se lăsaseră de băut, de fumat, de pariat, chiar și de femei, dar de seminţe, nu.
Turcul era mic și umflat, dacă-i puneai nişte ciocate în picioare și-l urcai călare pe o mochetă, exista o posibilitate, mică întradevăr, dar exista, să-și ia zborul. Cu toate astea, înţelegea de ce predecesorul lui îl ţinuse aproape, căci era genul de om care acţionează rapid, nu pune întrebări și nu vine înapoi transpirat.
Avea o nevastă, două amante și patru copii, din care trei, cu una din amante. Ceilalți făceau mişto de el, zicându-i că ar trebui să se mute în China, că-i dau ăia sigur cetățenie…
Oricum, turcul era viril, cu atâţia copii și atâtea femei. Poate i se trăgea de la seminţe…
-Facem aşa, da?!, zise Fonea la telefon.
-Cum adică?, îl întrebă.
-Cum, "cum adică" ?, izbucni Fonea într-o nouă rafală. Facem cum ţi-am zis mai devreme.
-Mai zi o dată că nu eram atent…
-Ce?!... Mă, tu iţi baţi joc de mine?
Tano îi aruncă telefonul lui Kemal.
-Spune-i tu ceva de încheiere!
-Adică ce? Orice?, întrebă Kemal.
-Da, ce vrei tu…
-Alo, Fonea, Kemal la telefon. Şeful vrea să-ţi transmit eu ceva din partea noastră…
-Ce anume?, se răsti Fonea turbat.
Kemal rânji.
-Să sugi cârnatul de sub buric!
-Ce?!...
-Pula mă, pula!, mai zise Kemal și închise.
Începură să râdă atât de tare, încât cei de la uşă năvăliră înăuntru să verifice dacă e totul în regulă.
Când se mai liniştiră un pic, Tano îi spuse:

-Sună-l pe Cobe! Întreabă-l când îşi îngroapă oamenii, să fim şi noi prezenţi. Vreau cel puţin patruzeci de maşini şi să-l luăm şi pe al nostru, să-l îngropăm tot acolo. Da?...

Vântul bătea tare. Rafalele lui împrăştiau mirosul morţii peste cei vii. Coloana de maşini se scursese claxonând, două ore pe străzile înguste. Mangalia ieşise cu mic cu mare să vadă. În spatele maşinilor se aruncaseră mii de euro. Morţii trebuiau să fie liniştiţi, nimic nu rămânea nerezolvat. Răzbunarea era mama lor. Sângele nu se ştergea cu cârpa, sângele care îmbiba batistele de mătase cu fir aurit, de o sută de euro bucata, se spăla DOAR CU SÂNGE.
Gustul amar din gură, format din ciudă şi umilinţă, nu-l puteai scuipa şi aşa să scapi de el. Trebuia să-l înghiţi şi să-l laşi să ţi se plimbe în voie prin corp şi să-ţi ajungă la inimă şi s-o răcească.
-Pentru voi care v-aţi dus ca noi să rămânem şi pentru viii care o să moară pentru a ne şterge petele din suflet, spusese Cobe, în faţa sicrielor descoperite.
Tano învârtea în palmă glonţul care-l ucisese pe Mando. Cobe i-l făcuse cadou şi asta era o mare onoare. Gândul îi zbură spre Timişoara, un oraş mare, dar nu întratât, să te poţi ascunde şi mai apoi gândul îşi continuă călătoria, oprindu-se în Moscova şi la telefonul dat ucigaşului plătit, care era deja în drum spre România.
CÂND LUCRURILE ÎŞI REGĂSESC BALANSUL NATURAL, CIOCLII AU DE CÂŞTIGAT. ÎN ACELAŞI MOMENT ÎN CARE TU AI LUAT O DECIZIE CARE PRIVEŞTE ÎN MOD DIRECT, SFÂRŞITUL UNEI VIEŢI, POŢI FI SIGUR CĂ ŞI ALŢII IAU ACEEAŞI DECIZIE, CARE TE VIZEAZĂ LA MODUL CEL MAI PERSONAL.
În afara porţilor ruginite ce îngrădeau vechiul cimitir, stătea împrăştiată presa. Poze, peste poze şi… atât. Nu se "exagera" cu vreun interviu. Nu ieşiseră la rampa nici măcar primarul sau şeful poliţiei.
Trebuia să iţi ştii locul, pentru a te ferii de posibilitatea ca cineva să ia o hotărâre în ceea ce te priveşte.
Erau prezenţi oameni în straie sfinte, veniţi din toate colţurile ţării, a căror treabă în general, nu coincidea cu situaţia prezentă, căci nu "decădeau" atât de mult încât să participe la vreo înmormântare şi care, acum fuseseră aduşi, printr-un simplu telefon. Un apel, cincisprezece eurocenţi.
Erau copaci bătrâni prin care curgea sevă veche, sânge onorabil, care-şi scuturau acum frunzele în văzul lumii, numai pentru a ieşi în evidenţă.
Papi îşi ţinea privirea pironită în pământul uscat, care de abia aştepta o picătura de sânge, precum o gură de aer proaspăt şi se gândea la faptul că ai lui, cei vechi erau pietre înscrise cu nume străine şi că acum, ai lui, cei actuali, ajungeau tot acolo. Aşa că ce sens îi puteai găsi vieţii?
TREBUIE SĂ-ŢI PREGĂTEŞTI DIN TIMP LOPATA, CĂCI VINE TIMPUL CÂND MORŢII SE CER DEZGROPAŢI ŞI ÎNLOCUIŢI CU ALŢII VII. LOPATA TREBUIE SĂ FIE ASCUŢITĂ, CĂCI

PĂMÂNTUL NU TREBUIE SĂPAT, TREBUIE DESPICAT, SĂ POATĂ SĂ ÎNGHITĂ…

Primarul stătea la biroul lui din mahon, pe jumătate beat cu privirea fixată pe telefonul, care din fericire, nu suna și Vasilescu, şeful poliţiei, ocupase zona de intrare în oraş cu efective complete. Nu se ieşea, nu se intra.

Mangalia semăna în momentul ăsta cu un oraş medieval în stare de asediu. În câteva zile avea să înceapă cruciada împotriva necredincioșilor.

Totul urma să se reducă la doua lucruri esenţiale: Arma și Crucea.

De la tam-tam-ul din timpul zilei, urmă seara, cu opusul: linişte și pace, căci dacă se afla un scandal cât de mic, ziua următoare înmormântările continuau.

ȘI MÂNA DOMNULUI SE REPEZII SPRE GÂTURILE PACĂTOȘILOR ȘI ÎNCEPU SĂ LE SFARTECE…

-Ce?!, făcu Papi, dar vocea nu-i răspunse. În schimb începu să râdă.

Râsul ei se asemuia cu zgomotul făcut de cuiele care intră-n lemn.

Mai coborâseră garajul cu un etaj, trăseseră nişte măsuţe negre din lemn de esenţa tare, fotolii, o lumină aproape oarbă, muzică în surdină și cele mai rar găsite băuturi posibile. Până la bere, cel mai "obişnuit" sortiment, era Guinnes. Cafeaua, Lavazza și era din partea casei. De obicei, aici se strângeau numai "şmecherii", dar în seara asta, barul fusese luat cu asalt de zece marinari italieni, veniţi în România pentru un exerciţiu militar, care, astăzi, sărbătoreau o zi onomastică.

Când Papi ajunse și se așeză la masa lui, ospătarul îl întrebă dacă nu cumva prefera un separeu, unde să nu fie deranjat, dar refuză, căci nu avea de gând să stea prea mult, oricum.

La două mese de el, băieții petreceau gălăgios și Rachetă se duse spre ei de cum intră pe uşă, dar Papi îi făcu semn să-i lase în pace.

-Trebuie să se mai simtă și omul bine, din când în când, căci sunt prea multe porcării pe lumea asta.

-Are dreptate şeful mic, aprobă Racheta, aşezându-se lângă el.

Ospătarul le aduse câte o sută de whisky și Red Bull și pentru o vreme, stătură în tăcere, privind paharele, apoi Rachetă spuse:

-Afară am văzut pe procuror care rugat să vorbească cu Cobe într-o problemă. Întrebat când liber? Şeful mic sună pe Cobe?

-Păi de ce nu-l suni tu?

-Cobe luat telefonul meu. Confiscat, spuse Rachetă rânjind. Spus că tot ce e nevoie e şef mic, atât, nu vorbit la telefoane.

-Aha, râse Papi, bună treabă, lasă atunci că…

-Putana, voglio subito qualcosa da bere, hai sentito?!, urlă unul dintre marinari, către ospătar.

Cei de la mesele alăturate se întoarseră spre masa petrecăreţilor și câţiva din ei, chiar se ridicară, plătiră nota și plecară.

-Vorbit urât la ospătar, comentă Racheta.

-Am înțeles, mormăi Papi, dacă mai…
-Ma che cazzo stai facendo?! Stronzo, non senti bene, sei sordo?! Ti ho detto che voglio qualcosa da bere, idiota! Perche mi guardi cosi? Sono bello? Mi vuoi fottere o che?... che mascalzone...
-Şefu' ăla zis că…
-Am înţeles. Du-te la ei și zi-le s-o lase mai moale, dar atât, nu le face nimic.
Rachetă se ridică de pe scaun și se îndreptă spre italieni.
-Il mio capo ha detto che dovete parlare piu lentamente!, îi spuse celui cu gura mare.
Trei dintre ei se ridicară în picioare și începură să-l înjure. Rachetă se întoarse spre Papi, întrebător și chiar atunci, unul dintre marinari luă o sticlă de pe masă și i-o sparse în cap. Rachetă făcu un pas într-o parte, se uită la el, apoi se întoarse iar spre Papi.
Papi simţi cum brusc, hainele de pe el îl strâng cam tare și sângele i se adună în tâmple și o secundă vru să tragă aer în piept, măcar o gură, dar DIN CAUZA UNEI SINGURE PIETRICELE, UN TREN POATE DERAIA ȘI POT MURI OAMENI MULŢI, FĂRĂ VREO VINĂ, OAMENI CARE CRED ÎN DUMNEZEU și se ridică în picioare dărmând scaunul și scoase pistolul CARE NU FUSESE ÎN STARE SĂ SCUIPE UN AMĂRÂT DE GLONŢ, ATUNCI CÂND LEGIONARUL ÎL UCISESE PE MANDO și din doi pași, ajunse lângă Rachetă și îi proptii ţeava rece în gât, unuia care încă stătea la masă calm, dar UN SINGUR MĂR CU VIERMI LE STRICĂ PE TOATE CELELALTE ÎNTR-UN FINAL și trase.
Bubuitura îi făcu pe ceilalţi să îngheţe, de parcă totul se mişca cu o încetineală obositoare și până și Rachetă rămase, privind scena cu ochii mari și totul reveni la normal, doar în momentul în care Papi urlă:
-Ce faci Rachetă, FUTE-I!...
În acea clipă, Rachetă făcu ce ştia el mai bine. Își folosi talentul cu care fusese hărăzit din naştere și anume de a se transforma într-o secundă într-un animal turbat și începu să dea în stânga și în dreapta.
Papi trase de el treizeci de secunde, până să se liniştească, căci încă dădea cu picioarele în cei căzuţi. Nimeni nu apucase să fugă.
Masa fusese făcută bucăţi și singurul rămas pe scaun era cel, căruia glonţul îi furase, în trecere și o bucată din cap.
-Şeful mic dă la Rachetă pistol, Rachetă spus că el tras cu el.
Papi zâmbi și-și băgă pistolul, înapoi, la spate.
-Linişteşte-te Rachetă, aici eşti în România. Acasă, înţelegi?...
-Ok, şef!
-Presupun că acum, chiar trebuie să-l sun pe Cobe, zise Papi gânditor.
PUNE-LE DE O COLIVĂ MICĂ ȘI MERGI MAI DEPARTE, zise vocea.
NU TE STRESA PREA TARE, CUIE, DE BĂTUT, MAI SUNT O GRĂMADĂ…

-Dar nu mă stresez!, răspunse Papi cu voce tare.
NICI DUMNEZEU NU A FĂCUT-O CÂND A CONSTRUIT IADUL, DE CE AI FACE-O TU?
-Dar nu am nimic! Ce vrei să spui cu asta?
-Nu înţeleg şeful, făcu Rachetă. Ce să spun?
-Nu vorbeam cu tine!
-Aha…, scuze!, îi răspunse acesta.
Nu mai era nimeni pe lângă ei, dar nu-și puse întrebări de genul :"Cu cine oare ar putea să vorbească?", căci pentru echilibrul lui, asemenea întrebări nu-și aveau rostul. El ştia să fie loial și să fie tot timpul pregătit să muşte.
Asta era de ajuns.

Fonea intrase în trepidaţii. În timp ce stătea în faţa propriei case, un glonţ îi suieră pe la ureche și se oprii în zid.
Se comportă ca o vacă, căci rămăsese secunde bune încremenit și de abia după aceea se aruncase la pământ fleșcăindu-și costumul în ditamai balta. Zăcuse câteva minute în poziţia aia, până să-și reia curajul și a se ridica în picioare. Dacă vroia să-l omoare, atunci ar fi făcut-o. Poate fusese doar o ameninţare. Se uită peste gard, dar nu observă nimic suspect.
Scoase mobilul din buzunar și rămase cu el în mână. Trebuia să facă ceva, să sune pe cineva, dar pe cine?
"Deci, dacă vroiau să mă omoare, eram mort. Oare ar trebui să trec peste faza asta, fără prea multe valuri? Probabil asta e cea mai bună soluţie…"
Când avea 14 ani, taică-su venise acasă cu o rusoaică, o curvă de lux. Maică-sa zăcea uitată prin una din multele camere, beată, ca de obicei. Nimeni nu-și făcea probleme din cauza ei. Lui îi fusese mamă doar cu numele și lui taică-su nevastă, la fel. Peste şase luni, crăpa din cauza unei supradoze de heroină și toata lumea urma să-și arate uimirea, căci nimeni nu ştia că se droghează.
-La prima vedere, urma să spună medicul legist, după înţepăturile de pe braţe, are în spate cel puţin un an…
Oricum, nu interesa pe nimeni.
În seara aceea, taică-su se îmbătase și el rău de tot. Se întâlniseră accidental în bucătărie, unul venit după un sandwich, celălalt după o altă sticlă de vin.
Taică-su îl bătuse pe umăr, în timp ce scotea sticla din frigider și i se confesă:
-Bune rusoaicele astea. Astea nu se fut, astea dansează și limbajul ăla a lor pocit, nu face altceva, decât să te excite și mai tare.
El dăduse din cap, neştiind ce să-i răspundă.
-Dar, stai puţin, căci tu nici nu ştii încă despre ce e vorba, nu? Ai fost până acum cu vreo femeie, băiete?
-Nu…, făcuse el, roşu la faţă.
-Păi, eu zic că e timpul! La vârsta ta eu deja… Dar câţi ani ai până la urmă, zece-doisprezece?

-Paisprezece…
-Oho!... E, fiule, asta e seara ta norocoasă. Mă duc să-i mai trag un număr și după aia, o trimit la tine. Apropo, care e camera ta?
-Nu…, nu e nevoie, eu nu vreau să…
-Ştii ce? Te strig eu când termin și vi și o iei!
-Dar tată, eu…
-Taci!, ridicase taică-su tonul. În familia Fonea nu e loc pentru fătălăi! Du-te în camera ta, care dracu o fi aia și aşteaptă, te găsesc eu…
O oră stătuse îngheţat la marginea patului, întrebându-se ce putea să facă, dar nu găsise răspuns. Apoi, când respiră uşurat, gândind că taică-su uitase de el și nu mai venea, puse capul pe pernă și mai că aţipise, când uşa de la cameră se izbi de perete și în prag apăru taică-su dezbrăcat, cu o sticla de vin în mână și cu femeia atârnată de el.
-E a ta fiule!, urlase. O să stau lângă voi, să văd cum o fuţi, căci asta e o noapte mare pentru amândoi!
Cu astea zise închise uşa și-și trase un scaun, ca la spectacol.
Rusoaica se apropiase de el, cu zâmbetul pe faţă. Avea ţâţele mari și pline și un tatuaj cu un şarpe, ce-i cobora de pe umărul stâng până la păsărică.
Se puse peste el și începu să-i scoată hainele.
-Rupe-le! Rupe-le!, chiţăise taică-su de pe scaun.
Închisese ochii eliberându-și mintea de orice gând. Era prea înfricoşat.
Rusoaica râse și spuse ceva pe limba ei.
Îşi băgă capul între picioarele lui și începu să-l lingă să-l sugă și taică-su se înecă cu vinul de atâta fericire, dar lui nu i se scula și basta!
Într-un final, curva renunță și se ridică din pat spunându-i ceva lui taică-su și acesta veni la el și îi trase o palmă. Tare.
-Auzi băi, puţă mică, nu te-am pus să omori un om, ţi-am dat ceva de futut! Ce dracu, nici de asta nu eşti în stare?! O să-ţi arăt eu cum se face…
O puse pe rusoaică în pat lângă el, în patru labe, îi dădu două palme la fund și începu să-și facă treaba.
Femeia gâfâia și râdea și el îi dădea din ce ce în ce mai tare și ţipa și din sticla ce-o ţinea încă în mână, zbura vin în toate părțile.
Nu rămăsese treaz până la sfârşit, căci mintea lui micuţă făcuse clic trimiţându-l la somn.
Dormise până dimineaţă în aceeași poziţie, în patul ud de pişat, vin și spermă, prea înfricoşat ca să mai poată visa ceva.
Ăsta fusese taică-su.
-Futu-l în gură!, zise și-și aprinse o ţigară.
Cel de pe blocul din faţă îl urmării atent prin lunetă și cu prima ocazie când Fonea lăsă ţigara pe lângă corp, trase, retezându-i-o în două. Sezonul de vânătoare de abia începuse…

Capitolul 8 „Urmări"

Domnul senator îşi închise telefonul şi într-un efort de zel, îl aruncă la tomberon.
Mai avea trei mobile, ale căror numere nu le ştia prea multă lume. În niciun caz, Fonea. Mai devreme îl sunase, dar îi dăduse respins. Dobitocul o dăduse greş cu Cobe. Acum trebuia să-şi acopere urmele şi una dintre ele era Fonea.
Vorbise mai devreme cu Cobe, spunându-i că fusese la rândul lui sunat de Fonea şi că acesta vroia ca el să-l ajute, dar îl refuzase, bineînţeles. Cobe se enervase.
-Mama lui de măgar!
-Face tot posibilul să-i bage şi pe alţii în rahat, printre care şi pe mine, normal, având în comun atâtea afaceri… Dar acum, gata am pus embargou.
-O să cadă mai tare decât africanii. Măcar ălora le-au rămas copacii, să se mai caţere, să se ascundă, dar lui Fonea, o să-i rămână doar scândurile de coşciug.
Râseră amândoi şi încheiară discuţia.
Senatorul se îndrepta spre „muncă" în limuzina proprie. Şoferul avea 50 de ani şi era fost securist. Avea încredere totală în el. Era confidentul lui. Ştia totul. Cu câteva zile înainte, în faţa casei, fusese agresat de un reporter, care se alesese cu o fractură serioasă de maxilar. El nici măcar nu se băgase. Şoferul rezolvase tot. Politia care venise, nu făcuse altceva, decât să-i mai dea o amenda nenorocitului. Dosarul fusese clasat.
Când opriră maşina, nimeriră exact în mijlocul unei mulţimi de reporteri.
-Ce mama dracului or mai vrea şi ăştia?, comentă senatorul.
-L-or fi prins pe vreunul la furat, care a uitat să le dea şi lor partea, rânji şoferul.
-Da, mă, zi şi tu, ei sunt ăia care cică scot la suprafaţă rahatul, dar de fapt vor să mai înghită şi ei câte o linguriţă.
Coborâră şi şoferul începu să dea din coate, încercând să-l scoată din mulţime.
O tipă de la "Evenimentul Zilei" li se postă agresiv în faţă şi îl întrebă pe senator:
-Nu vă supăraţi, cum comentaţi scandalul în care este implicat domnul Manolescu?
-Vă rog, îi răspunse, de abia am ajuns, după cum aţi observat. Când o să aflu ceva, o să discutăm.
-Numai o secundă, domnule senator, vreţi să spuneţi că nu aveţi idee despre ce e vorba?
-Domnişoară, ripostă, după cum spuneam…
"Vezi că ai un punct pe cap", vru să-i zică şoferul, dar nu mai apucă. Glonţul venit de nicăieri, îi împrăştie creierii pe geamul limuzinei. Lumea începu să ţipe.
Ultima imagine care-i mai apăru în minte fu aceea a unei bărcuţe

albe.
TOTUL SE TERMINĂ, ACOLO UNDE A ÎNCEPUT. O ZI BUNĂ, DOMNULE SENATOR!...

Porumbelul gri îşi luă zborul de pe blocul prin al cărui acoperiş găurit intra ploaia rece, făcând vecinii de la patru să se certe între ei, apoi, cu ceilalţi de dedesubt, căci nimeni nu vroia să pună bani de izolaţie.
Plană pe deasupra shaormeriei infecte, unde microbii îşi construiau adevărate forturi în carnea de pui veche, dar fratele patronului lucra la Sanepid, aşa că reclamaţiile erau trecute cu vederea. Scăpă ca prin minune de o piatră slobozită din praştia unui ciutan dement, apoi îşi continuă drumul peste autobuzele care încărcau şantieriştii ca pe animale, înghesuiţi ca plăcintele, spre un serviciu, care afară, era privit ca o înfloritoare plantaţie de bumbac și se opri pentru o clipă, pe un pervaz unde zăceau câteva firimituri de pâine, pentru a-și lua masa. Prin geamul prăfuit, puteai să vezi bărbatul deșirat care zăcea întins pe fotoliul din piele și bea whisky cu halba. Muncise doi ani în Italia pe un şantier ca sudor, plătit cu 6 euro pe oră și când ajunsese acasă, nu-și mai găsi nici nevasta, nici banii trimiși. Pe masă era un tub de Distonocalm, care urma să fie folosit mai târziu, spre a încununa o viaţă anostă. Omul zări porumbelul și deschise încet geamul, în mână cu un miez de pâine, cu gândul să-l hrănească, dar acesta se sperie și o uşchii.
„Până și păsările fug de mine!", gândi. Pentru creierul lui obosit, acest lucru chiar puse punct.
Dintro maşină neagră, un tip pe la treizeci de ani vindea marijuana, dar asta numai la cunoscuţi. Iarba era de proastă calitate și piperată la preţ, dar nu avea reclamaţii, căci cei care o consumau, nu ştiau să facă diferenţa.
O mămică care stătea la coada la covrigi, uită să-și mai supravegheze fetiţa de patru ani și aceasta ieși în stradă și o mașină fu gata-gata să o ia în bot. Şoferul coborî și începu să ţipe nervos, dar „mămica", culmea, avea gura mult mai mare ca a lui, deși situaţia îi era potrivnică și omul dându-și seama că e puţin „sărită", se urcă în mașină și plecă. Femeia îşi reluă locul la coadă și peste două minute se întâmplă aceeași fază, numai că cu un alt şofer. Unele lucruri, pur și simplu se repetau sfidând orice principiu.
Porumbelul îşi luă un moment de respiro și-și opri bătaia aripilor, odihnindu-se. În centrul oraşului se deschidea o noua bancă, de data asta cu capital grecesc. Într-un oraş pe care puteai să-l străbaţi de la un cap la altul în douazeci de minute, erau zece bănci active și opt biserici.
Într-un final, porumbelul ajunse la cuşca lui și se amestecă printre ceilalţi.
Comparativ cu Orașul, aici era liniște și lucrurile aveau o logică...

Clădirea fusese construită prin '55, dar, comparativ cu altele mai noi, încă se ţinea bine. Geamul de la scară fusese spart cam tot în perioada în care blocul fusese dat în folosință, dar nu fusese schimbat nici până în ziua de azi. Cutiile poştale nu mai existau de mult, dar poştăriţei îi convenea acest lucru, pentru că, ducând corespondenţa fiecăruia, mai scotea și ea o şpagă. Scara interioară era strâmtă și ameţitoare, căci urca în cerc. La uşa lui, dormea un câine vagabond râios, de cel puţin trei zile, nederanjat.
Legionarul se chinuise puţin, dar într-un final reuși să-și scoată glonţul din umăr. Fonea îi propusese să-i trimită un medic, dar îl refuzase. Trecuse el prin situaţii mult mai complicate, pentru a-și mai face griji în legătură cu o bucată de plumb. Fusese lăsat mai demult, împreună cu doi camarazi, în mijlocul deşertului pentru trei zile, fără apă și mâncare. Unul dintre ei o luase un pic razna și celălalt murise muşcat de un scorpion, dar el nu avusese nicio treabă. Îi adunară cu elicopterul ducându-i în tabără și chiar îi trimiseră la psiholog pentru o verificare de rutină, dar de la el nu avură ce să scoată, căci pentru el, totul fusese o mică plimbare, un prilej de a medita puţin.
Singurul moment când o dăduse de-a dreptul în bară, fusese în '96 cu eliberarea aia tâmpită de ostateci.
Când intrase înăuntru, avusese o surpriză, căci toţi erau îmbrăcaţi în salopete albastre și terorişti și ostateci, aşa că începuse să tragă în toată lumea. Ceilalţi îi urmaseră exemplul și în câteva secunde, totul se transformase într-un mic cimitir.
Bineînțeles că ieși scandal mare și din cauza asta fusese „pensionat", dar nu regreta ceea ce făcuse, căci într-o situaţie de genul ăla, trebuie să acţionezi, căci dacă gândeşti o secundă, eşti mort, asta e clar.
Când ieșise în fugă din vila lui Cobe, aproape că dădu nas în nas cu acesta și ar fi putut să încerce să-l omoare, căci exista o şansă, dar nu o făcuse, căci nu mai avea sens. El nu omora aşa „din greşeală".
Câinele de la uşă mârâii și apoi scheună o dată scurt și Legionarul îl auzi cum fugea pe scări, îndepărtându-se și se îndreptă spre vizor, dar se opri la fix, căci simţii prezenţa celuilalt dincolo și se lipii de perete, încetând să mai respire. Îşi scoase pistolul și îi deblocă siguranţa.
Două minute ascultă, dar nu auzi nimic și chiar vroia să pună mâna pe clanţă, când o văzu mișcându-se și văzu cum butucul se răsucește și ușa se deschide încet, aproape silenţios și celălalt pășii la juma' de metru de el, bâjbâind după întrerupător și atunci îl apucă de ceafă, trăgându-l înăuntru și îi băgă trei gloanţe-n burtă. Îl lasă să cadă, după care închise uşa și aprinse lumina.
Cel de jos, nu murise. Mâna dreaptă încă îi mai era încleştată pe cuţit.
„Venise la el cu un cuţit!..." Ăştia chiar îl subapreciau.
I-l luă din mână și îl puse pe masă. Începu să-l caute prin buzunare și găsi un paşaport. „Iuri Garnov". Rusnac...

-Auzi, îi zise, tu ştii câţi din ăştia ca tine am omorât la viaţa mea? Când ajungi dincolo, transmite-le compatrioţilor tăi, din partea mea, toate cele bune. Hai, dasfidania tovarăşe!
Îl lăsă acolo și se puse să mănânce. Îl apucase foamea. Al dracu' rusnac, rezistent! Terminase el de mâncat și chiar prinse aproape o oră de somn și tot nu crăpase.
Într-un târziu, văzând că Dumnezeu întârzie, veni Diavolul și îl luă el...

Cobe plecase la Bucureşti, neţinând cont de părerea celorlalţi. În casă plutea un val de tensiune, aşa că, atunci când femeia necunoscută intră în casă trântind uşa în urma ei, Papi simţii un fior pe șira spinării. Din primele momente se gândi la ce era mai rău.
-Nu va supăraţi, o întrebă, dar pe cine căutaţi?
Femeia, brunetă pe la treizeci de ani, frumoasă, îmbrăcată elegant, îi răspunse la întrebare cu alta:
-Dar tu cine eşti?
-Eu?! Papi surâse. Sunt fiul stăpânului acestei case.
Femeia se albi instantaneu și căzu din picioare. Avea ochii daţi peste cap.
Papi o ridică și o întinse pe canapea. Se pregătea sa tragă o fugă până-n bucătărie sa ia nişte oţet, dar femeia deschise ochii.
-Casa aceasta este a lui Mihai?, îl întrebă.
-Mihai?!, făcu Papi.
-Cobe... Este casa lui Cobe?
-Da..., îi răspunse Papi, gânditor.
-Presupun, că nu eşti cu adevărat copilul lui, zise femeia.
-Nu, sunt înfiat. Dar tu cine eşti, dacă nu te superi că te întreb?
-Eu?!... Bruneta făcu o pauză, ca și când nu ar fi ştiut cum să pună cuvintele în propoziţie, apoi spuse:
-Eu sunt Liana, soţia lui...
Papi înlemni.
CRUCILE SE POT ÎNTOARCE INVERS COPILE ȘI ATUNCI SCAUNUL PE CARE STAI VA REDEVENI COPACUL CARE A FOST ODATĂ.
-Poftim?! Îşi auzi cuvintele ieșind din gură, dar parcă nu erau ale lui.
-Ciudat!, făcu femeia, fără să-i răspundă, mă uit în jur și nu văd nici măcar o poză de-a mea. Unde e Mihai? Unde sunt oamenii vechi? Nu mai e nimeni pe aici care să mă recunoască?
Începu să urce scările ce dădeau spre camerele de sus. Papi o urmă îndeaproape ca un căţeluş.
-Mihai e la Bucuresti, cu treburi, îi răspunse și dintre oamenii vechi, nu cred că a mai rămas decât Mando, adică rămăsese, căci...
-Cu Mando m-am întâlnit ieri, îl întrerupse ea. Vorbeam despre ceilalţi...
-Dar Man...Mando e mort, se bâlbâi Papi.

-Da, ştiu!, spuse ea, întorcându-se spre el și abia acum îi observă ochii galbeni, ca de pisică.
SUNT FLORI CARE, CÂTEODATĂ, SPARG PIATRA CA SĂ IASĂ LA LUMINĂ. NIMENI NU ŞTIE CUM DE E POSIBIL, DAR ASTA NU ÎNSEAMNĂ CĂ NU E ADEVĂRAT...
-Pot să mă duc în camera mea, să mă odihnesc puţin?, îl întrebă ea. Am avut parte de un drum tare lung și obositor...
-Desigur, doamnă!, îi răspunse Papi cu gura altcuiva, căci nu era a lui, căci din a lui nu puteau ieși cuvintele alea în acel moment.
Rămase holbându-se la uşa care i se închise în faţă, cel puţin zece minute, până să reuşească să coboare la parter și să-și toarne un coniac. Se îngropă în fotoliu cu paharul într-o mană și ţigara în cealaltă, dar cu faţa la scările ce duceau la etaj. Dacă ea urma să coboare, trebuia să vadă. Dar, nu mai coborî...

Tano nu se simţea deloc bine. Îl prinsese o răceală nenorocită, rău de tot. Îşi trimisese reprezentantul la Bucuresti cu Cobe, adică pe Kemal, căci el, personal, nu putea să se dea jos din pat. Mai răcise aşa o dată, când fusese mic, de crezuse că o să crape. Era pe atunci în vacanţă la bunici, prin Moldova, într-un sătuc uitat de lume. Toata ziua fusese la săniuș și seara când se pusese în pat, începu încet să ardă.
-Buni, mă doare capul!, spusese, deși nu asta era exact senzaţia pe care o avea.
Bunica îi luase temperatura, dar nu se îngrijorase prea tare.
-Arzi puţin, dar iţi trece până dimineaţă...
Dar lui nu-i trecuse, ci dimpotrivă, începuse să-i fie din ce în ce mai rău. Pe la mijlocul nopții se ridică din pat, treaz fiind și începu să umble prin casă ca bezmeticul și să cânte. Ştia că ceea ce făcea în momentele alea, nu era în regulă, dar nu se putea abţine. Bătrânii, aprinseseră lampa și bunica începu să-și facă un pic griji, simțindu-i fruntea clocotind.
-Să-l ducem la doctor!, îi spusese bunicului.
-Ce-ai femeie? Eşti nebună?, îi răspunsese acesta.
Și ea ştia că el avea dreptate, că dacă erau să meargă cei cincisprezece km care-i despărţeau de casa medicului, la ora asta, prin troienele de zăpadă, mai bine... Mai bine stăteau frumos acasă, prăjeau o tavă de seminţe și se puneau pe povestit, căci efectul era același. Trebuia făcut ceva acum. Urgent.
-Dezbracă-l!, zisese bunicul. Lasă-l la pielea goală!
Și buni îl dezbrăcase.
-Hai cu mine, acum!, îi spusese bunicul și luându-l în braţe, ieșise cu el afară.
Scormonise cu piciorul în mijlocul unui morman de zăpadă, făcând o oarecare adâncitură și apoi, fără prea multe menajamente, îl aruncă acolo.
Tano încercase de multe ori să iasă, dar bunicul îl împingea înapoi de fiecare dată, aşa că la un moment dat renunţă și înţepeni de la atâta frig și uită de toate. Dimineaţa, când se trezise, era în pat,

învelit până la gât și îi veni să strănute și când o făcu, răsună toată casa și mucii i se împrăştiară pe toată plapuma.
-Îşi revine!, spusese bunicul bucuros. Ti-am zis eu că e puternic! Uită-te la el, că aproape stă pe picioare!
Nu înţelesese atunci, cum de bunicul considera că e sănătos, când el se simţea de parcă ar fi fost jucat în picioare de o cireadă de vaci, dar o făcu mai târziu. Căci într-un final, ce nu te omora, te făcea mai puternic, nu?
Prima dată când se mai văzu cu Cobe la faţă, fu peste exact un an și jumătate, când Papi împlinea douăzeci de ani.

Capitolul 9 „Afaceri neterminate"

La origine Legionarul era ţigan, dar ăsta nu era un lucru pe care îşi dorea neapărat să și-l amintească. Taică-su îl bătuse pentru că îi luase apărarea fratelui mai mic. Frăţiorului, care urma să dea ortul popii peste şase luni de zile, tot în urma unei „corecţii" pe cinste primite de la taică-su. Totul începuse de la un geam spart cu mingea de către băiatul unui vecin, care-n urma isprăvii spălase rapid putina. Când tatăl lor ieșise furios afară, cu o bucată din fosta minge într-o mână și un rest din singura lor vază în cealaltă, Legionarul îngheţase instantaneu.
-Auzi, pui de cioară, urlase tatăl lor, tu nu ştii că nu ai voie să te joci cu mingea în faţa casei?
Și jap-jap!, două palme. Atunci, Legionarul intervenise, spunând că nu sunt ei vinovaţi, ci băiatul vecinilor de vizavi.
-Taci dracului cioaro!, i-o retezase tatăl cu un aer de om speriat. Să nu mai zici niciodată aşa ceva, în toata viaţa ta de păcătos nenorocit! Mă auzi?
-Un român (și făcuse o pauză semnificativă)..., un român nu poate să spargă un geam cu mingea. Pur și simplu nu are în sânge aşa ceva! Un lucru mizerabil ca ăsta nu-l poate face, decât o cioară, înţelegi? Un ţigan ca mine și ca tine...
Și jap-jap! Și jap-jap! Și...
Jap-urile continuaseră până când Legionarul fusese lăsat fără cunoştinţă. Căci tatăl lor, după cum se autodefinea, era „o cioară cu care nu trebuia să te fuţi!".
El se futuse și o păţise. Peste cinci ani de la această întâmplare, taică-su urcase beat la volanul unei rable de Dacii și în drumul lui spre casă, acroșase un confrate. Acesta se ridicase și plecase mai departe, înjurând, dar taică-su nu mai stătuse să vadă dacă păţise ceva, gonise drept spre casă cu gândul că la omorât. Vecinii îl găsiseră dimineaţă, spânzurat de candelabrul greu din oţel. De gât avea atârnat un carton pe care scria: „Unul cu pielea albă nu poate să facă un lucru atât de tâmpit, numai unul negru ca mine poate să facă asta! Numai o cioară poate să fie atât de proastă încât să omoare o altă cioară".
Oricum, după moartea lui taică-su, rămas singur pe lume și cu „ajutorul" unor persoane „binevoitoare", aterizase într-o şcoală de

corecţie pentru minori. Aici începuse totul: tortură psihică şi bătaie cât cuprinde.
Cum le tot repeta unul dintre supraveghetori: „Capul judecă, doar atunci când corpul suferă. Deci rolul nostru, al celor care avem grijă de voi, este acela de a încerca, prin orice mijloace să vă dezvoltăm durerea și poate, în felul ăsta, veţi deveni și voi mai deştepţi!"
Cum viaţa exterioară era un adevărat calvar, Legionarul își crease o alta interioară, imaginară. O viaţă în care, de fapt, el făcea parte dintrun program special de antrenament finanţat în secret de guvern, unde mama și tatăl lui muriseră, dar fratele lui trăia și era un superagent.
În felul acesta, zilele reale treceau mai uşor, mai suportabil. Acest lucru îl ajutase foarte mult atunci când se trezise cu adevărat, în mijlocul războiului, căci într-un fel el trecuse deja prin toate astea. Problema mai dificilă a apărut în ziua în care unul din supraveghetori a făcut o glumă proastă, chemându-l să vorbească cu fratele lui, la un telefon la al cărui capăt opus nu se afla nimeni. Legionarul a apucat receptorul cu mâini nesigure și a zis un „Alo" tremurând. În spatele lui, cel care îl chemase îşi dădea coate chicotind cu ceilalţi băieţi, când el începuse să vorbească la telefon cu adevărat. De abia după zece minute, după o duzină de bastoane de cauciuc care au ţintit părţile sensibile, au reușit cu chiu cu vai să-i dezlipească mâna de pe receptor. Bătut la greu, a leșinat cu o expresie tâmpă de fericire afişată larg pe faţa însângerată. Viaţa lui interioară luase locul definitiv celei exterioare. Vorbise la telefon cu fratele lui și acesta îl anunţase că toţi băieții, inclusiv el, urmau să fie eliminaţi. Pentru a preîntâmpina acest lucru, trebuia să scape de acolo cu orice preţ, să evadeze. Mai presus de astea, între ei se afla un spion rus care trebuia ucis. Redus la tăcere.
Peste două zile de la această fază, când unul dintre supraveghetori deschise uşa dormitorului cu treizeci de paturi, pentru a da trezirea, vomită instantaneu și făcu un efort mare pentru a nu leșina. Jos, lângă primul pat, unul dintre băieţi zăcea mort cu intestinele înfăşurate în jurul ochilor. Pe cap era inscripţionat cu sânge un singur cuvânt: „TRĂDĂTOR". Din pricina groazei iscate și debandadei copiilor proaspăt treziţi din somn, nu remarcă nimeni, decât spre seară, că unul dintre băieţi lipsea. Prea târziu... Legionarul era prea departe ca să mai fie ajuns. Statutul lui mental de „cioară" se transformase în „porumbel ciocolatiu". Peste câţiva ani se upgrada ajungând la un porumbel de un alb imaculat...
Acum, chiar dacă timpul trecuse, lumea rămăsese același loc ostil, neprietenos, un loc plin de rozătoare care trebuiau stârpite. O lume plină de trădători și Legionarul trebuia să se ferească de ei, căci trădătorii erau aceia care te întrebau de vorbă sau se prefăceau că te ajută, pregătindu-se pe de altă parte, să te linşeze în modul cel mai mizerabil: desfăcându-ţi pielea de pe tine și frecându-te cu sare, sau

bătându-ţi cuie în cap. Închise ochiul drept, lăsându-l deschis doar pe cel stâng. Crucea neagră care-i juca prin faţă se opri. Braţele îi rămaseră încremenite pe puşca cu lunetă căci ţinta era în vizor. Cruciuliţa se fixă impecabil pe buzunarul stâng al costumului maroniu, exact în dreptul inimii. Ţinându-şi respiraţia, trase...

Fonea vorbea la celular. Trecuse ceva timp de la prostia cu Cobe, dar avusese noroc, scăpase. Ceilalţi îşi dăduseră seama că şi el nu fusese decât un pion, şi-l lăsaseră, încet, în pace. „În pace" însemna că acum lucra pentru ei şi făcea ceea ce i se spunea, dar oricum, era mult mai bine decât să fi ajuns ca „domnul senator".
În ciuda situaţiei că nu mai era propriul lui stăpân, se simţea mai bine, nemaifiind nevoie să ia decizii şi deci, să-şi facă griji. „Free as a bird"...
Exact aşa. Fosta lui nevastă avusese mai multe tentative de sinucidere, dar toate nereuşite. Făcuse cum făcuse şi ajunsese să-şi ia o soţie precum fusese mă-sa: o drogată, o nepăsătoare. Nu reuşea să înţeleagă oamenii care nu aveau un scop clar în viaţă, care nu simţeau nevoia de a mai face câte ceva. Ultima oară o găsise prăbuşită la marginea patului cu un tub de Extraveral în mână. Asta pusese capac! Luase din bar o sticlă de whisky şi încă două tuburi de pastile şi o forţase să le înghită.
-Vrei să mori?!, îi urlase. Atunci mori dracului odată!
Ce rămăsese din sticlă, băuse el. Avusese timp o oră şi jumătate cât stătuse şi o privise. Se apropiase de ea şi încercase să-i ia pulsul, dar era moartă de mult. Chemase salvarea şi poliţia şi totul se rezolvase rapid. Îi cunoşteau antecedentele neveste-sii şi nimeni nu avusese vreo suspiciune în privinţa lui.
După atâtea încercări de a se omorî, în sfârşit reuşise...
Fonea termină convorbirea şi îşi băgă telefonul în buzunar. Se gândea că mai avea o afacere de încheiat, dar parcă s-ar fi dus mai bine spre casă, căci se simţea cam obosit, când inima îi explodă într-un hibiscus roşu şi căzu pe spate. Batista de mătase de o sută de euro, din buzunarul de la piept, încercă să-i oprească sângerarea şi pentru o clipă chiar reuşi.
Dar mai apoi, trebuii să se dea bătută, căci sângele era prea mult şi ea nu era în fond decât o simplă batistă...

Îşi amintea clar chipul ei şi acum, văzând fotografia din mâna lui Cobe, simţi cum i se face rău, căci ea era, sigur.
-Le-am luat pe toate şi le-am pus pe foc! Asta e singura care a mai rămas! Era pusă într-un sertar şi de aceea a scăpat. Când am găsit-o, nu am mai avut inima s-o arunc, căci, chiar era ultimul lucru care îmi mai amintea de ea. Am aruncat haine, mobilă, am redecorat totul. Mult timp am simţit cum ea mă trădase. Ştii, în ziua când a născut, eu trebuia să fiu mort, ea m-a salvat...
-Cum adică?, îl întrebă Papi, neînţelegând.
-Da, trebuia să mă duc la o întâlnire cu un turcamete cu care trebuia să negociez nişte lucruşoare, dar am renunţat în ultima

clipă, căci mă sunaseră că i s-a rupt apa. Aşa că am trimis un om şi eu m-am repezit la spital. Şi omul trimis şi şoferul au fost omorâţi, tăiaţi în bucăţi. Asta la propriu. Aşa am fost salvat în timp ce ea se ducea... Şi ea şi copilul. În locul meu. Nedrept schimb...
Papi înghiţii în sec, neştiind ce să-i răspundă.
-Aveam o vorbă, eu cu ea: Cine moare primul, să vină să-l ia şi pe cel care rămâne în urmă, dar să vină personal. Ne gândeam că aşa trecerea va fi mult mai uşoară. Ştii, câteodată o simt aproape, de parcă m-ar urmării şi mi se întăreşte convingerea că nu au fost doar simple vorbe şi că atunci când va fi timpul, chiar va veni şi mă va lua... Într-un fel, de abia aştept să o văd. Ce crezi, ăla micul, chiar dacă a murit la naştere, este viu în partea cealaltă?
-LUCRURILE DE GENUL ĂSTA NU LE AFLI DECÂT ATUNCI CÂND FACI PASUL ŞI E IMPOSIBIL SĂ TE MAI ÎNTORCI SĂ SPUI CUIVA, DAR CREDE-MĂ, S-AR PUTEA SĂ AI NIŞTE SURPRIZE...
-Da, zise Cobe gânditor, probabil ai dreptate.
Papi îşi muşcă limba până la sânge, disperat. Îşi aprinse o ţigară şi fumul inhalat îl făcu să tuşească de parcă fuma pentru prima oară.
-Dacă trăia ala micul, ar fi avut 10 ani acum, jumătatea vârstei tale. Dar, să lăsăm trecutul la o parte şi să vorbim despre tine. Ia zi, eşti sigur că nu vrei o petrecere de ziua ta?
-Nu. Ceva liniştit, aşa între noi...
Uşa de la cameră se deschise şi intră Rachetă.
-Şeful a venit Tano.
-Bun!, zise Cobe. Hai să coborâm să bem ceva.
Tano îi aştepta cu un pahar ridicat şi când îi văzu că vin, începu să chiuie. Papi şi Cobe începură să râdă. De când cu Fonea, relaţia dintre ei se întărise foarte mult.
În timp ce beau şi Tano se apucase să spună un banc, simţii cum i se pune un nod în gât. O văzu clar cum stătea pe scările ce duceau la etaj şi se uita fix la Cobe. Prima dată când clipi din ochi, dispăru.
NU TE AGITA, ASTA E DOAR A DOUA OARĂ CÂND O VEZI! E AICI, PENTRU CĂ ÎI E DOR DE EL. SĂ TE AGIŢI ATUNCI CÂND O VEI VEDEA PENTRU A TREIA OARĂ, CĂCI TREI E NUMĂRUL MAGIC, ATUNCI ÎL VA LUA CU EA, INDIFERENT DACĂ LUI I-A VENIT TIMPUL SAU NU.
În noaptea aia, visă că venise la el şi că îl ruga să vorbească el cu Cobe, căci venise să-l ia, dar el nu vroia să meargă şi se trezi asudat şi bâjbâii după întrerupătorul veiozei, cu gândul să bea un pahar de apă căci avea gâtul uscat şi de abia mai putea să respire şi atunci văzu poza aşezată frumos pe pernă. Era o poză cu ea şi Cobe. Se ţineau în braţe, zâmbind.
VEZI CE FACI CU POZA AIA, îi zise vocea, SĂ NU O DAI ÎN BARĂ! AIA E POZA CU CARE A FOST ÎNGROPATĂ...

Marian era încă proptit în faţa calculatorului. Treaba şi-o

terminase demult, adică în momentul următor după ce descoperise problema, dar nu putea să spună asta, căci aşa era românul: trebuia să te prefaci că munceşti ca să-ţi iei bani frumoşi. Cantitatea avea o legătură strânsă cu calitatea. Pentru a-ţi lua o sută de lei, trebuia să pierzi cel puţin o oră, nu puteai să-i spui omului că ai terminat după zece minute și să-i ceri banii, căci avea impresia că nu i-ai făcut treabă bună, trebuia să te prefaci că te chinui. Timp pierdut în care puteai face multe alte lucruri, puteai măcar să-l dormi, aşa de ciudă.
Cu o zi înainte, mersese la poliţie să-și facă buletin, căci cel vechi expirase și bineînţeles, se izbise de ditamai zidul, birocraţia naibii! Stătuse înainte la bloc și pe buletinul expirat, încă mai data cu adresa veche, dar de câţiva ani se mutase la casă, în Colonişti, în mijlocul câmpului și strada lui nu avea nume, aşa că nu-i puteau face un nou buletin.
-Mergeţi la primărie!, îl sfătuise d-şoara de la buletine, poate vă ajută ei. În fond, e de datoria lor să facă asta.
-Am fost de mai multe ori și m-am întors cu promisiuni. Se schimbă doar primarii, vorbele și faptele rămân aceleași, îi răspunsese pe un ton tăios și plecase.
Îşi sunase un prieten și cu chiu cu vai, reușise să-și facă paşaport. Măcar ăsta, dacă buletin tot nu avea. Bineînţeles, şpaga rămăsese şpagă...
Cocoţat în capătul câmpului, se simţea ca în ţara nimănui. Stăpân peste nimic.
Un amic îl sunase din Italia și îi spusese că îi găsise ceva de muncă.
-Poţi să vii și mâine! Nu ai nevoie decât de buletin.
„Să mori tu!"... Îi spusese că-și face bagajele și că pleacă, că nu mai avea chef de explicaţii, era sătul de ele și de oamenii care se prefac că te ascultă, ca mai apoi să-ţi dai seama că habar nu au despre ce aţi vorbit.
Amicul ăsta al lui îi cunoştea povestea, i-o spusese de prea multe ori, dar de fiecare dată când ajungeau să discute aspectul ăsta, parcă trecea printr-un
deja-vu. Îl auzea zicând:
-Cum adică să nu poţi să-ţi faci buletin?!
Și povestea o lua de la capăt. Adevărul e că la un moment dat începeai s-o iei razna. Aveai două posibilităţi: ori înnebuneai, ori intrai în marea gloată a celor nepăsători.
-Mai ai?...
Tresări.
-Încă puţin. Acum, îi mai dau o scanare și e gata.
-Și cât face toată afacerea asta?
Îşi muşcă limba și răspunse:
-Optzeci de lei.
Doamne că prost mai era! Pur și simplu nu putea să ceară cât trebuia. De data asta „norocul" lui, fu că omul îi puse o hârtie de o sută și îi spuse să păstreze restul. Îi mulţumi, normal...

Afară se înserase. Se mai dusese o zi. O zi din viaţa unui om simplu și minunat în felul lui, de care nu o să mai auzim niciodată. Numai vieţile cu „impact" ieşeau la suprafaţă, oamenii normali, păţeau exact ca lucrurile obişnuite, mureau îngropaţi sub o tonă de praf.
Ca la americani: Who gives a fuck?!...

Capitolul 10 „Printre cruci"

Bodyguardul era nou angajat, dar avea referinţe super bune. Chiar Rachetă îl recomandase și în el puteai avea încredere, căci Rachetă era ca stânca și la propriu și la figurat, nimic nu trecea de el. Chiar și atunci când nu era în imediata apropiere, ştia când să apară, avea un al şaselea simţ pentru asta. Și dacă Rachetă zicea că e ok, atunci aşa era.
Bodyguardul avea treizeci şi opt de ani și cea mai mare parte a activităţii și-o desfăşurase la arabi, acolo unde atentatele erau la ele acasă.
Pentru el, slujba actuală era floare la ureche.
Sprijinit de poarta vilei, îşi aprinse o ţigară. În stânga lui, peste stradă, doi țigănuși se jucau cu o minge spartă. La zece metri, în dreapta lor, doi tipi se chinuiau să împingă la o mașină care nu mai vroia să pornească.
Un moş îşi aprinsese și el o ţigară la etajul doi, al blocului de vizavi și cu capul scos pe geam se uita la cei cu mașina și o femeie, la etajul de dedesubt ieșise să întindă rufe.
Lucrurile astea le observă pe când trăgea primul fum. Acum erau sub observaţie. Totul consta în a te relaxa și aţi lăsa ochii să-și facă treaba. Tot ce apărea de acum încolo în acest tablou în mişcare era semnalat ca o mică alarmă.
Tipul de lângă el, care sprijinea partea cealaltă a porţii, vroia să pară dur și stătea mai tot timpul umflat și privea furios în stânga și în dreapta, deși cu siguranţă nu vedea nimic din ceea ce era important. Avea în picioare pantofi de lac și la șireturi avea funda simplă și lăsate să atârne. Șiretul stâng atingea pământul. În caz că ar fi trebuit să fugă și-ar fi putut rupe gâtul benevol.
„Și-a făcut funda prea lungă la stângul și când a vrut să se ducă să se pişe și el ca omul, a călcat pe șiret și și-a frânt gâtul. Deci, clar, a fost sinucidere." Probabil aşa i-ar fi apărut în dosar. Surâse...
Ţigănușii dispăruseră din peisaj și în locul lor apăruse un băiețel cu o tricicletă.
Cel de lângă el îl privi pentru o clipă și-și dădu seama că vroia să-i spună ceva.
-Auzi, omule, mă duc și eu până în spate să ud florile. Îmi ții și mie un pic locul...
„Se duce să se pişe." Îi făcu semn din cap că e ok. Acesta îi întoarse spatele și făcu doi pași, apoi călcă pe șiret, se

dezechilibră și se izbi puternic cu capul în poartă.
-Uşurel, ai grijă!, îi spuse și apoi privi în altă parte chinuindu-se să nu izbucnească în râs.
Omul intră în curtea vilei, clătinându-se ca un bezmetic.
„Era gata-gata să fiu și martorul unei sinucideri!", îşi spuse în gând.
În momentul în care-și aruncă mucul de ţigară, stingându-l sub talpa adidasului, tabloul din faţa lui, încremeni pentru o secundă, apoi totul se înnegrii și simţii cum inima i-o ia razna și bâjbâii cu mâna după pistol, căci ştia că o să se întâmple ceva nasol, dar, nu reuşii să facă nimic, căci nu-și mai putea controla corpul. Ceva cald începu să i se scurgă pe buze și ştiu că e sânge și că probabil îi curgea din nas și se prăbuși ca un copac retezat lângă poarta din fier masiv.
CÂND DEŢII PUTEREA DE A VEDEA LUCRURILE ÎNTR-UN ANUMIT FEL, TREBUIE SĂ TE AŞTEPTI CA ODATĂ ȘI ODATĂ, TOATE SĂ VINĂ PESTE TINE. ÎNCHPUIE-ŢI CĂ ŢI S-A DESFĂCUT UN ȘIRET ȘI TOCMAI AI CĂLCAT PE EL.
HI-HI!...

...ÎL VĂZU STÂND PRINTRE MORMINTE ȘI-ȘI DĂDU SEAMA ÎNTR-O CLIPĂ CĂ IMPOSIBILUL SE ÎNTÂMPLASE. ARĂTAREA NU ADUCEA CU NIMIC LA ÎNFĂŢIŞARE, DIN SIMPLU MOTIV CĂ NU AVEA CUM SĂ SEMENE CU CEVA DIN LUMEA ASTA, CĂCI NU ERA DE AICI CU SIGURANŢĂ. LA PRIMA VEDERE SE PĂREA CĂ NU ARE OCHI ȘI CÂND FĂCU PRIMUL PAS ÎN DIRECŢIA EI, ÎŞI DĂDU SEAMA CĂ AVEA DREPTATE, CREATURA NU VEDEA, CĂCI ÎŞI MIŞCĂ CAPUL HAOTIC ÎN TOATE PĂRŢILE, DAR ÎN SCHIMB „SIMŢEA", CĂCI NICI LA UN METRU DE LOCUL UNDE SE OPRISE, PĂMÂNTUL SE DESCHISE ȘI APOI SE ÎNCHISE ÎNTR-O FRACŢIUNE DE SECUNDĂ ȘI REALIZĂ CĂ AVUSESE NOROC, CĂCI DACĂ AR MAI FI FĂCUT DOI PAȘI, ACUM AR FI FOST PE UNDEVA PE SUB PĂMÂNT. RĂMASE LOCULUI ÎNTR-O NEMIŞCARE TOTALĂ. CREATURA ÎŞI ÎNDREPTĂ SPATELE ȘI ÎN PARŢI ÎI IEȘIRĂ NIŞTE CHESTII ASCUŢITE ȘI LATE PE CARE MINTEA I LE ASEMĂNĂ CU NIŞTE ARIPI, DEȘI NU BĂTEAU NICI PE DEPARTE SPRE AŞA CEVA ȘI SE ÎNĂLŢĂ CAM LA DOI METRI DEASUPRA SOLULUI, ÎNVÂRTINDU-SE ÎNCET ÎN CERC. „CERCETEAZĂ", GÂNDI. „VERIFICĂ PERIMETRUL"...
AVEA CORPUL STRÂMB CA O ACOLADĂ ȘI CÂND DESCHISE GURA, ŞUIERÂND, VĂZU CĂ ÎN LOC DE DINŢI, AVEA NIŞTE ŢEPI MICI ȘI ÎNCOLĂCIŢI CE PĂREAU CĂ SE MISCĂ HAOTIC, FIECARE ÎN VOIA LUI, CA NIŞTE MICI ŞERPIŞORI.
DE VREO LUPTĂ NICI NU PUTEA FI VORBA, ATÂTA TIMP CÂT NU-ȘI CUNOŞTEA ADVERSARUL, AŞA CĂ SE GÂNDI CUM S-O ŞTEARGĂ DE ACOLO FĂRĂ URMĂRI.
CORPUL DIN CARE TOCMAI IEȘISE, NU SE RĂCISE TOTAL, ȘI JUDECÂND CĂ ASTA ERA O VARIANTĂ, ÎL FĂCU SĂ SE MIŞTE

PUŢIN ÎN SICRIU. ATUNCI ARĂTAREA DESCHISE PĂMÂNTUL ŞI DISPĂRU ÎNĂUNTRU. PESTE DOUĂ SECUNDE, SICRIUL ZBURĂ AFARĂ FĂCÂNDU-SE BUCĂŢI CU MORT CU TOT ŞI CREATURA ÎNCEPU SĂ SE ÎNVARTĂ ÎN LOC, ŞUIERÂND, ŞTIINDU-SE PĂCĂLITĂ, DAR ACUM, NU-I MAI PĂSA, ERA DEPARTE, TRECUSE DE GARDUL CIMITIRULUI.
„PE ALTĂ DATĂ... O LASĂM PE ALTĂ DATĂ CĂCI ACUM AM TREABĂ, TREBUIE SĂ GĂSESC COPILUL". DISPĂRU, LĂSÂND ARĂTAREA FURIOASĂ SĂ SE JOACE CU OMUL FĂCUT BUCĂŢI.
PE CRUCEA PROASPĂTULUI DEZGROPAT, SCRIA:
„AICI SE ODIHNEŞTE ROBUL LUI DUMNEZEU ANDREI MARINESCU. SOŢIA MAGDALENA ŞI BĂIATUL LUI, COSMIN, ÎI JURĂ IUBIRE ŞI VEŞNICĂ AMINTIRE"...

-Păi și doctorul ce-a zis?, întrebă Cobe.
-A zis că mai avea puţin și făcea buf...
-Poţi să fii mai explicit?
-Capul șeful, capul!, îi lămuri Rachetă.
Cobe se întoarse spre Papi, acesta ridică din umeri și își aprinse o ţigară.
-Păi și ce facem, mergem la spital?
-Nu, că deocamdată nu e conştient. Când își revine, o să ne sune cineva de acolo și oricum, l-au dus la Constanţa, căci ăștia de la noi, în afară de perfuzii și de a-ţi lua sânge...
-O să vorbesc cu Tano, zise Cobe gânditor. E în curtea lui...
Ieșii din cameră.
-Ştii ce-i curios?, făcu Rachetă spre Papi. Când îl căram în braţe pe holul spitalului, a mormăit ceva mie despre Magdalena, Cosmin și Andrei Marinescu. Ai idee despre ce vroia să spună?
-DESPRE CE AM EU IDEE ȘI CE A VRUT EL SĂ SPUNĂ, NU CRED CĂ AI ŢINE NEAPĂRAT SĂ AFLII... MAI ŞTIE CINEVA DESPRE ASTA?
-Nu...
-SĂ NICI NU ŞTIE. PISICA ASTA O ÎNGROPĂM ÎN CURTEA VECINULUI, DAR O ÎNGROPĂM ATÂT DE ADÂNC ÎNCÂT, DACĂ AR VREA SĂ SCORMONE PĂMÂNTUL CA SĂ-ȘI PLANTEZE UN FUTUT DE NUC, SĂ NU AIBĂ NICI CEA MAI MICĂ ŞANSĂ DE A O DEZGROPA. ÎNŢELEGI?
-Da șeful, înţeleg.
-Apropo, măi Rachetă, te-ai romanizat bine de tot în ultimul timp. Chiar parleşti ok.
-Mulţumesc şef mic!
-Oricum, continuă Papi, mai bine decât un turc care poartă o conversaţie în chineză...
Rachetă începu să râdă.
Văzuse un documentar odată despre delfini și despre nişte handicapaţi care-i fugăreau să-i căsăpească, aşa, pe degeaba. La un moment dat îşi înfipseseră harpoanele în vreo doi, când li se răsturnase la proşti barca și căzuseră în mijlocul delfinilor.

„Acum e timpul! Daţi-le-o!”, urlase spre delfinii din televizor, dar, în schimb, doi dintre ei începuseră să tragă de unul dintre „vânători”, care se lovise rău la cap și se ducea încet la fund și-l scoseseră la mal.
„Ce dracu?!”, exclamase stupefiat. „Peștii ăştia sunt mari și proşti!”
Mai încolo, îşi pusese totuși întrebarea de cum le supravieţuise specia atâta grămada de ani.
„Adică”, comentase, ”vine unul și-mi omoară nevasta și pe când vrea s-o şteargă de la locul faptei, calcă strâmb și-și luxează o gleznă. Aşa că eu îl iau în cârcă și fug cu el până la primul spital, să se uite un doctor la el, să nu fi păţit săracul ceva... Mama mă-sii de curist! Păi îi tai piciorul și i-l duc la spital, apoi, pe bucăţi, tot corpul, fără să mă grăbesc. Căci graba strică treaba, nu?”
Într-un final, Rachetă ajunsese la concluzia că aburelile astea de genul : „Ai
tăiat-o pe mama, hai să-l pup în cur pe tac-tu' ca să facem pace”, se întâmplau doar la peşti. Poate de vină era sarea din apă, sau presiunea, sau toate căcaturile pe care le deversau ăștia în mare...
-Ieșim puţin?, îl întrebă Papi.
-Mă duc să pregătesc mașina.
Pe când scotea Range-Rover-ul din garaj, Rachetă începu să îngroape pisica. Era expert în aşa ceva. După cinci minute, nu o mai puteai găsi nici prin tortură, nici prin hipnoză. Rachetă, nu numai că nu mai ştia unde o îngropase, dar nici măcar nu mai ţinea minte despre ce dracu e vorba...

Kemal tocmai se întorsese de la un ospăţ și dăduse o raită pe acasă, să-și vadă nevasta și copiii. Îl sunase Tano și îi spusese să treacă pe la spital că s-a întâmplat ceva..., nu înțelesese ce.
Nevastă-sa nu-l mai văzuse de doua zile, aşa că primele cuvinte care i le adresă, fură „că miroase ca un porc” și asta în turceşte.
-Da' vorbeşte româneşte, o apostrofase el, că nu mai suntem la maică-ta în şatră!
Îi plăcea să-i zică „şatră”, căci ştia că o enervează la culme. Din partea ei erau multe neamuri și când se adunau la vreo petrecere, păreau că nu se mai termină.
O văzu cum se înroşeşte la faţă și aşteptă izbucnirea, dar în schimb, ea îi mai spuse o dată același lucru, numai că de data asta pe româneşte:
-Miroși ca un porc!
„Iubito, nu numai că miros”, ar fi vrut el să-i răspundă, „dar am și mâncat porc cât un porc!”. Mâncase la costiţă prăjită până îi ieșise pe nas. La el acasă, nu putea fi vorba de aşa ceva, căci aici se respectau regulile. Doar el le pusese.
„Cum e vorba la români”, îşi spuse și schiţă un zâmbet, „fă ce zice, nu ce face popa!”
-Râzi?, îl întrebă ea. Eşti calm, liniştit? Vreau să-ţi spun ceva și

mi-e să nu te enervezi...
„Trebuia să fie ceva la mijloc, normal..."
-Sunt calm, spune!
-Păi în primul rând, fiică-ta are un prieten, pe care îl va aduce diseară acasă să-l cunoaştem.
Kemal o privi suspicios, să vadă dacă nu cumva glumeşte, că nu ar fi fost prima oară, dar de data asta părea serioasă.
-Și prietenul ăsta al ei, continuă ea, e...român!
Kemal fu gata-gata să zică un „și ce dacă?!", dar îşi înghiţi cuvintele, căci regulile erau puse de el, el era „popa" și trebuia să pară surprins și mânios.
-Ceee?!..., urlă. Spune-mi că glumeşti! Acum, în momentul asta, spune-mi că glumeşti! Andan!... Andan!...
-Nu o mai striga, dragă! Când mi-ai dat telefon că vii acasă, am trimis-o în oraş la un suc, căci eram sigură că aşa reacţionezi!
-Fă-mi o cafea!, îi zise pe un ton poruncitor și se puse pe scaun. Băgă mâna în buzunar și scoase un pumn de seminţe. Începu să ronţăie.
„După ce mă duc la spital, trebuie neapărat să trec puţin și pe la Roxana, că nu am mai văzut-o de cel puţin o lună și nu i-am răspuns nici la telefon. Dar o să-l sun întâi pe Tano să îmi mai spună o dată povestea cu spitalul, că..."
-Of..., zise nevastă-sa și îl luă în braţe. Cum a căzut el sărăcuţul pe gânduri... Nu te mai bosumfla, că o să fie bine...
-Da..., mormăi el.
-Oricum, nu asta e vestea proastă...
-Cum adică?, întrebă Kemal total nedumerit.
-Vestea proastă, dar subliniez că-i proastă doar pentru tine, e că ne vin neamurile în vizită.
-Ha-ha, asta a fost bună! Pentru un moment am crezut că e adevărat și o sămânţă aproape că-mi rămăsese în gat și...
O privi în ochi, şocat.
-Nu e o glumă, nu?
-Nu iubitule, dar stai liniştit, e vorba de o săptămână, maxim două și după aia...
Kemal se ridică de la masă și ieși pe uşă înjurând ca la uşa cortului. În timp ce se urca în maşină, o auzi cum strigă după el:
-Înjură în româneşte iubitule, nu în turceşte, că doar aici nu suntem la şatră nu?!...
Ah, ce-i venea să o omoare câteodată! Auzi: „o săptămână, maxim două", cu casa plină de rude... Dacă ar avea o bombă... Acum ar fi fost momentul, cât îi prindea pe toţi la un loc. Apeși pe buton și...Buuum! Pa-pa, rude!
Opri maşina și începu să râdă.

În biserică mirosea a tămâie și lemn de esenţă tare. Erau atât de multe cruci și tablouri îngrămădite pe metru pătrat, încât aveai impresia că stai în mijlocul unei debarale pline de lucruri vechi și nefolositoare.

Părintele Manu era un om cu frica lui Dumnezeu, deși asta nu însemna că nu se îmbogățea pe spinarea altora, că prin biserica lui nu treceau bani murdari care ajungeau curaţi în partea cealaltă, sau că în afară de nevastă nu avea și o amantă... Nu! Dar era un om cu frica lui Dumnezeu, pentru că nu-l hulise niciodată și nu-i luase numele în deşert, căci era conştient că El i-a dat totul și la propriu și la figurat. De felul lui, era un om blajin, dar cu capul sus și de obicei, nu avea momente de panică, că nu-și aveau sensul, dar de data asta, când omul se aşeza de partea cealaltă a ferestruicii și îi zise un „Părinte iartă-mă, că am păcătuit...", îl luă cu friguri și broboane de sudoare. Toate odată. De ce, nu ştia sigur, dar până și dinţii începură să-i clănţăne în gură.

-Spune fiule, ce ai pe suflet!, îi răspunse cu un glas tremurat de adolescent căruia nu i s-a schimbat încă vocea.

-Am omorât părinte! Am omorât mulţi de nu le mai ţin minte numărul... Să-ţi spun cum a început totul...

Ceea ce urmă în câteva minute, fu ca o mie de ani de chinuri și pedepse. Oricum, era prea târziu, prea târziu pentru a mai putea schimba ceva.

-Mă mai asculţi părinte?...

-Da, îngăimă cu glasul stins.

-Toate faptele pe care le-am făcut până azi, au avut motivaţiile lor, sper că ai înţeles asta... Dar astăzi, astăzi am făcut ceva rău fără vreun motiv anume și mi-a mai și plăcut pe deasupra și asta cred că nu-i de bine... Am ucis un suflet azi, părinte, am ucis o fetiţă în propria-i casă...

Părintele Manu se înecă în tăcere cu propriu-i scuipat.

-O fetiță, continuă criminalul. Când am plecat de acolo, nu mai rămăsese din ea decât o bucată de carne sfârtecată. O bucată de carne-n sânge. Și ştii ceva? Atunci când Politia îi va ridica cadavrul, va rămâne doar o pată pe mochetă. O pată care nu va putea fi ştearsă niciodată. Ăsta va fi singurul indiciu al trecerii ei prin viaţă. Ciudate făpturi oamenii, atât de slabi, atât de uşor de omorât... Eu acum sunt încă la început, învăţ, testez, de abia am luat corpul, dar... Dar asta nu contează... Deci, cum spuneam și la începutul conversaţiei noastre: Iartă-mă părinte, căci am păcătuit! Pedepseşte-mă acum, să mă pot culca la noapte liniştit. De exemplu trei de „Tatăl nostru" și două „Ave Maria", cred că ar fi de ajuns. Și apropo, un ultim lucru să-ţi mai spun și am plecat: adresa victimei. Ascultă cu atenţie, poate te interesează...

După plecarea criminalului, părintele Manu rămase înlemnit mai mult de zece minute, cu creierul refuzându-i să judece. Adresa victimei, era adresa lui... Era fetiţa lui...

-Nuuuu!..., urlă cât putu de tare. De ce Doamne, de ce?!...

Deși era departe, Legionarul îl auzi și surâse. În faţa lui, pentru o clipă, pământul se deschise și se închise la loc.

-Căile Domnului sunt încurcate părinte!, mormăi. Mult prea încurcate pentru ca un popă de doi bani ca tine, să le poată desluși...

Capitolul 11 „Îngeri"

Tano era supărat, dar căuta să nu arate asta prea tare. Pierduse peste un milion de euro din cauza unor investiţii proaste.
-Terenuri..., mormăi, să le ia dracu' de terenuri că astea sunt bune ca să te îngropi, atâta tot. Sau, mă rog, să-i îngropi pe alţii...
Îl privi pe omul care stătea în picioare în faţa lui, cu capul lăsat în pământ.
-Te iei după unul, după altul și când zici și tu că ai prins porcul de gât, te trezești cu o copită-n ouă!
Oricum, viaţa asta era cel puţin curioasă... Cu nici zece ani înainte, era la amanet cu aurul neveste-sii, care, apropo, acolo crăpase că nu mai avusese bani să-l scoată și acum se plângea că a pierdut un milion de euro în investiţii. Chiar ciudat... Zâmbi...
Cel din faţa lui, observă zâmbetul fugitiv și-l trecură fiorii. Nu putea să-și dea seama dacă e de bine sau nu, căci nu-l cunoştea pe Tano întratât încât să-și poată forma o părere. Fusese numai și numai vina lui boul ăla de văru-su', că el îl îmbârligase. „Hai că-ţi fac eu legătura cu el prin cineva! Dacă merge treaba bine și i-ai dat două-trei sfaturi ok, nu mai trebuie să-ţi faci probleme pentru ce pui în farfurie pentru tot restul vieţii!". Bine și dacă treaba nu mergea? Asta uitase să întrebe. Avea o fata la facultate care cheltuia mai mult decât lua el pe lună și el era singurul în familie care muncea. Trebuia să se descurce cumva... Aşa că de aia se băgase ca să... De fapt, aici mai mult se încurcase, nu se descurcase.
-Bine mă, fie ca tine, îi întrerupse Tano gândurile, se mai întâmplă și buleli din astea, fără să aibă nimeni vreo vină. Te cred, doar să ai puţin mai multă atenţie data viitoare.
-Da șeful'!, îi răspunse, vizibil uşurat.
-Haide, du-te acum! Kemale, dă-i la plecare 3000 de lei acolo, să aibă de taxi!
Omului i se puse un nod în gât. Dacă acum că dăduse bulelă îşi lua 3000 de lei, păi dacă mergea totul bine, atunci... Poate avusese dreptate văru-su' până la urmă...
-Kemale, îi spuse Tano, când acesta se reîntoarse, zi-mi și mie de curiozitate, aşa, tu la femeie acasă, când spargi nenorocitele alea de seminţe, scuipi cojile pe jos?
Turcul privi la grămăjoara de coji din faţa mesei și îi răspunse:
-La femei acasă, da, la nevastă-mea nu, că aia e nebună, mă omoară!
Tano zâmbi.
-Bine mă turcule și ţie ti se pare că eu aş fi femeie?
-Bun..., zise Kemal și începu să adune cojile, m-ai ars şefule la faza asta. Unu la zero pentru tine...
-Doi mă, doi!

-Păi de ce?, făcu Kemal ridicând din umeri. De ce doi?
Tano începu să râdă de-a binelea.
-Doi, pentru că zic eu și eu sunt şeful, înţelegi?

Rachetă ştia cum stă de fapt treaba, asta în primul rând și în al doilea, el nu dădea în femei. Punct. Aşa că o lasă să plece. El nu se angajase ca să sperie târfele.
Îl bătuseră într-o zi atât de tare încât îl lăsaseră inconştient și ultima propoziţie pe care o auzise, fusese: „Acum dai degeaba, nu vezi că a intrat în comă?". Stătuse aşa trei zile. Se trezise noaptea cu capul pocnindu-i de durere și cu faţa plină de un strat gros de sânge închegat. În locul nasului simţea o adâncitură ca o rană vie și cel puţin două coaste nu mai erau la locul lor. Se ridicase cu greu în picioare, sprijinindu-se de un dulap de fier și atunci observă că la piciorul stâng nu mai avea unghii. Nu-și amintea ca cineva să-i fi făcut asta cât fusese conştient, deci ajungea la concluzia, că băieții se distraseră cu el și după ce leșinase.
„Al dracului leșin", își spusese, „să nu simţi tu când îți smulg unghiile din carne!?..."
Îl făcuseră bine de tot. Și asta din cauza unei paraşute proaste, care se dăduse la el de vreo doua ori și el o refuzase, normal. La curvă nu-i plăcuse, bineînțeles. Și cum târâtura era soţia şefului, îl arsese. Aşa se trezise în mijlocul zilei cu o bâtă în moalele capului, apoi târât și bătut ca un covor.
Realizase că ei nu vrea să-i facă nimic, căci aşa erau femeile, slabe și parșive, asta era apărarea lor, dar dobitocii care-i făcuseră asta, trebuiau pedepsiţi, căci erau prea idioți, încât o crezuseră pe ea, fără ca măcar să-i pună și lui o jumătate de întrebare. Acuzat și condamnat fără proces.
Îşi dăduse seama că e în garaj și înhăţând un levier și o canistră de benzină, plecase la vânătoare. Erau atât de încrezători că nu-și mai revine după ciomăgeală, încât nu puseseră nici măcar un om la uşă de pază.
„Ei se pregătesc să mă îngroape!", își spusese.
Din casă se auzea muzică în surdină și cel de la uşa de la intrare, adormise pe scaun. Când se apropie de el simţi miros de alcool și rămase uimit pentru o clipă, pentru că una era că aţipise și alta că era băut și atunci îşi dădu seama că, probabil era ziua şefului, deci „dormise" trei zile și toata lumea petrecuse câte puţin.
Lucrul cel mai plăcut care-i rămăsese în cap, după această „experienţă de viaţă", era moaca curvei, trezită după ce bărba'-su începuse să urle, că-i dăduse foc și se izbea disperat de toţi pereţii, încercând să-l stingă, dar nu reuşea și femeia îl privea cu ochii bulbucaţi neputând să scoată niciun singur sunet, crezând că și ea e deja ca și moartă și când el se apropie cu canistra în mână, se scăpă pe ea de frică și pişatul îi arse dureros picioarele și se gândi că asta nu e nimic, e doar preludiul, focul o să ardă mult mai tare și el îi turnase restul de benzină în cap și ea începuse să

murmure un „Tatăl nostru care-le eşti în...” dar se oprise acolo căci, nu-și mai amintea continuarea. El scăpărase bricheta, aprizându-și tacticos o ţigară și îi spusese:
-Respiră iubita, eu nu dau în curve, nu le omor, nici măcar nu le fut! Poţi să stai liniştită!
Plecase lăsând-o năucă de spaimă, cu bărbatu-su' carbonizat în mijlocul camerei, mirosind a benzină și pişat. Într-un târziu, femeia îşi făcuse curaj și coborâse la parter, dar omul din faţa uşii nu o putea ajuta, căci avea și el problema lui: un levier înfipt în gât. Rămăsese afară, stând în picioare, până cineva de peste stradă, o văzu și chemă poliţia.
Din cauza maimuţei, făcuse și doi ani de pârnaie, dar nu regreta asta, căci avusese și pe acolo câteva experienţe „plăcute” care, în fond, contribuiseră la definirea lui ca „om”...

Era ciudat, că deși petrecuse mult mai mult timp cu maică-sa, amintirile care-i reveneau în minte, erau mai mult legate de taică-su. Nu avusese prea mult la dispoziţie să-l cunoască, dar cu toate astea, parcă între ei existase o legătură mult mai presus, decât aceea de tată-fiu, obişnuită. Fusese la biblioteca oraşului, zilele trecute și citise articolele scrise de taică-su de dinainte să moară. La prima vedere, păreau obişnuite, dar dacă le acordai puţină atenţie, atunci observai că fiecare articol, era într-un fel upgradat faţă de precedentul și ultimul scris, o expunere ce îngloba problemele primăriei legate de asfaltatul şoselelor, îţi lăsa impresia, că următorul articol, care nu mai apăruse din nefericire, îţi va dezvălui nişte lucruri mult mai grave. Era o bucăţică în el cel puţin ciudată. „Lumea vorbeşte despre asfaltat. Care asfaltat? Umblă vorba că totul e vrăjeală. Pe străzi cresc gropile, precum pruncii în burta mamelor. Nu este oare indicat să ne punem întrebări? Ceea ce pare la prima vedere, nu este întotdeauna de bine. Fereşte-te!”
-Cu scuzele de rigoare, tată, spusese gânditor, dar partea cu „Ceea ce pare la prima vedere”, ar suna probabil mai bine în arabă decât în română.
Se chinuise o viaţă, după cum îi spusese maică-sa, să scoată și el un roman, dar nu reușise. Îi trebuiau oamenii potriviţi cu care să vorbească, trebuia să umble, să se intereseze și el nu era genul de persoană potrivită pentru aşa ceva. Astfel ajunsese proţăpit la un ziar mediocru cu un salariu mediocru, dar măcar făcea ce îi plăcea. Pierdut în gânduri, Papi mai citise o dată articolul respectiv, întrebându-se pentru a nu ştiu câta oară, ce conţinea acesta, atât de important, încât taică-su fusese ucis.
-Sau poate e aşa cum zic alţii, că acela care l-a omorât era doar un psihopat...
În acel moment Văzu. Văzu și citii din acea bucăţică de articol, exact mesajul care se vrusese transmis: „Lumea...Care...Umblă...Pe străzi...Nu este...Ceea ce pare. Fereşte-te!”

-Futu-i!, exclamase în gura mare și bibliotecara bătrână și ursuză îl privise cu ură.
-Afară, tinere, dacă vorbeşti urât! Afară, pe străzi!
„Pe străzi"... Unde lumea nu e ceea ce pare nu?

...DORMEA ȘI CÂND I-AM INTRAT ÎN CAP, M-A CONFUNDAT CU UN VIS ȘI A ÎNCEPUT SĂ SE MUŞTE DE MÂINI, ÎNCERCÂND SĂ SE TREZEASCĂ. ATUNCI, MI-AM ZIS CĂ DACĂ-ȘI DOREŞTE ATÂT SĂ SE MUŞTE SĂ-L LAS S-O FACĂ PÂNĂ LA CAPAT. CÂND S-A TREZIT ÎŞI MÂNCASE DOUĂ DEGETE DE LA MÂNA DREAPTĂ. POATE VREI ȘI TU SĂ TE MUŞTI, ACUM... NU VREI? BINE, DACĂ TE RĂZGÂNDEŞTI, ŞTII UNDE MĂ GĂSEŞTI: ÎN CAPUL TĂU. GLUMEAM... SĂ CONTINUAM... A AJUNS LA NEBUNI ÎNTR-UN FINAL CĂ AUZEA „VOCI", VOCI CARE-L PUNEAU SĂ FACĂ DIFERITE CHESTII, CONSIDERATE „ILOGICE" ÎN LUMEA CELOR LOGICI. AUZI LA EI, „LOGICI"... TÂMPIŢII... SĂ ZICĂ MERSI CĂ AU EVOLUAT ÎNTR-ATÂT ÎNCÂT SĂ-ȘI POATĂ DEOSEBI CAPUL DE CUR, CĂCI CHIAR DACĂ NU E DE AJUNS, E UN PAS DESTUL DE IMPORTANT, NU CREZI? AM STAT ODATĂ FAŢĂ ÎN FAŢĂ CU UN ÎNGER ȘI M-AM MINUNAT DE FRUMUSEŢEA LUI. ATÂT DE TRANSPARENT, ATÂT DE PUR, ATÂT DE LUMINOS. PENTRU EL ÎNTÂLNIREA NOASTRĂ A DURAT O SECUNDĂ, PENTRU MINE, O ZI ÎNTREAGĂ, CĂCI A TREBUIT SĂ STAU, SĂ-L STUDIEZ, SĂ-I CAUT DEFECTELE. SPRE NEMULŢUMIREA MEA MOMENTANĂ, NU AM REUȘIT SĂ LE GĂSESC. MĂ IRITA IDEEA CĂ NU INTRASEM NICIODATĂ ÎN CAPUL UNUI ÎNGER ȘI MI-AM ZIS S-O FAC, CĂCI, POATE NU O SĂ MAI AM OCAZIA ASTA VREODATĂ ȘI AM FĂCUT „ŢUP!" ȘI PARCĂ AM SĂRIT DINTRUN TREN ÎN MIŞCARE ȘI AM ATERIZAT ÎN MĂRĂCINI, EXACT AŞA M-AM SIMŢIT ȘI ATUNCI M-AM ENERVAT ȘI CA SĂ MĂ RĂZBUN PE EL, L-AM FĂCUT SĂ-ȘI RUPĂ O ARIPĂ, SĂ MUŞTE DIN EA ȘI SĂ CREADĂ CĂ CEL DE SUS L-A PUS SĂ FACĂ ASTA. ASTA A FOST CEA MAI TARE CHESTIE... CÂND S-A TREZIT MESTECÂND LA ARIPĂ, CU UN FULG MARE, ATÂRNÂNDU-I ÎN COLŢUL GURII LUI FRUMOASE ȘI CU SÂNGELE SCURGÂNDU-I-SE DE PE BUZELE-I PERFECTE, PRIMUL LUCRU PE CARE L-A FĂCUT, A FOST SĂ ÎNGENUNCHEZE ȘI SĂ-I MULŢUMEASCĂ DOMNULUI PENTRU FAPTUL CĂ ÎNCĂ MAI ESTE ÎN VIAŢĂ. ATUNCI M-AM SCÂRBIT DE PIOŞENIA AIA STUPIDĂ ȘI AM PLECAT.
HEI, CE FACI? NU TE TREZI, CĂ NU AI VOIE... IŢI SPUN LUCRURILE ASTEA PENTRU CĂ VREAU ȘI TU EŞTI OBLIGAT SĂ LE ASCULŢI, AŞA CĂ RELAXEAZĂ-TE ȘI... HEI, CE FACI? TI-AM ZIS CĂ NU AI VOIE SĂ TE TREZEŞTI ȘI TU TOT ÎNCERCI SĂ... IA REPETĂ DUPĂ MINE: POC!... POOC!... POOOC!... ÎNCĂ O DATĂ: POOOOOC!... AŞA, ACUM SĂ STĂM DE VORBĂ. ACUM TOT TIMPUL DIN LUME E LA DISPOZIŢIA NOASTRĂ, CĂCI

TOCMAI AI INTRAT ÎN COMĂ...

Se închisese în camera ei căci era supărată și o enerva la culme, că nu putea să-și încuie uşa, căci taică-su îi confiscase cheia. Maică-sa îi strigă că pleacă la cumpărături cu Amelia, sora ei mai mare și dacă vrea poate să vină cu ele, dar le refuză categoric. Le refuză tăcând, căci se jurase că până nu-i vor respecta și ei dorinţele, nu va mai scoate nici măcar o vorbuliţă.
Nu ai voie să faci aia, dar de ce eşti prietenă cu cutărică, dar de ce i-ai spus doamnei învăţătoare că noi nu ne facem destul timp pentru tine, cum poţi spune că cu colega ta de bancă te înţelegi mult mai bine decât cu noi, că noi suntem părinţii tăi și după aceea iar, nu ai voie să faci aia, nu ai voie să te uiţi la aia, dar de ce asculţi muzica aia, dar de ce citeşti revistele alea, dar de ce banii de pachet îi pui la puşculiţă și nu îi dai pe mâncare că doar pentru aia sunt și... Înnebunitor. Nu mai suporta discuţiile care conţineau „nu ai voie" și „de ce". Îi ajungea.
Pe de o parte, îi înţelegea că-și făceau griji, că avea doar 10 ani, era în clasa a patra, dar la minte era mult mai matură. Nu se mai juca de mult timp cu păpuși sau cubuleţe. Citea reviste legate de modă și îi plăceau filmele cu conţinut, în general, dramele. De aici, de fapt, pornise și ultimul scandal. Cu o seară înainte, în mijlocul filmului, taică-su îi strecurase o vorbă de genul:" Nu crezi că e cam târziu? Nu ar trebui să te duci la culcare?" și vrusese pentru moment, să-i răspundă că se duce, dar după ce se termină filmul, dar îşi dădu seama cu o clipă înainte de a da răspunsul, că el o întrebase asta, pentru că în acel moment, în film, avea loc o scenă un pic mai „deocheată" și cum era încăpăţânată, căci avea pe cine să moştenească îi dăduse replica:
-Stai liniştit, tata! Nu mă interesează încă lucrul ăsta! Când o să vină momentul o să-ţi spun...
Atunci taică-su izbucnise și începuse să urle și ea urcase în cameră cu lacrimile lucind în ochii ei albaştrii de copil nevinovat și jurându-se că nu va mai scoate o vorba, până ce nu va avea și ea drepturi în casă și până ce lumea nu o va mai trata după vârstă, ci după minte.
La zece minute după ce maică-sa și Amelia plecaseră la cumpărături, uşa la cameră se deschise în spatele ei și înăuntru intră o namilă de bărbat cu un cuţit în mână. Nu ţipă prea mult și nici nu încercă să fugă, căci ea era prea mică și firavă și bărbatul era cât un munte. Ultimul gând îi zbură către taică-su și fu unul dureros de răzbunător:
„Acum ai vrea să mă lași să mă uit la filme în care doi inși mimează că fac sex, nu tată? Rămâi cu biserica ta părinte Manu, că eu mă duc..."
Și se duse...

Capitolul 12 „Porci"

Spitalul era mare și curat și ăsta era un lucru de apreciat. Mai ales că albul ameţitor fusese înlocuit cu un albastru deschis. Totul, înăuntru era nou. De la gresie, până la termopane, inclusiv camere de filmat și biroul paznicului de la intrare. Singurul lucru stresant, era, bineînţeles, mirosul de medicamente. Pe acesta nu-l puteai înlătura deschizând fereastra sau agăţând de uşa de la intrare un odorizant.
„Aici ajung oamenii care se îndreaptă spre sfârșitul vieţii lor anoste, dar la noi miroase a munte, a cetină de brad". Nu...
Mirosul înecăcios, te retrimitea instantaneu la toate „întâlnirile" cu „nenea doctorul" și Cobe nu-și amintea nici măcar una care să-i fii lăsat o impresie plăcută. Era o vorba: „Cu doctorul să te întâlneşti la un grătar și la o bere, căci în restul cazurilor nu e de dorit". Ăsta era unul dintre cazuri. Medicul sef venise și-l luase personal de cum intrase pe ușă și măcar atât putea să facă și el, căci pământul pe care-și construise ditamai viloiul, era cadou de la Cobe.
Doctorul îi ţinuse o prelegere de zece minute despre valve mitrale, insuficienţă valvulară și valve biologice, prelevate de la porci sau bovine și „bineînţeles" valve mecanice.
-Dar trebuie să faceţi tratament cu anticoagulante pentru tot restul vieţii. Mă refer la valvele biologice.
Cobe râsese.
-Adică, mă puteţi servi cu o bucată de porc sau vită, asta după preferinţe...
-Nu..., adică da. Bine, mai există și posibilitatea ca un pacient care...
-Domnul doctor, îl întrerupsese Cobe, am venit să știu ce am, atâta tot. Poate arăt eu tânăr, dar la suflet am o sută de ani, aşa că ce-o fi o fi. Vă mulţumesc!
-Dar...
-Nu doctore, e bine aşa! Stai liniştit, e bine! Ce te rog, e ca chestia asta să rămână între noi doi. Precum omul în deşert...
-Desigur! îl asigurase medicul, ocolindu-i pe cât putea privirea de peşte mort.
-Auzi, îi spuse șoferului, pe când urca în mașină, să opreşti și tu pe la măcelărie, că mi s-a făcut brusc poftă de inimă de porc. Și dacă nu găsești proaspătă, ia de vită, că mi-a zis doctorul că-i bună și aia. Azi facem un grătar.
Şoferul nu înţelese substratul, dar nu zise nimic.
Până la urmă cine era el, să judece vorbele şefului? Treaba lui, era simplă, să conducă mașina și să-și ridice banii o dată pe lună. Căci dacă nu te bagi în apă adâncă, nu e nevoie să înoţi. Mai bine pe uscat, curat. Afară începuse să plouă cu găleata, aşa din senin, aşa că în zece secunde, cât făcu de la mașină până intră pe uşa măcelăriei, se făcu fleaşcă. Lua inimă și de porc și de vită, vânzătorul îi umplu două plase și îl plăti fără să se uite la bani. Nu erau ai lui. Omul ridică mâna să-i zică ceva, că-i dăduse cincizeci de lei în plus, dar se răzgândi în ultima clipă și-l lăsă să plece.

„Ia mai dă-i dracului!", îşi spuse. „Merg cu maşină de o sută de mii de euro, aşa că-şi permit să lase 50 de lei şpagă".
De fapt maşina făcea dublu, dar nici asta nu interesa pe nimeni. Cum să te intereseze o chestie cu roţi, când ai nevoie de un porc, pentru a-ţi trăi viaţa?...

Mangalia, în general, ca oraş, arata bine, adică era frumuşel şi destul de curat. Dar, ca în toata lumea, mai existau şi cartiere ascunse unde predominau gunoaiele şi animalele intrate în putrefacţie. Astea nu se vedeau de la stradă şi nu afectau „imaginea". Până şi oamenii care locuiau în zonele cu pricina se săturaseră să tot facă „gălăgie" pe seama asta şi renunţaseră scârbiţi. Ajunseseră la concluzia prostească că „Trăiesc cum îmi permit", de parcă era vina lor, că erau acoperişi de mizerie. Şi ei plăteau aceleaşi taxe ca şi cei din cartierele „curate".
Maşina se opri în faţa blocului pe care scria mare „Tupac live forever" şi rămase acolo pentru un timp cu motorul oprit. Dintruna din scări, ieşi un puşti în bermude şi blugi, tatuat din cap până în picioare şi îşi aprinse o ţigară. După două minute, apăru o femeie, cam la 40 de ani, îmbrăcată într-un halat ponosit de casă, care începu să-i vorbească, cu mâinile împreunate ca la rugăciune.
-Dar du-te fă în casă odată!, urlă puştiul împingând-o. Vrei să-ţi sting ţigara asta pe muie?!...
La maşină se deschise unul dintre geamuri.
-Ăsta e blocul unde am stat eu!, zise Papi. Ea e una dintre vecine, o ţin minte, mai venea pe la maică-mea la cafea.
-Încă una care s-a combinat cu un bou, îi răspunse Rachetă. Un tovarăş spunea că cel mai nasol lucru pe lumea asta e să fi femeie şi proastă în acelaşi timp.
-Ciudat, zise Papi, îmi amintesc că era măritată cu un bărbat mai în vârstă ca ea, un om foarte respectuos. Îl vedeam de la geam în fiecare seară când venea de la muncă.
-Timpul schimbă multe lucre, zise Rachetă.
-Lucruri, îl corectă Papi.
-Da, mormăi Rachetă gânditor, lucruri. Poate a murit babacul şi s-a combinat cu orătania asta, sau poate umblă cu amândoi odată, cine ştie...
Femeia se puse în genunchi în faţa băiatului şi începu să-i vorbească. Îl ruga ceva. În acel moment, puştiul făcu ceva surprinzător. Dintro singură mişcare îşi lăsă bermudele în vine şi-şi bălăngăni scula peste faţa femeii. Aceasta ţipă surprinsă şi încercă să se ridice, dar se dezechilibră şi căzu pe spate. „Eroul" începu să râdă zgomotos.
-Ce dracu!..., exclamă Papi. Rachetă ia...
Dar Rachetă deja plecase. În câteva secunde îl şi luase de gât şi-l târa spre maşină. Papi deschise portiera şi puştiul fu aruncat lângă el pe bancheta din spate. Rachetă intra şi el şi astfel şmecherul rămase înţepenit la mijloc.
-Auzi, îi zise Papi, ce gâtul mă-tii crezi că faci?! Vrei să-ţi tai

cârnatul şi să ţi-l bag în cur?
Puştiul gâfâi speriat. Acum nu mai era aşa de dur. Nu apucase să-şi tragă pantalonii şi scula îi atârna pe o parte, zbârcită.
-Bă!, îi urlă Rachetă în ureche, înfigându-i o mână în gât. Tu ştii ce făceam cu poponeţii în Africa? Îi legam de un palmier şi le înfigeam o sticlă de doi în cur! Îi lăsăm aşa câteva ore, ca să se lărgească bine şi apoi aduceam doi câini. Ştii ce era frumos? Ai văzut vreodată un câine dresat să fută?...Dacă le făceai o injecţie te futeau până crăpau. Se îngrămădeau la curul tău şi se muşcau, înghesuindu-se care să ţi-o dea primul. Acum, mă întreb eu, ţie iţi plac chiar aşa de mult câinii?
Şmecherul se înmuiase de tot.
-Cine te crezi mă, de te porţi aşa cu femeia ta?, îl întrebă Papi.
-Nu..., nu e...nu e fe...meia mea, se bâlbâi puştiul printre lacrimi. E ma..., e mama...
În maşină se făcu linişte. În afară de gâfâitul puştiului, nu se auzea nimic. Chiar şi Rachetă care văzuse şi trecuse prin multe porcării la viaţa lui, rămăsese cu ochii mari.
-Porneşte maşina!, zise Papi cu un glas molatic.
Şoferul se execută.
-Ce...ce faceţi, daţi-mă jos!, se rugă. Lăsa-ţi-mă să cobor!...
-DACĂ TE DAI JOS DIN MAŞINĂ O SĂ TE DAI PE BUCĂŢI CU UN BIDON DE 6 LITRI DE APĂ PLATĂ, BĂGAT ÎN CUR. ÎŢI PLACE APA PLATĂ, ŞMECHERE? ÎŢI PLACE SĂ-ŢI FRECI ZBÂRCITURA ŞI SĂ ÎMPROŞTI PEREŢII DIN BAIE CU SĂMÂNŢĂ, EXCITÂNDU-TE NUMAI LA IDEEA CĂ MAICĂ-TA VA FI CEA CARE VA CURĂŢA DUPĂ TINE? TE CREZI PICTOR? CREZI CĂ PRIN VENELE TALE ÎNGROŞATE DE LA ATÂTA CĂCAT MÂNCAT, CURGE ARTĂ PURĂ, MĂ PIŞĂCIOSULE?! TE GÂNDEŞTI LA TAC-TU? CUM TE-AI BUCURAT CÂND A CRĂPAT? EL A FOST UN OM BUN, NU UN BAŞINOS CA TINE! NU UN PÂRŢÂIT! O SĂ REZOLVĂM ASTA BĂRBĂTEŞTE. O SĂ ÎNVEŢI CE ÎNSEAMNĂ ONOAREA ŞI RESPONSABILITATEA. ASTA ÎN CAZUL ÎN CARE O SĂ SUPRAVIEŢUIEŞTI... RACHETĂ?...
-Da...Papi, îi răspunse acesta cu o mică pauză, nefiind sigur cu cine vorbeşte.
-MAI SUNT CAPCANELE ALEA DE MISTREŢI, LA NEPTUN?
-La Comorova? Da sunt, dar nu sunt puse, că sezonul de vânătoare...
-SEZONUL DE VÂNĂTOARE TOCMAI A ÎNCEPUT. Să mergem!
-Da şeful!
Puştiul apucă să urle o singură dată, că Rachetă îl linişti cu un cot în gură, lăsându-l fără trei dinţi.
-Taci mă! Vrei să te leg de maşină şi să te târăsc aşa până la Neptun?
Cu botul spart, micul şmecheraş nu-i răspunse, prea preocupat cu înghiţitul sângelui, care-i bloca respiraţia.
-Ce faci mă, rânji Rachetă, te înverzeşti la faţă? Trage dracului

aer în tine și respiră pe nas, sau vrei să-ţi mai fac o gaură să respiri prin altă parte.
-Chiar mă gândeam, zise Papi, mai vezi prin filme că mai cade câte unul din picioare nemaiputând să respire și-l salvează cineva înfigându-i un pix în gât. Nu am încercat niciodată asta. Oare o fi adevărat?
Rachetă începu să râdă.
-Putem să oprim la librărie, şef mic și să luăm mai multe de rezervă...
Pustiul începu să grohăie încercând să respire cât mai bine.
Pixuri nu folosise în viaţa lui, căci nici la şcoală nu stătuse prea mult, aşa că nu le considera ca pe ceva extraordinar, dar acum, când deveniseră o armă, începu să-i fie frică. Un pix înfipt în gât, nu e un lucru pe care să ţi-l doreşti. Doar nu te rugai de Crăciun, ca Moşul să-ţi aducă cadou un pix, cu care să încerce să-ţi „îmbunătăţească" respiraţia... La dracu! În niciun caz...

Şeful Poliţiei, d-nul Vasilescu, stătea în geamul propriului birou și se uita în jos, la ultima „achiziţie", a poliţiei locale și anume două mașini, noi-nouţe. Afacere sponsorizată de Primăria Mangalia, adică de Cobe, normal. Nu că ar fi avut el personal vreo problemă în legătură cu asta, dar se gândea că de vreme ce infractorii sponsorizau Poliţia, nu mai era mult timp, până începeau ei înșiși să facă arestările.
-Deși, îşi zise, la un anumit nivel, lucrul ăsta se face de mult timp, numai că toată lumea se uită fluierând în altă parte.
Vroiai să devii poliţist și ajungeai infractor. Nu la modul de a da în cap, dar la multe altele. Păi atunci, trebuia să-ţi doreşti să devii infractor, pentru a te putea face poliţist? Posibil... Dacă învăţase ceva din trecut, era că totul era posibil. Și nu existau oameni care să nu se schimbe în anumite situaţii. Oamenii se schimbau numai prin simplul fapt că încă mai existau...
Procurorul îl vizitase mai devreme, aruncându-i nişte vorbe dulci în legătură cu tipa de la „buletine". Ce dracu vrusese și ăla, nu ştia. Să-i facă lipeala? Avea nevoie de un proxenet sau ce naiba?!
Nu îl suporta de nicio culoare. Era unul dintre cei mai mari lingăi-botişti-pupincurişti, pe care îi văzuse în viaţa lui și văzuse destui. Mai ales fazele de genul: „Am venit să-ţi dau o limbă pe pantofi, dar când o să am și eu nevoie, o să apelez și eu la tine, să-mi dai și tu o limbă pe pantofi"...
Da mai du-te naibii cu limbile și pantofii tai! Eşti nebun?!
Numai că nu putea să-i spună asta, că dacă ar fi putut, ce bine ar fi fost! Nu puteai să te pui rău cu cineva important, mai ales unul cu poziţia lui. Trebuia să zâmbeşti și să înghiţi și dacă te mai prindea într-o zi cu adevărat proastă, în care totul iţi mergea pe dos și te răsteai la el din greşeală, trebuia să te chinui să redresezi balanţa, imediat, că altfel... Trebuia să mănânci căcat, mai pe româneşte. Mult de tot.

Se întinse după telefonul care suna în disperare și răspunse fără chef.
I se transmise că în pădurea Comorova, se deschisese sezonul de vânătoare la oamenii-porci.
-Ce dracu!, murmură.
Echipajul ajunse la fix. La marginea pădurii, zăcea un puşti cu câte o capcană pentru porci mistreţi, înfiptă în fiecare picior. Îl duseră la spital de urgenţă și...atâta tot!
Vasilescu ceru să i se afle numărul de pe care fusese sunat și când îl văzu, îl recunoscu, era un număr pe care îl avea și el în agenda personală și se lăsă la mâna lui...

Vara era la sfârșit, dar aerul încă-ţi dogorea respiraţia. Era o vreme frumoasă, cu un vânticel cald, înmiresmat, o vreme tocmai bună să te lași pradă relaxării și trecutului, o vreme tocmai bună pentru a fi din nou copil.
În părculeţ, o fetiţă și un băiat puţin mai mare se jucau de mama focului. Făceau asta de cel puţin două ore, dar, parcă de abia trecuseră de primul minut. El era ţigan, ea românca ,dar ce le păsa lor că lumea făcea eforturi, zi de zi, să nu mai separe albul de negru sau dragostea de sex? Pentru ei, toate astea, deocamdată, erau prostii.
El ţine în mână un „Batman", fără un picior și ea, o păpuşă Barbie. Și-au construit o casă din cartoane și acum se gândesc, cum să transporte apa de la furtunul cu care udă iarba un „nene", până la căsuţa lor, pentru a-și face o piscină. Sunt două probleme: „nenea" și cu ce o transportă. La un moment dat, nenea pleacă mai încolo să vorbească cu cineva, dar mijlocul de transport al apei, a rămas încă o enigmă.
Apoi, ei îi vine o idee:
-O luăm în gură și o vărsăm când ajungem aici.
-Da!, spune el. Hai!
Zis și făcut, însă pe drum, uitându-se unul la altul, cu fălcile umflate de apă, îi pufneşte râsul și o scuipă în iarbă. Se mai întorc o dată și nenea a terminat de vorbit, dar când îi vede că se apropie hoţeşte, lasă furtunul din mână și se uită în alta parte, total „pierdut". A fost și el copil odată... Cei doi „fură" încă o gură de apă și de data asta, ajung cu ea la căsuţă și o varsă direct în "piscină". Dar cartonul și pământul încins absorb apa repede și își dau seama, că s-au chinuit degeaba.
Ea îl întreabă:
-Tu ce vrei să te faci când vei fi mare?
El se gândeşte puţin, scărpinându-se în creştet, de parcă ar fi prima oară când discută subiectul ăsta și îi răspunde:
-Vreau să mă fac pompier! Eu o să sting toate focurile din lume!
-Vai ce frumos!, exclamă ea încântată. Acum întreabă-mă tu pe mine!
-Tu ce vrei să te faci când vei fi mare?
-Eu..., continuă ea jocul și rămâne o clipă pe gânduri, eu cred că o

să mă fac... Da, sigur o să mă fac doctoriţă. O să salvez toţi oamenii din lume și nimeni nu o să mai moară și nimănui nu o să-i mai curgă sânge...
Mai stau o clipă în tăcere și apoi ea i se confesează:
-Mami când primeşte câte un pupic de la tati, zice că îi ia foc inima.
El adoptă o privire serioasă, cercetătoare și îi răspunde cu mândrie:
-Când o să mă fac eu mare și o să fiu pompier, o să vin să-i sting eu lui mami tău focul!
-Oau! Ce frumos!, clipeşte ea admirativ și îi dă fugar un pupic pe obraz.
Chiar atunci, apare „mami", care o înhaţă de o „aripă", îi dă una la fund și o ceartă:
-Alex! Ce ţi-am zis eu să nu te mai joci cu ţiganii!? Nu ai atâţia băieţei români în jurul tău? Să vezi ce-ţi face taică-tu când o să ajungă acasă!...
Mustrările continuă. „Ţiganul" a rămas singurel. Lângă „Batman"-ul lui zace în praf păpuşa ei Barbie. O ridică de jos și o bagă în buzunar.
„Maine, când ne întâlnim", gândeşte, „o să i-o dau înapoi, căci dacă o las aici, poate să i-o fură cineva."
Din păcate, ziua de mâine va veni încărcată cu probleme mult mai mari. Legionarul, pe numele lui adevărat Grigorie, îşi va pierde fratele mai mic, în urma unui „accident": taică-su se va supăra atât de tare pe acesta pentru faptul că a pierdut pe drum banii de pâine şi îl va lovi în cap cu atâta forţă, încât îl va omorî pe loc. Din acest motiv, Legionarul va fi afectat la modul cel mai serios. Pentru el, fratele mai mic nu va muri niciodată. Astfel, Grigorie va trăi doua vieţi într-una. Păpuşa o va purta asupra lui în permanenţă, aşteptând ziua când va reîntâlni fetiţa, pentru a i-o înapoia. Dar ziua aceea...

Funcţionara de la Poştă chicoti încântată, când primi mail-ul. Era tare haios. Arăta un iepure cu un morcov în gură, dedesubt cu mesajul: „Sunt mic, pufos, speriat, cu ochii mari și cu urechile lungi și cu toate astea, nimeni nu mă vrea acasă. Ştiu și de ce... Vă e frică ca soţia să nu vă dea afara din casă și să mă păstreze pe mine. Căci, sincer, ce pot face eu cu o iepuroaică, nu o să fi tu în stare să faci cu o femeie. PS. Și nu mă folosesc de morcov...". Puştoaica din faţa ei, care-și aştepta alocaţia, o privi strident ceva în genul „Hai fă, mişcă-te odată!", dar femeia nu o băgă în seamă și chicoti în continuare.
-Da?!, catadicsi într-un final să întrebe.
-Pentru alocaţie, zise puștoaica pe un ton nervos.
-Pe câte luni?
-Două.
Funcţionara se întinse după buletinul puştoaicei și atunci văzu cât e ceasul.

Îşi retrase mâna ca muşcata de şarpe şi spuse:
-Sunt în pauza de masă de cinci minute, deja. Vă rog, reveniți peste o oră!
Puştoaica începu să comenteze şi avea dreptate că stătea de mai mult de o oră la coadă, dar tipei de la ghişeu nu îi păsa. Era obişnuita. „Ce repede trece timpul!", gândi. „Mesajul ăsta trebuie să-l trimit mai departe Cristinei!"
După un click, „iepuraşul" zbură spre liceul din apropiere și ateriză pe monitorul doamnei directoare.
Directoarea îl deschise, îl citi și începu să râdă.
Cel care stătea pe scaunul din faţa ei, prinse momentul ca fiind un atu de partea lui și insistă:
-Haideţi doamnă, vă rog! Doar ne cunoaştem de atâta timp! Doar n-o să stau acum și să înșir la toată lumea că mi-am cumpărat diploma de bac....
-Măi George, ţi-am mai spus, acum e mai încurcată treaba, nu mai e ca înainte.
-Dau și eu cinci sute de euro, acolo, doar nu sunt nesimţit!
-Măi George, ţi-am zis că nu ştiu și oricum, cinci sute sunt puţini, ce naiba!
Mai citi o dată mesajul și zâmbi.
-Poate pentru o mie, dar nici aşa nu e sigur...
-O mie?! Haideţi doamnă că e mult...
-Mult? Tu cred că nu ai idee cât de complicat și câți oameni or să ...
Negocierea continuă, până la un final pozitiv, ca de obicei. Mesajul îşi continuă drumul până la farmacia din centru. Acolo, una dintre farmaciste, o chemă pe alta, să-l vadă:
-Du-te fata, că e de la Cristina!
-Zici că e reclama la Viagra fată, îi răspunse cealaltă după ce îl vizualiză.
Deși era încă nervoasă, îşi permise să surâdă puţin. Cu puţin timp înainte, un client îi făcuse gălăgie că în loc de un medicament îi dăduse altceva și din cauza asta îi apăruse nu știu ce iritaţie pe piept. Încurcătura cu medicamentul avusese loc cu două zile înainte, când fusese în schimb de noapte și recunoştea că era puţin adormită, dar...
-Doamnă, îi spusese clientul, după ce că din unsprezece farmacii, trageţi la sorţi care să rămână non-stop în ziua respectivă, de alergam disperaţi prin tot orașul s-o găsim pe cea cu pricina, mai ne daţi și medicamentele greșit! Păi ce încredere să mai avem?
-Domnule, avem orarul afişat pe uşă cu farmacia care va fi deschisă și noaptea și asta cu câteva zile înainte, aşa că...
-Lăsaţi doamnă, că nu e vorba numai de...
Discuţia se oprise într-un final într-un punct mort și clientul plecase.
Pe ecran, iepuraşul începuse să-și miște morcovul în sus și-n jos, aşa că o apucă râsul de-a binelea și uită de toate.
Oraşul îşi puse în mişcare rotiţele și merse mai departe.

...ÎL ATÂRNASERĂ DE CREANGA UNUI COPAC, ÎNTR-O POZIŢIE MAI „DEOCHEATĂ". ÎI DĂDUSERĂ O GAURA ÎN PIELEA SPATELUI DE LA UN UMĂR LA CELĂLALT ȘI-L ÎNFIPSESERĂ AŞA. ERAU CONŞTIENŢI CĂ DUREREA TREBUIA SĂ FIE ÎNFIORĂTOARE, CĂCI ÎL MAI ŞI BĂTEAU PE DEASUPRA, DAR ÎI ENERVA LA CULME FAPTUL CĂ EL NU SE PLÂNGEA. CULMEA, OMUL TRECUSE LA POVEŞTI. SPUNEA CEVA DESPRE COPACI ȘI DINŢI ȘI GÂTURI SFÂRTECATE ȘI DINTRE CEI TREI TORŢIONARI, DOI ERAU DEMULT CU MORCOVUL ÎN CUR, DOAR UNUL DINTRE EI SE ŢINEA TARE. OMUL CONTINUĂ SĂ LE VORBEASCĂ DESPRE FEMEI CARE-ȘI MÂNCAU MÂINILE LA NAŞTERE ȘI CARE SE LĂSAU VIOLATE DE ANIMALE CU NUME CIUDATE, PESTE CARE NU DĂDEAI DECÂT ÎNTR-O ANUMITĂ PERIOADĂ A ANULUI, ÎN MIJLOCUL CELOR MAI SĂLBATICE PĂDURI ȘI ALE CĂROR PLOZI, CÂND SE NĂŞTEAU, ARĂTAU NORMAL, DAR ÎN INTERIORUL LOR ERAU NEGRII PRECUM CENUŞA IADULUI ȘI DACĂ TE ATINGEAI DE EI, AVEAI PARTE DE O MOARTE GROAZNICĂ ȘI ASTA ÎN CEL MAI BUN CAZ...

TUPEISTUL CARE RĂMĂSESE ÎN FAŢĂ SE CHINUI SĂ SE RIDICE PE VÂRFURI ȘI-L APUCĂ DE LIMBĂ ȘI I-O TĂIE ÎNCET CU UN BRICEAG RUGINIT ȘI URLĂ VICTORIOS, AGITÂND-O SPRE CEILALŢI DOI, ÎNCERCÂND ASTFEL SĂ-I ÎNCURAJEZE, CĂCI ACUM, ERA PREA TARZIU ȘI NU MAI PUTEAU DA ÎNAPOI, TREBUIAU SĂ-L TERMINE, DAR STRIGĂTUL DE VICTORIE I SE TRANSFORMĂ ÎNTR-UN CHIŢĂIT MIRAT CĂCI LIMBA I SE LIPISE DE PALMĂ ȘI NU O MAI PUTEA DEZLIPI ÎN NICIUN FEL ȘI APOI ÎNCEPU SĂ URLE ȘI SĂ-ȘI CRESTEZE CORPUL CU BRICEAGUL, CĂCI LIMBA NU MAI ERA ÎN PALMĂ, CI DISPĂRUSE ÎNĂUNTRUL LUI ȘI CEL ÎNFIPT ÎN CREANGĂ REÎNCEPU SĂ POVESTEASCĂ ȘI DEȘI GLASUL LUI SE TRANSFORMASE ÎNTR-UN MORMĂIT GROTESC, PUTEAU SĂ-L ÎNTELEAGĂ FOARTE BINE ȘI ATUNCI CEI DOI RĂMAȘI ÎN SPATE ÎNCEPURĂ SĂ FUGĂ ȘI AŞA SCĂPARĂ, CĂCI TORŢIONARULUI ÎI EXPLODĂ CAPUL CU UN BUFNET DE BOSTAN COPT ȘI SE ÎMPRĂŞTIE PE VEGETAŢIA DIN JUR ȘI...

HEI, CE SE ÎNTÂMPLĂ? CINEVA ÎNCEARCĂ SĂ... AUZI, HAI S-O LĂSĂM PE ALTĂ DATĂ, DA? ACUM AM PROBLEME MAI URGENTE DE REZOLVAT.

Pacientul icni și deschise ochii. Încercă să se ridice din pat, dar nu reuși să se țină pe picioare și căzu cu un bufnet sec pe lângă. O asistentă văzu scena și începu să urle după doctor.

Pacientul care fusese în comă, se trezise. O chestie ca asta nu vedeai în fiecare zi...

Capitolul 14 „Capitolul 13"

Pachetul fusese lăsat în faţa porţii, dar nimeni nu văzuse cine fusese mesagerul. Pe el scria doar atât: „Pentru Cosmin". Prima data îi fu adus lui Cobe, nimeni neştiind cine e „Cosmin" și de abia după aceea ajunse la Papi. Acesta îl desfăcu încet,cu grijă. În interior erau trei pagini scrise de mână, numerotate. Titlul de pe prima pagină era „Capitolul 13" și era semnat Andrei Marinescu.
-Tata, mormăi și apoi se închise în cameră și se apucă de citit.
„ Am observat că unii oameni pe care îi cunoşteam demult, s-au schimbat radical în timp și am încercat să vorbesc cu ei și să le retrezesc în minte trecutul ce ne lega, dar nu am reușit. Pur și simplu, nu-și mai aminteau unele lucruri. Lucruri importante. M-am gândit să vorbesc cu cei cu care am trăit momente tragice, nefericite, căci se spune, că dintre toate, acestea apropie cel mai mult oamenii, dar degeaba. Parcă memoria le fusese ştearsă. Am început să-i cercetez mai minuţios și am ajuns la concluzia nebunească că ei nu mai sunt aceeași oameni. Sunt alţii, au fost schimbaţi, înlocuiţi. Am vrut să mă duc la un psihiatru pentru câteva ședințe, măcar, dar nu sunt nici bani pentru asta și mai mult ca sigur că m-ar cataloga ca „paranoic", sau mai ştiu eu ce... Am vrut să vorbesc cu soția mea, dar m-am răzgândit, căci în acest moment e și însărcinată și nu ar mai avea nevoie ca bărbatul ei, singurul care aduce bani în casă, să-i umple capul cu gândurile lui bolnave. Probabil ar concluziona că vreau să renunţ la muncă, sau că am luat-o razna din cauză că de câteva luni, nu se mai culcă cu mine, din motive evidente. Ştiu eu ce ar putea gândi? Am trăit toată viaţa cu impresia greșită că poţi cunoaşte omul cu care stai de vorbă, dar se vede că m-am înşelat. Câteodată simt că nici eu nu mai sunt cel de dinainte, dar fac un efort mental și încet, îmi revin. Oare înnebunesc? Sunt pe un drum cu un singur sens? Posibil și totuși nu cred... Văd străzile pline de oameni care se agită în toate direcţiile pentru a-și împlini vieţile lor micuţe și necunoscute, dar unele lucruri care se întâmplă sunt total greșite, unele chestii mici pe care nu le observi decât dacă ţii cu tot dinadinsul, dacă eşti atent. Parcă sunt mici erori la montaj, care se autocorectează extrem de repede, încât rămâi pe buze cu cuvintele: „Băi dar parcă... Probabil mi s-a părut..."
Cu câteva zile în urmă m-am ciocnit accidental de un fost amic care a început să-și bage și să-și scoată, până când i-am spus doar atât: „Nu mai ţii minte cine sunt?" și atunci, culmea, a început să-mi povestească chestii din trecut pe care nici eu sincer nu mi le mai aminteam. Ciudat, unele dintre ele, erau trăite doar de mine, lucruri pe care el nu avea cum să le cunoască, dar nu i-am zis nimic. Ne-am despărţit cu îmbrățișări și am schimbat numere de telefon, promiţând că o să ne sunăm cu prima ocazie, să ieșim la o bere, să mai stăm la taclale. Bineînţeles, că asta nu avea să se întâmple vreodată. I-am simţit privirea aţintindu-mi ceafa, ştiţi, sentimentul acela stresant că eşti urmărit, observat și m-am întors brusc, să-l surprind, dar era cu spatele, mergând în direcţia opusă, dar senzaţia că mă urmărea cumva în continuare a

persistat. E ceva în aer, ceva misterios ce nu poate fi definit în cuvinte, ceva ce te face să nu mai fi tu. Vrei să faci neapărat ceva și când obţii acel ceva, nu mai vrei, ţi-a trecut cheful. Nu mai vrei tu, sau nu mai vrea altcineva? Am colegi la muncă care vor să fie prieteni cu mine, până în momentul în care accept. Apoi, mă privesc de parcă nu mă cunosc. Parcă ceva se tot chinuie să mă distragă de la drumul meu prin tot felul de tertipuri. Alaltăieri, seara, în pat, soţia mi-a spus „Te iubesc!", s-a întors pe partea cealaltă și s-a culcat. Ştiu că mă iubeşte, dar nu
mi-a mai spus cuvintele astea de cel puţin un an de zile. Nu poţi să le arunci pur și simplu după atâta vreme și să te culci, nu? Trebuie să continui cumva, să mai adaugi ceva la cântar, să se balanseze. M-am gândit la asta toată noaptea și desigur, nu am mai putut dormi. Dimineaţă trebuia să scriu un articol important, dar eram atât de obosit și îngândurat, încât nu am fost în stare. Poate ăsta a fost scopul acelui „Te iubesc". Azi am vrut să mă reapuc să scriu articolul respectiv, dar să dea naiba dacă am reușit să-mi amintesc despre ce era vorba. Cum să scrii un articol, căruia i-ai uitat subiectul? Nu ştiu, am impresia că de la un timp nu mai ştiu nimic... Aş vrea să..."
Scrisul se oprea aici. Sigur că exista și o continuare, dar...
„O să aştept, căci deocamdată, nu am altceva mai bun de făcut".
Vru să coboare, când dădu nas în nas cu Cobe.
-Auzi Papi, tu ce faci?
-Cum adică?
-Aşa, în general, ce faci tu pe aici, ce învârţi, ce produci, cu ce contribui la dezvoltarea ta în mijlocul societăţii, ca să spun aşa...
Papi rămase cu gura căscată.
-Păi, ce vrei să spui cu...
-Auzi, ridică Cobe tonul și se înroși la faţă, tu nu ştii să răspunzi la întrebări decât cu alte întrebări?
-Cum adică?
-Tu și acum continui să faci același lucru, deși eşti conştient că mă enervează la culme. Dacă nu te-a învăţat taică-tu ce e ăla respectul o să te învăţ eu, băiete și...
Se opri și se puse pe primul scaun, respirând din greu.
-Te simţi bine?, îl întrebă Papi, apropiindu-se de el.
-Da..., mormăi Cobe. Îmi pare rău, nu ştiu de ce am zis ce am zis...
-Lasă că nu-i nimic! Stai liniştit!
-Dar am zis de taică-tu și nu am niciun drept să...
-Auzi, îl opri Papi și-l luă de după gât, tu eşti taică-miu, înţelegi?
Cobe se ridică și-l îmbrăţișă. Stătură aşa pentru ceva timp și Papi îi simţi lacrimile fierbinţi udându-i obrajii, dar nu zise nimic, făcându-se că nu observă, dar îşi dădu seama că ceva se întâmplase. Cu prima ocazie, când se văzu singur, se duse val-vârtej la șoferul lui Cobe și amenințându-l, îi află traseul din zilele trecute. Spitalul părea cel mai important, deci acolo se opri prima dată. Folosind aceeași metodă, află de la doctorul care îl

consultase despre ce era vorba. În drum spre casă se opri pe marginea mării și rămase întins pe nisipul călduţ, mai mult de două ore, privind cerul. Cât de complicată era viaţa asta și nu ea în sine, cât încercarea de a-i pătrunde înţelesurile... Câţi oameni treceau, sau se împiedicau unul de altul, neştiind că într-o bună zi, destinele o să li se încrucişeze și viaţa unuia va depinde în mod direct de viaţa celuilalt?...
Când ajunse acasă, îl găsi pe Cobe stând la masă, așteptându-l, dar nu-i spuse nimic.
Aproape doi ani de zile, viaţa se scurse la modul obişnuit, asta pentru ei, apoi, într-o zi de octombrie, vântul începu să bată din ce în ce mai tare în ideea de a scăpa copacii de frunzele îngălbenite, moarte, dar după ce termină cu acestea, nu reuşii să se domolească și în acea zi fură scuturate și multe vise și căzură oameni. Oameni care nu se mai ridicară niciodată...

Capitolul 15 „Vânt de toamnă"

-Nu înţeleg, zisese Papi. Cum adică?
-Și-a revenit, s-a ridicat din pat și a plecat.
-Păi și nu era nimeni pe lângă el să-l oprească?
-Fiind în comă, nu s-a mai complicat nimeni să-l păzească.
-Și nu ştie nimeni unde s-a dus?
-Nu, îi răspunsese Rachetă. Pur și simplu...s-a dus. Pa-pa...
-Da, pa-pa...
În momentul ăla, ştiuse sigur că omul nu o să se mai întoarcă și că nu o să-l mai vadă vreodată. Asta clar...
Organizaseră o mică „poteră", căci erau curioși ce se întâmplase de fapt cu el, dar în ultimul moment renunţară.
Acum, după doi ani de zile, Rachetă venise cu vestea că bodyguardul fusese găsit mort într-o staţie de metro în Bucureşti. Nu ştia exact detaliile, dar era mort, asta sigur.
-Încă unul din micile mistere pe care nu o să le mai dezlegăm vreodată, comentase Cobe. Să-i fie ţărâna uşoară! Nici n-am apucat să-l cunoaştem bine.
-A fost ca o stea căzătoare, zisese Rachetă.
-Ce dracu mă, râsese Cobe, te făcuși și tu poet? Vezi că ăştia sunt ăia care mor de foame! E o meserie periculoasă, chiar dacă o practici numai ca hobby, că la un moment dat, s-ar putea să te laude unu' și să ti-o iei în cap și să rămâi aşa, adică cu nimic...
-Ziceam și eu, șeful...
Papi, care încă nu terminase cu aruncatul hainelor din șifonier, începu să înjure.
-Ce-i fiule, îl întrebă Cobe, e grea meseria de menajeră, nu?
-Caut un sacou, îi răspunse, dar să dea naiba dacă-l mai găsesc. Tot ce vrei și ce nu vrei, numai ăla, nu.
-Cine ştie pe unde te-ai dezbrăcat?, îl șicană Cobe. Poate printro altă casă.
Rachetă se întoarse și ieși pe uşă.

-Ce naiba... S-a ţicnit şi ăsta!, spuse Cobe. Pleacă ca glonţul din puşcă.
-Poate s-o pişa pe el, zise Papi şi începură amândoi să râdă.
Peste cinci minute, apăru Rachetă cu sacoul în mână.
-Măi să fie!, făcu Papi. Unde l-ai găsit?
-În garaj, a rămas din seara aia când am jucat poker.
-Aţi jucat ce?, întrebă Cobe.
Cobe avea ceva împotriva jocurilor de cărţi. Tot ce se juca în casă era remi şi table.
Rachetă tăcu şi lăsă capul în jos, era prea târziu, scăpase păsărica.
-Of mă Rachetă, zise Papi, cum ne bagi tu în belea şi Cobe tocmai te lăudase că eşti mare poet... Am jucat o mână Cobe, atât, dar nu pe bani, pe puncte.
-Da şi porcii îşi întinseră aripile şi începură să zboare...
-Serios, o singură mână, aşa de plictiseala şi...
-Acum tot serios, să fie ultima oară când mai aud că faceţi chestia asta, da?
-Da, îi răspunseră amândoi într-un singur glas.
-Deşi, mai spuse Cobe, ieşind din cameră, toata discuţia asta e un deja-vu. Al câtelea, nici nu mai ţin minte...
-Ce-a vrut să spună cu „deja-vu", şef mic?, întrebă Rachetă, încercând s-o dreagă cumva.
Papi se opri din băgatul hainelor înapoi în şifonier, îl privi pentru câteva secunde, după care îi răspunse:
-A vrut să spună, că nu e prima oară când tu dai bulelă şi ne dai de gol. Acum, înţelegi?
Rachetă dădu din cap că da, spăşit ca un câine care ştie că nu a făcut un lucru tocmai bun, pişându-se în patul stăpânului.

În pragul alegerilor, primarului îi ajunsese la urechi un zvon destul de neliniştitor şi anume că „ăia" mari vor să-l schimbe. Unul dintre contracandidaţi urma să fie viitorul primar. Se întrebă pe cine dezamăgise şi cu ce, dar nu reuşi să afle răspunsul. Îşi jucase cărţile cu mare grijă, întotdeauna şi nu-şi luase nasul la purtare. Era şi el „şmecher" cu cine ştia că-şi permite, atâta tot. Şi totuşi... Totuşi cineva îl vroia jos. Bău două pahare de coniac până să-şi facă curaj să-i dea un telefon lui Cobe şi când o făcu, primi ton de ocupat.
-La dracu!, îşi spuse şi începu să se plimbe agitat prin birou. Ce mama mă-sii se întâmplă? Au înnebunit cu toţii? Pe cine naiba nu am lăsat să trăiască de îmi poartă sâmbetele?
Deschise uşa şi îi spuse secretarei că nu e pentru nimeni.
-Cum adică?! Nu sunteţi pentru restul, dar dacă cumva vă caută domnul...
-Ce nu înţelegi?, se răsti la ea. Pentru nimeni...
Şi trânti uşa.
Îşi mai turnă un pahar şi îşi aprinse un trabuc. Şi taică-su fusese primar şi bunicul lui, dar nu-şi amintea ca lor să le se fi întâmplat

aşa ceva.
-Ce dracu, că nu am greșit cu nimic!?... Am făcut totul ca la carte.
Taică-su când avea vreo problemă îşi aprindea un trabuc, se închidea în birou și nu ieşea de acolo, până când nu-l termina. Putea să ardă și casa...
Trebuia să-l liniștească trabucul. Trebuia... Trase un fum adânc și începu să tuşească.
„Ţine fumul în gură, prostule, nu îl trage în piept!"
Parcă era prima oară când fuma trabuc... Nu, dar era prima oară când era pus într-o situaţie de rahat ca cea de faţă.
Sora lui mai mică, plecase într-o excursie în America, acum vreo cinci ani și nu se mai întorsese. Se măritase pe ascuns cu un electrician.
-Un ce?, îi urlase el în telefon, când aflase. Un electrician?! Ce dracu ai Mimi, eşti nebună? O să ajungi să cerşeşti pe la colţuri!
-Avem casă, avem masă și el câştigă trei mii de dolari pe lună. E super de ajuns!
-Trei mii? De ajuns?! Păi, voi din banii ăia doar mâncaţi și vă plătiți chiria, nu? Nu vă mai îmbrăcaţi și voi, nu vă mai luaţi și un parfum, nu mai ieșiţi și voi undeva?
-Ba da, ne ajung banii pentru toate astea și ne mai și rămân.
-Bine, îi răspunsese văzând că nu se înţelege cu ea, dacă ai nevoie vreodată de ceva, sună-mă!
Și închisese brusc, ca să-i lase ideea că nu e de acord cu ce făcuse.
Dar ea nu sunase. Ultima oară când vorbiseră, fusese de sărbători și părea foarte fericită și liniştită și se gândise atunci că soră-sa semăna foarte mult cu maică-sa, căci aşa era și ea, îi păsa de lucrurile alea tâmpite care nu se cumpărau cu bani și probabil chiar dacă era să crape de foame, crăpa fericită ştiind că lângă ea e cel pe care îl iubeşte.
„Prostioare romantice", aşa le categorisise atunci, dar acum în situaţia în care era, înclina să-i dea dreptate. Ea, măcar era liberă. Nu trebuia să dea socoteală nimănui. Poate, până la urmă, cei care trăiau de pe-o zi pe alta, aveau dreptate. Poate lucrurile precum iubirea, liniştea sufletească și fericirea, chiar contau. Formă numărul de fix de acasă și răspunse maică-sa, căci de asta sunase, să vorbească un pic cu ea, să-l lămurească și pe el în privinţa unor lucruri, dar când răspunse, primii un telefon pe cealaltă linie și văzu că era Cobe și stătu gândindu-se la ce ar trebui să facă, până din partea cealaltă, maică-sa închisese și oftând, îi răspunse lui Cobe. Nu puteai să renunţi la tot, pentru nişte vise. Căci în realitate era mai bine să ai banii și să-i simţi în mână, să-i numeri, nu să visezi la ei.
Ceea ce-i spuse Cobe la telefon, îl lăsă, la propriu, fără glas. Era adevărat, că la alegerile astea, va ieși altcineva primar, nu se ştia sigur cine, încă se negocia, dar asta era vestea bună, căci el, va candida pentru „băieții mari", ca deputat și totul era aranjat.

„Deci felicitări domnule deputat!"
Îşi mai aprinse un trabuc. Într-o altă lume, ar fi chiuit de s-ar fi auzit din stradă, însă în lumea asta, vestea nu reușise decât să-l pună și mai mult pe gânduri. Dacă intrai în horă, trebuia să joci, dar din păcate, hora la români însemna „un pas înainte și doi înapoi" și ăsta nu era un lucru prea extraordinar.

Tano era conştient că se trezise „cu faţa la cearșaf", dar nu se putea abţine să nu urle în stânga și-n dreapta. Totul era întors pe dos și nu-i convenea nimic.
Prima dată aruncase cu ceaşca de cafea înspre Kemal. Acesta se ferise și cafeaua se împrăștiase pe perete cu ceaşcă cu tot.
-Să mi-l aduci pe rahatul ăla care vinde droguri în zona mea!, urlase. Mă sună ăia să-mi spună că s-ar putea să-mi intre-n casă să-mi facă o razie? Păi ce sunt eu mă, un hoţ de mâna a doua? Mi-l aduci să-i crăp capul personal, auzi?
Kemal încuviințase și se îndreptase spre uşă.
-Ce faci turcule? Nu pleca că nu am terminat! Concediază-l pe ăla care mi-a făcut cafeaua asta de doi bani și spune-i lui Vasile că vreau de acum o listă cu tot ce se cumpără în casa asta, de la mâncare până la hârtie igienică. Să văd și eu ce dracu beau, ce dracu mănânc și cu ce dracu mă şterg la cur! Și dacă aflu cumva, că dobitocul ăla care a cumpărat cafea, a înlocuit Lavazza cu Fortuna verde sau mai ştiu eu ce dracu, îl omor! Gata, liber!
Kemal deschise uşa pe jumate' când Tano strigă după el:
-Vino înapoi!
Turcul închise uşa și se întoarse.
-Auzi, apropo, şti ceva despre un gabor bătut de un om de-al nostru?
Kemal se gândi puţin la cum să răspundă la întrebarea asta, apoi zicându-și un „Fuck!" în gând, deschise gura:
-George Puşcărie, am aflat și eu de dimineaţă...
Tano se ridică de la masă, se opri în faţa lui, îl apucă cu mâinile de cap și-l întrebă:
-După tine și vreau să-mi răspunzi cinstit, crezi că asta e o curte fără câini?
Kemal înghiţi o dată cu noduri și se riscă:
-În ultima vreme, aşa pare șeful, căci toţi sunt liberi să facă ce vor și cum majoritatea sunt prea dobitoci ca să se gândească înainte de a face ceva, ne bagă și pe noi în belea...
Tano îl pupă pe amândoi obrajii.
„Ca în filme", gândi Kemal, „ce dracu, se pregăteşte să mă omoare?!"
-Îţi mulţumesc pentru sinceritate, turcule. Acum vreau să amâni până mai târziu, ceea ce ţi-am zis să faci și să mi-l aduci aici pe şmenarul ăla de a bătut poliţaiul și un baros. Cel mai mare pe care îl găseşti. Hai, pronto!
„Futu-i", îşi zise Kemal, în timp ce ieşea pe uşă. „Am început bine dimineaţa! Ce-o mai urma?"

Se duse să caute un baros mai întâi, apoi pe George.
Acesta stătea la o măsuţă afară şi-şi bea cafeluţa de dimineaţă.
-Auzi Puşcărie, şeful vrea să te vadă urgent. Lasă cafeaua şi hai!
-Păi de ce?, întrebă acesta.
-În legătura cu gaborul ăla.
-E supărat?
-Dacă e să mă întrebi pe mine, îi răspunse Kemal arătându-i barosul, ar fi bine să nu-ţi crape capul cu ăsta, dar eu ştiu... Nici eu nu le ştiu pe toate, poate vrea doar să te pună să baţi vreun cui...
Cel de la masă se ridică grăbit în picioare şi începu să se uite în toate părţile.
-Ce e mă, îi zise Kemal cu spatele la el, cauţi vreo cale de scăpare? Potoleşte-te nu fii prost! Dacă vii acum cu mine, poate mai ai vreo şansă, dar dacă fugi...
Înainte de a intra în cameră, turcul îi dădu barosul, spunându-i:
-Ţine-l tu! Poate se mai înmoaie puţin, dacă te vede pe tine cu el, dobitocule!
Acesta luă barosul şi intră în cameră cu capul plecat.
Se opri în faţa lui Tano şi rămase aşa, nemişcat.
Acesta îşi termină tacticos ţigara, îi luă barosul din mână şi îi spuse arătându-i masa.
-Pune-ţi labele acolo şi să nu dea dracul să le mişti!
Omul îşi puse mâinile, tremurând.
-Acum, continuă Tano, spune-mi, primul pumn, cu ce mână l-ai dat, dreapta sau stânga?
-Nu mai ţin minte...Nu ştiu..., scânci victima.
„Prost răspuns băiete! Prost răspuns!", îşi zise Kemal.
Tano rânji. Îşi luă avânt şi lovi. Urletul omului străbătu uşa, pereţii şi se răspândi până în stradă.
-Deci, îl întrebă Tano, cu ce mână ai dat?
-Cu...cu dreapta şeful!, rupse omul cuvintele de parcă îşi rupea din propria-i carne.
-Alah cu mila!, mormăi Kemal. Tano tocmai îi strivise mâna stângă şi el zicea acum că a dat cu dreapta...
După un moment se auzi şi al doilea urlet. Bucătarul, care tocmai despica o pulpă de vită, sări că ars şi îşi tăie juma' de deget din greşeală. Se legă cu o batistă şi-şi continuă treaba.
Degetul nu părea important în comparaţie cu ce naiba se întâmpla în camera de unde veneau urletele.

Legionarul îşi părăsise apartamentul şi de două zile, dormea la subsol. De ce?! Nu înţelegea nici el prea bine, dar ştia că asta trebuia să facă. Doi şobolani îi dăduseră târcoale cu două nopţi înainte, probabil îl crezuseră mort şi unul încercase chiar să-şi înfigă dinţii în el, să testeze terenul, dar îl prinsese de cap şi îl muşcase de spate. Apoi îl azvârlise lângă un perete, lăsându-l să chiţăie. Până dimineaţă murise, dar acum ceilalţi şobolani, îl ocoleau de la distanţă. Găsise un sac de rafie şi un carton din care

îşi improvizase un culcuş. Nu mâncase nimic de câteva zile, dar nu îi era foame. Vizitatori nu avea, căci nimeni nu se risca să coboare în locul întunecos și mizerabil, căci până la urmă nici nu aveau de ce. În afară de ţevi, nu era nimic altceva. La început îi fusese greu, dar se învăţase să doarmă cu ochii întredeschiși. Aşa putea să stea mereu la pândă.

În a treia zi, începu să-i ghiorţăie cam tare stomacul și îşi spuse că era timpul să mănânce. Reveni în apartament, făcu un duş și hali ceva în grabă. Conserve, căci numai aşa ceva avea prin frigider. Dădu o jaluzea la o parte, cu gândul să se uite pe geam, când începură să-i ţiue urechile.

„Ce faci, eşti bine?", îl întrebă frate-su'.

-Sigur, îi răspunse. Aşteptam să iei legătura cu mine.

„Bun, ascultă cu atenţie, că e foarte important. Vreau să iei nişte bani și să pleci la Constanţa. Îţi iei o gazdă, pe undeva la periferie și stai cuminte, până îţi zic eu ce trebuie să faci. Înţelegi?"

-Da, înţeleg. Când să plec, acum?

„Acum ar fi momentul potrivit. Asigură-te că nu te urmăreşte nimeni! Și ţine minte, orice s-ar întâmpla, fereşte-te să faci vreun lucru care ar putea atrage atenţia!"

-Am înţeles, spuse și începu să se îmbrace.

Dădu patul la o parte, desfăcu câteva scânduri din parchet și scoase un teanc de bani. Aranjă totul la loc și plecă.

Când să ia metroul, un cerşetor începu să tragă de el, cerându-i un leu. Îşi ridică pălăria de pe ochi și îl privi mârâind. Omul o rupse la fugă. Amintindu-și de sfatul de a nu ieși în evidenţă, se duse după el, cu banii în mână, dar acesta dispăruse în mulţime. Îşi băgă în cap că trebuia să fie mai atent.

Primul tren spre Constanţa îl avea peste trei ore, aşa că alese cea mai aglomerată terasă și se puse la o masă. Ceru o apă plată. La fiecare sfert de oră, goli sticla și ceru alta. La a patra se sătură și o vărsă sub scaun, dar comandă în continuare. Nu vroia ca cineva să facă gălăgie în legătură cu faptul că ar ocupa locul degeaba.

Pe tren nimeri în compartiment cu trei studenţi gălăgioși și puţin piliţi și fu nevoit să bea cu ei o sticlă de coniac. În alte circumstanţe, i-ar fi aruncat pe geam, dar acum, trebuia să pară „de gaşcă".

Avu noroc din clipa în care păși în gară, căci fu agăţat de o băbuță, care-i oferi cazare și care stătea la casă, într-o zonă mărginaşă. Când ajunseră, băbuţa îi puse masa și apoi îi arată camera.

„Pare o persoană drăguţă", îşi zise Legionarul. „Dacă ar fi trăit mama, cred că ar fi arătat ca ea. Sper să nu trebuiască s-o omor..."

Se trânti în pat și dădu drumul la televizor. Se uită timp de treizeci de minute la un spectacol live cu un grup de comedie. Încercă să-i înțeleagă pe cei din sală care râdeau de se prăpădeau, dar nu reuși.

-Mulţi oameni nebuni pe lumea asta, îşi zise și schimbă canalul.

Îşi închise pe jumătate ochii şi adormi aproape instantaneu.

Cobe râse şi îi întoarse spatele.
SPUNE-I CE AI DE SPUS, ACUM CÂT MAI POŢI.
-Nu glumesc! M-am interesat şi e posibil un transplant. Doar eşti tânăr, ce mama naibii!
-În primul rând, îi răspunse Cobe, eram aproape sigur că o să-ţi bagi nasul, dar te-am lăsat, căci unele lucruri nu le poţi împiedica. Când s-o întâmpla, să se întâmple...
-Mergem mâine amândoi la medic, să ne mai explice o dată ce...
-Măi copile, ai puţin peste douăzeci şi doi, dar la vârsta ta eu eram deja sătul de viaţă. Închipuie-ţi cum sunt acum... Am pierdut ceva ce nu pot explica în cuvinte şi am senzaţia că voi regăsi acel ceva, atunci când va veni timpul, aşa că...
-Dar...
Cobe îl luă pe după umeri şi îi spuse:
-Papi, hai să bem ceva în oraş. Uite, te las să faci cinste!
Papi surâse şi încuviinţă. Nu avea rost să mai continue, discuţia era încheiată şi oricum era prima dată când îl auzea pe Cobe că iese în oraş să bea ceva. Asta chiar era o noutate.
ÎN MOMENTE DE CUMPĂNĂ MULTE LUCRURI SE SCHIMBĂ.
Când îi văzu intrând pe uşă, ospătarul făcu ochii mari, apoi fugi la şeful de restaurant. Acesta îi salută respectuos şi îi conduse la masă.
-Vrem să bem ceva, fără mâncare, zise Cobe. Daţi-mi o listă de vinuri, să văd ce aveţi!
-Imediat şeful! Oricum, dacă nu avem pe listă, vă facem rost în zece minute.
-Auziţi, eu vreau un coniac!, zise Papi.
Cobe îl privi curios, dar nu comentă.
Şi el era puţin curios pentru alegerea lui, dar simţea nevoia de a simţii pe buze o picătură de coniac. Nu ştia de ce.
ŞI EL CÂND A MURIT, ÎNJUNGHIAT CA UN PORC, ŢINEA ÎN MÂNĂ O STICLĂ DE CONIAC DIN CARE NU A MAI APUCAT SĂ BEA. A VENIT TIMPUL SĂ MAI CERI ŞI PENTRU EL, NU NUMAI PENTRU TINE...
Când ospătarul venii cu coniacul, Papi ceru şi o friptură de vită şi o salată de varză.
-Te pui la îngrăşat?, îl întrebă Cobe. Nici măcar o oră nu ai de când ai mâncat...
-Nu ştiu ce e cu mine, dar m-a apucat brusc cheful de o friptură.
-Hormonii, se scăpă Cobe după care se opri.
Tot ce avea legătură cu viaţa sexuală a lui Papi, aia inexistentă, era subiect tabu. Ca să-l încurajeze, după faza cu „cadoul" eşuat de la majorat, Cobe îi spusese că o să vină şi ziua când va avea ochi pentru fete, dar ziua aceea nu mai venise.
Veni şi vinul şi ciocniră paharele.
-Pentru o viaţă lungă!, toastă Papi, privindu-l pe Cobe în ochi.
-Şi de o parte şi de cealaltă!, răspunse acesta.

-Când eram mic, îi povesti Cobe, aveam un ursuleţ alb de pluş, de care nu puteam fi despărţit în niciun fel. Dacă mi-l luai, nu mă opream din urlat, până când nu-l vedeam înapoi. Până și când mama îmi făcea baie, era prezent cu mine în cadă. Aşa se mai spăla și el, că altfel... Mă rog, am început să cresc și să strâng bani, mărunţi și m-am gândit că cea mai bună ascunzătoare, ar fi undeva să nu se vadă și totuși, mereu aproape de mine. Deci am ales să-i ascund în ursuleţ și cu ocazia asta am învăţat să și cos. Problema era că acum ursuleţul începea să zdrăngăne când mă jucam cu el, descoperindu-mi „comoara". Ăsta nu era un lucru bun, aşa că, încet, am încetat să mă mai joc cu el și chiar să-l țin aproape de mine. Într-un final, prostul de mine, mi-am dat seama că dacă schimbam măruntul în bani de hârtie, nu mai zdrăngănea și chiar asta am şi făcut, dar acum nu îmi mai plăcea să mă joc cu el. Pe atunci, încă stăteam într-un sătuc, pe lângă Timişoara, tata se băgase în nişte afaceri cu mașini, încă nu dăduse buful, dar era pe drumul cel bun.

Într-o zi, a murit un țigănuș, un pretenar de-al meu cu care mai mă jucam, era mai mic ca mine, un copilaş nevinovat, vai de mama lui și au zis că s-a urcat și a căzut de pe casă, dar toata lumea ştia că l-a omorât taică-su din bătaie. Aşa că atunci când l-au înmormântat, i-am pus în braţe ursuleţul, cu bani cu tot, normal. Am zis că poate în viaţa cealaltă va avea mai mult noroc și am vrut să-i înlesnesc puţin drumul...

Cobe oftă. Ochii îi luceau.

-Ştii, e prima oară după atâţia ani, când îmi amintesc de asta și nu ştiu de ce. Cred că e ca la tine cu coniacul şi friptura.

SE DUCE ÎNCET, DAR SIGUR. ȘI DIN LOCUL ÎNSPRE CARE SE ÎNDREAPTĂ, NU S-A MAI ÎNTORS NICIUNUL. TREBUIE SĂ SCRII O CARTE ÎNTREAGĂ, PENTRU A GASI EXPLICAŢIA NECESARĂ PE O SINGURĂ PAGINĂ ȘI CEL CARE O CITEŞTE, PĂSTREAZĂ PAGINA ȘI ARUNCĂ CARTEA, NEGÂNDINDU-SE CĂ, DE FAPT, PAGINA ACEEA FĂRĂ RESTUL CĂRŢII, NU ARE NICI CEA MAI MICĂ VALOARE. ÎNŢELEGI?

Papi se înecă și începu să tuşească.

-Hei, se repezi Cobe să-l bată pe spate, eşti bine?

Papi îi făcu semn că da.

-Hai să mergem, că m-am săturat de locul asta, hai acasă!

ACASĂ, zise vocea, LASĂ-L SĂ AJUNGĂ ACASĂ... ACOLO TREBUIE SĂ FIE, ÎNŢELEGI?

-Înţeleg, nu mai îmi tot repeta asta!, se răsti Papi și Cobe râse.

-Ţi-am zis să nu amesteci coniacul cu vinul, fiule, dar tu...

DACĂ MAI AI O IZBUCNIRE ÎN GENUL ASTA O SĂ TE CREADĂ NEBUN! DE FAPT, DACĂ NE GÂNDIM MAI BINE, ASTA NU MAI CONTEAZA ACUM, ÎNŢELEGI? EL SINGUR VREA ACASĂ, ÎNŢELEGI? ACASĂ...

Nici nu parcară bine mașina, că lui Cobe îi și sună telefonul.

-Îmi pare rău că te pun pe drumuri la ora asta, dar trebuie să pleci urgent până la Constanta, îi zise lui Papi.

-Glumeşti?
-Aş fi vrut eu... Trebuie să te întâlneşti cu Tano, să-ţi comunice ceva. Ceva ce nu se poate vorbi la telefon și nu suferă amânare.
-Ok, acceptă Papi fără chef.
-Ia-l pe Rachetă, şoferul și go! Vă aştept, să-mi spuneţi despre ce e vorba.
În noapte, singura lumină era cea de la farurile mașinii. Înăuntru era cald și pe Papi îl luă somnul. Aţipise de zece minute, când îi sună telefonul.
-Da, răspunse morocănos.
-Auzi, îi zise Cobe din partea cealaltă, vroiam să-ţi spun să ai grijă de tine și să ai întotdeauna încredere în Dumnezeu.
-Ce?!, făcu Papi, începând să se trezească. Ce vrei să...
Dar Cobe îl întrerupse:
-Toată seara am avut impresia că aud un sunet îndepărtat, ceva ca un plânset de bebeluş și de cum am ajuns acasă, sunetul a devenit din ce în ce mai puternic. Acum două minute, mi-am dat seama că se auzea din camera mea. Mă aștepta să vin. Ea cu ăla micul... S-a ţinut de promisiune, a venit după mine.
-Întoarce!, urlă Papi la șofer. Du-mă acasă, acum!
Şoferul frână brusc și suci de volan. Mașina scârțâii din toate încheieturile și se reîntoarse pe drumul pe care venise.
-Cobe!, ţipă Papi în receptor. Vin acum!
-Nu te grăbi! De acum înainte, drumurile noastre se despart. Sunt atâtea stele care strălucesc pe cer, încât ţi-e greu s-o alegi pe aceea care-ţi aparţine. Dar când o găseşti, strânge-o în palmă și nu-i mai da drumul! Ai grija de tine... Ştii, acum o să-mi recuperez ursuleţul... Parcă îl...
Începu să horcăie.
-Cobe!, urlă Papi, cu glasul răgușit. Cobe! Răspunde! Cobe!...
Vântul se pornise să bată tare. Prea tare și copacul, îmbătrânit mult prea devreme, se clătină în toate părţile și făcu un efort să se menţină, dar nu reuși și se prăbuși bubuind, cu rădăcinile-i ieșite pentru totdeauna din pământul care îl ţinea în viaţă.
A SOSIT VREMEA UNEI NOI ETAPE ÎN VIAŢA TA. ÎNGROAPĂ OMUL ȘI LASĂ-L SĂ SE DUCĂ ACOLO UNDE TREBUIE. NU MURDĂRI O AMINTIRE CU DORINŢELE TALE, CĂCI NICI TU NU AI VREA, LA RÂNDUL TAU, CA CINEVA SĂ-ŢI FACĂ ASTA...
Storcoși telefonul, făcându-l bucăţi. Se tăie adânc la un deget într-o bucată de plastic și sângele începu să curgă, înroșind bancheta îmbrăcată în piele albă și la un moment dat, când aproape ajunseseră, se opri și vântul. Ce fusese de scuturat, se scuturase...

Capitolul 16 „Mai departe"

Dacia rablagită se oprise exact pe trecerea de pietoni și nu mai

vroia să pornească. Omul, un vlăjgan pe la 35 de ani, îmbrăcat într-o salopetă pătată de unsoare, coborî și o împinse până depăși zebra. Trecură pe lângă el doi puşti și îi rugă să-l ajute s-o pornească.
-Adică să împingem la ea?, întrebă unul dintre ei cu o faţă mirată.
-Da, până porneşte.
-Dă-ne zece lei de căciulă și-o facem!
Omul se scormoni prin buzunare, mormăind.
-Bă, da' numai la caşcaval vă e gândul!, spuse, dându-le banii.
Se urcă în mașină și strigă „Împingeţi!", dar mașina nu se urni nici măcar cu un centimetru.
-Hai mă, ce n-aţi mâncat de dimineaţă?
Se uită în oglindă, dar puştii dispăruseră.
Coborî înjurând.
-Fira-ţi ai dracu, cu mama voastră cu tot, de golani nesimţiţi!
Una peste alta mai veni și un poliţist de la circulaţie și îi atrase atenţia că e pasibil de amendă.
-Domne' dacă îmi dai amendă, îţi las mașina la schimb, că nu mai am bani s-o plătesc.
Poliţistul se uită la el, apoi la rabla pe roţi și plecă comentând ceva de genul: „Nu sunteţi în stare să vă luaţi o mașină ca lumea", de parcă toţi aveau salariul și șpaga lui.
-Crucea ta de castravete cu bască!, îl înjură omul, când fu sigur că nu mai poate fi auzit.
Văzu doi jandarmi, tinerei și apelă la ei, dar aceştia inventară o scuză că se grăbesc și plecară mai departe.
-Nu te ajută ăia, nici într-o mie de ani!, îi spuse un taximetrist bătrân. Pe ăştia îi cunosc eu, fac de pază la liceul unde învaţă nepoata-mea. Toata ziua se leagă de puştoaice, se dau mari în faţa ălora pe care-i suflă vântul, dar când vine unul mai şmecheraş, se pişă pe ei de frică și îi răspund cu „Da domnu'!", chiar dacă ăla intră în şcoală ca să fure sau să bată pe vreunul! După program, îi găseşti la barul din colţ, la o „cafeluţă" din aia de 40 de grade, din care sug până dimineaţă. Nişte boschetari...
Văzu trecând strada doi băieţi pe la douăzeci de ani și avu de gând să strige la ei, dar îl linişti taximetristul:
-Nu te obosi, cumetre! Îţi baţi gura de pomană cu ăştia! Nu vezi cum sunt îmbrăcaţi? Nu-și strică ăia adidașii Nike ca să-ţi împingă ţie Dacia! Vrei să transpire în bluzoanele lor de trei milioane? Majoritatea muritorilor de foame din ziua de azi, se îmbracă numai cu haine de firmă, se dau cu parfumuri luate din vamă și mănâncă numai la Mac, în Constanţa. Vor să dea impresia că sunt ei mare sculă pe basculă, dar nu-ţi trebuie ochelari, pentru a-ţi da seama că, de fapt, nu sunt decât nişte păduchioși...
Vlăjganul, uită de toţi dracii pe care îi avea și începu să râdă.
-Moşule, dar văd că eşti la curent cu tot ce mişcă!
-Ce să fac tataie?, îi răspunse acesta. Păcătoasă bătrâneţea asta... Ajungi să te plictiseşti atât de tare, încât începi să observi totul din jurul tău și chiar să mai înveţi lucruri noi, numai pentru a

mai pierde timpul. Ce să faci altceva, nu vezi că nici cinematograf nu mai avem în oraşul ăsta? Mai vezi un film doar vara, în aer liber. Nu mai e ce-a fost odată... Acum, unde te uiţi, numai maşini înmatriculate la bulgari şi cam atât. Cred că sunt mai multe maşini decât locuitori. Cică stai la mare şi e aer curat... Curat pe dracu'! Chiar nu înţeleg, de unde au ăştia bani, când e aproape imposibil să-ti găseşti un loc de muncă şi majoritatea, stau acasă şi se uită la tv. Parcă au înnebunit toţi! Săptămâna trecută mă roagă una pe la paişpe' ani s-o duc în Neptun la discotecă, căci nici de-aia nu avem pe aici şi când ajung cu ea, mă întreabă cât face, îi zic şi începe să cotrobăie prin poşetă după bani. Bineînţeles că nu-i „găseşte", dar vine cu o idee. Îmi zice: „Auzi nene, nu vrei să-ţi fac una mică şi mai îmi dai tu zece lei?" Îi răspund: „Cum adică „una mică"?!" „O ţeavă tataie, o golire, o muie!" I-am zis să iasă din maşină şi să dispară urgent, ca să nu îi trag o mamă de bătaie. În momentul ăla chiar mi-a trecut prin cap să mă las de taximetrie, dar şi acasă... Ce să fac?...
Într-un final, îl ajutară doi cunoscuţi s-o pornească şi merse bine, până când trebui să oprească la următoarea trecere de pietoni. Acolo, iar murii. Când văzu gaborul îndreptându-se spre el, coborî şi-o luă la pas printre blocuri.
„Să-ţi fie ţărâna uşoară!", rosti şi-şi băgă picioarele în ea de maşină...

Medicul îi spusese doar atât: „Inima..." şi închisese discuţia.
„Al naibii", îşi spuse primarul, „a uitat că am făcut şcoala împreună. Când îmi cerea să-i dau tema la mate, avea limbarniţă, acum şi-a pierdut-o! Sau poate sunt alte lucruri la mijloc şi nu poate să vorbească... E şi asta o chestie..."
Îl sunaseră de la Bucureşti, pentru treaba cu candidatura ca deputat, deci în privinţa asta era liniştit. Nu ştia totuşi cum îl va afecta moartea lui Cobe pe viitor, căci acum cu puştiu' la conducere, lucrurile urmau, probabil, să se schimbe şi poate nu în bine. Nu credea că un băieţaş de nici douăzeci şi cinci de ani poate să ţină frâiele la o afacere de o asemenea anvergură.
„Dar vom vedea...", îşi zise.
Lângă el, procurorul afişa o faţă abătută, dar gândurile, în acel moment îi zburau către amanta care devenise prea hulpavă şi ameninţătoare şi îl şantaja că dă în vileag relaţia şi o credea în stare, că era nebună. Exista o posibilitate destul de mare, ca în curând să afle nevastă-sa şi ăsta nu era un lucru bun.
„Poate că ar trebui să-i spun eu şi să scap de stres şi până la urmă ce-o fi o fi..."
Dar dacă îi intenta divorţ... Ajungea de râsul curcilor! Nu, trebuia să-i spună, căci altfel situaţia se complica din ce în ce mai tare şi tot exploda până la urmă, asta era inevitabil. Hotărî să facă asta de cum ajungea acasă. Pe drum urma să se răzgândească, dar asta era altă poveste.
Şeful poliţiei îl salută, dând uşor din cap, şi îşi îndreptă atenţia

spre preotul care citea. Cu câteva ore înainte, primise un telefon de la un coleg de muncă de-al lui taică-su, care-i spusese că acesta avusese un accident, căzuse de pe o schelă și era internat în spital cu un picior rupt.
„Poate că ar trebui să-l sunaţi, sau să veniţi să-l vedeţi..."
„Să-l sune? Să-l vadă?... Pentru ce? Doar pentru ca taică-su să facă mişto de el, să-l ia peste picior, să-i bată obrazul în legătură cu ideile lui greșite despre viaţă?" În niciun caz! Mai bine asista la o înmormântare. Aici, măcar, nu te freca nimeni la icre.
„O să vină și ziua când va fi el în coșciug și o să trebuiască să fiu prezent, dar atunci, măcar o să tacă!"
Cu un pas în faţa lui, Rachetă se gândea la calul acela arab superb, care căzuse din picioare și murise, în timp ce-l mângâia. Nimeni nu găsise explicaţie pentru ceea ce se petrecuse, dar asta nu avea importanţă. Conta că se întâmplase. Din momentul acela, deși era conştient că nu murise din vina lui, cel puţin o lună de zile, tot visase calul.
De ce gândea la asta, tocmai acum, nu ştia. Îi venea să-și smulgă cravata de la gât și s-o arunce cât-colo, căci îl strângea, îl jena, îl sufoca.
„Dacă mai durează mult, ajung și eu lângă Cobe!"
Urmau vremuri grele. Lucrurile trebuiau să fie puse la punct, fără întârziere, pentru ca lumea să ştie, că nu s-a schimbat nimic.
În dreapta lui, Papi privea în gol. Amintirile lui de până acum, se compuneau din oameni care nu mai existau. O viaţă de înmormântări.
VIAŢĂ DE GROPAR!
Da, viaţă de gropar! Unde apar și eu, hop și unul de băgat în pământ!
ERA MAI UŞOR CÂND TE JUCAI CU BĂRCUŢELE ÎN LIGHEANUL DE LA FEREASTRĂ...
Normal, atunci nici tu nu vorbeai atât de mult...
DAI VINA PE CRUCI, PENTRU CĂ LE ASTUPĂ ÎNCET, PĂMÂNTUL...
Adică, ce vrei să spui?
CE VREAU EU SĂ SPUN ȘI MODUL ÎN CARE TRADUCI TU ÎNŢELESUL CUVINTELOR SUNT DOUĂ TREBURI TOTAL DIFERITE...
Lasă-mă! Acum am altele mult mai importante pe cap...
MIE ÎMI SPUI? TOCMAI MIE?!...

Cât fusese bebeluş, nu plânsese deloc, asta o făcuse când se mai mărise și motivele fuseseră diverse și complicate. Nu avusese niciodată probleme cu oamenii care vorbeau în jurul ei, sau cu muzica dată prea tare, când trebuia să doarmă, dormea. Îşi crease de mică colţişorul ei de linişte, unde nimic nu o putea deranja. Crescuse respectându-și familia și pe cei din jur și nu avusese vreodată prostul obicei să răspundă obraznic, căci ştia că ăsta era primul pas spre a „și-o lua" bine de tot. Una din

întrebările pe care și le pusese dintotdeauna, era de ce părinţii nu recunosc când greşesc cu ceva? Era omenesc să greşeşti, dar nu era omenesc să recunoşti?! Asta era una din cauzele pentru care și divorţaseră. Bine, una dintre multele...

Nu avusese pe nimeni care să se ocupe de ea, să-i fie alături și s-o ajute, să-i explice lucruri și s-o facă să înţeleagă, aşa că trebuise să se descurce singurică. Părinţii fuseseră mereu prea ocupaţi cu problemele lor de „oameni mari", ca să se mai coboare și la mintea ei. Avusese de multe ori impresia, deși nu i-o spusese nimeni pe faţă, că ea era, de fapt, în plus. Familia era familie și fără ea. Ea era și ea pe acolo... Pentru un timp îndelungat crezuse că părinții aceia din filme, le citesc poveşti înainte de culcare copiilor, pentru că aceştia erau bolnavi, sau și mai rău

(Doamne fereşte!), erau pe moarte și într-un fel, îi fusese mereu teamă de poveşti. O poveste era scrisă de cineva, care-și asuma responsabilitatea imensă de a crea personaje, de a le fabrica viaţa și în unele cazuri, de a le omori într-un final. Păi cine ar putea să facă asta? Oamenii se comparau cu Dumnezeu?! Îi era și frică să se ducă mai departe cu întrebările astea, căci cine ştie ce se putea întâmpla... Putea să scrie ea singură o poveste, chiar dacă nu folosea creionul și hârtia ci doar mintea ei și atunci...

Taică-su era genul de om „bun la toate" și-și ocupa timpul liber, găsindu-și ceva de reparat prin casă. Astea erau momentele când ea avea ocazia de a se „băga în sufletul lui", învârtindu-se pe lângă el sub motivaţia de a-l ajuta. Mai mult îl încurca, de asta era sigură, dar nu o alungase niciodată și acelea erau părticele de timp preţioase, căci erau printre puţinele când ei comunicau cu adevărat. Aşa mai reuşea și ea să „fure" unele noţiuni și să înţeleagă anumite chestii. De când îl ştia, avusese ticul acela cu vârful limbii scos afară, atunci însemna că se concentrează asupra unui lucru și ea aştepta cu inima-i de copil gata să explodeze, clipa în care el va începe să se învârtă prin casă, secunda când el se va apuca de treabă și ea se va repezi să-l ajute. O alinta spunându-i „șmecherie cu ghivent" și nu înţelesese vreodată ce vroia să spună și nici măcar acum nu ştia, dar îi plăcea la nebunie. De fiecare dată după ce „terminau" treaba, el o lăuda zicând, că fără ea, încă ar mai munci și că ajutorul dat de ea a fost cu adevărat important și... Fuseseră clipe frumoase...

Îşi reveni din visare, auzind gălăgia făcută de clopoţei, când uşa de la intrarea în florărie, se deschise.

Ochii li se întâlniră pentru câteva secunde și ea se abţinu să nu-i zâmbească, căci ştia că era supărat și că îi era greu să vorbească, încât atunci când el deschise gura, ea se repezi, răspunzându-i la întrebarea încă nepusă:

-Sigur, facem și coroane! Îmi pare rău pentru pierderea d-voastră! Vă promit că o să aibă cea mai frumoasă coroană făcută vreodată...

El o privi cu ochii lui verzi, total zăpăcit și încuviință din cap, nesigur.

Ştia că el era Acela, căci îl visase de..., of Doamne, de atâtea ori!
Rămaseră privindu-se încremeniţi pentru un timp nedefinit, până când uşa se deschise iar și pe ea intră o matahală de om care întrebă pe un ton jos, liniştit:
-Ce facem Papi, mergem? Că ne aşteaptă lumea...
Băiatul ieși din magazin cu spatele și se împiedică de pragul înalt și Rachetă îl prinse din aer, înainte să cadă, dar ochii nu și-i luă de la ea.
„Mă iubeşte!", îşi spuse ea. „Of Doamne, mă iubeşte!"

Kemal se trezise transpirat tot. Numai somn nu fusese ăla. Visase un câmp plin de oi cu feţe de porc, care scoteau un fel de hămăit răgușit, gudurându-se pe lângă el ca nişte câini rupţi de foame.
-Oile semnifică seninătatea, credinţa, îi spusese nevastă-sa.
-Ce?!...
Nevastă-sa avea mai nou printre hobby-uri cititul în ceaşca de cafea și tradusul viselor. În puţinele momente, când erau împreună, îl înnebunea. Și acum îl mâncase în fund să deschidă gura și să spună că visase ceva cu adevărat ciudat și gata! Fusese de ajuns.
-Oile sunt o bucăţică din religia ta, înţelegi? Ele reprezintă partea din tine care crede în ceva mai presus de actuala existenţă.
-Păi... Kemal rămase cu gura căscată. Ce bine lega cuvintele... După atâţia și atâţia ani își dădu în sfârșit seama, că femeia „obișnuită" de lângă el, era cu mult peste judecata lui. Strălucise întotdeauna, dar de abia acum observase asta.
„Prost eşti!", îşi spuse. „Ai o superfemeie lângă tine și tu..."
Nu putea gândi mai departe. Doamne, cât îi greșise!...
-Feţele acelea de porc, continuă ea cu explicaţiile, reprezintă acea parte din tine care nu te lasă să crezi până la capăt, blocajul tău la accesul divin și...
-Faţa de porc, mă reprezintă pe mine, o întrerupse el, cu glasul stins și răgușit.
Ea râse, luând-o ca pe o glumă.
-Am mâncat porc, ştii? Și asta nu numai o singură dată. Nu v-am lăsat pe voi să mâncaţi, dar eu în schimb m-am ghiftuit. Îmi cer iertare!...
Nevastă-sa își trase un scaun și se puse în faţa lui.
-Dacă tot suntem la ora confesiunilor, să mă confesez și eu: și noi am mâncat porc, când tu nu erai acasă...
Kemal zâmbi.
-Bun... Mai am câteva lucruri să-ţi spun...
Rămase pentru câteva clipe tăcut, căutându-și cuvintele.
-Te-am înşelat. Mai de multe ori decât am mâncat porc. De atâtea ori, încât nici nu mai ţin minte numărul, numele sau chipurile lor.
Ea îl forţă să-și întoarcă privirea spre ea și s-o privească în ochi. Avea ochii plini de lacrimi.
-Și amantele tale ştiu despre asta?

Simţii cum se strânge pielea pe el și cum biluţele i se fac mici-mici.
-Păi... Păi tu ştiai că...
-Desigur...
-Păi atunci ştii că am și copii cu...
-Bineînţeles, dragule. Cine crezi că le cumpără haine și le plăteşte şcoala și meditaţiile?
„Nu se poate!", îşi zise. „Ăsta e un vis. Încă mai dorm, sunt în pat".
Îşi duse încet o mână la gură și se muşcă, aşteptând ca totul din jurul lui să dispară și să se trezească. Muşcătura durea și dacă până acum nu fusese pe deplin treaz, acum chiar că se trezi, dar în jur, decorul rămase același.
Nevastă-sa râse. Avea un râs cu adevărat superb.
-Ce e iubitule, crezi că visezi?
El dădu din cap în semn de încuviințare, nefiind în stare să vorbească.
-Știu dragă de toate! Știu de mult! Dintre noi doi, tu eşti ăla care nu ştie anumite lucruri, deci o să te înștiințez și eu, ca să fim chit. În primul rând, când am aflat acum câţiva ani că mă înşeli, am făcut ce ar fi făcut orice muiere fără minte:
te-am înşelat și eu. Am făcut și poze, pentru cazul în care nu mă credeai. Apoi
le-am rupt, căci mi-am dat seama că cineva în familia noastră trebuia să rămână cu capul pe umeri. Deci te-am înşelat o singură dată, dar nu-mi pare rău! De carnea de porc ţi-am spus deja... Fiică-ta nu mai e fată mare!... Lucrul ăsta sigur nu-l ştiai! Băiatul cu care e, e român, vor ca la anul, în toamnă să se căsătorească, îl cunosc, e un băiat foarte de treabă, respectuos și care o iubeşte mult, deci le-am dat încuviințarea noastră, în lipsa ta, căci trebuie să avem încredere unul în celălalt, nu?!...
Kemal rămăsese cu gura căscată și ochii holbaţi și acum, se gândea că sigur arăta ca oile din visul său cu cap de porc. Ăsta fusese un vis care se adeverise.
-Dar...
Cuvintele nu vroiau să-i iasă din gură în niciun chip.
-Noi..., adică...tu mă mai...iubeşti?
-Cum adică?, ripostă ea. Ce fel de întrebare e asta? Normal că te iubesc! Ia zi, cine e pămătuful lui mami? Cine e iepuraşul cu codiţă?
-Eu..., o asigură el și începu să-i sărute mâinile.
Acum trecuse la partea din vis când oile cu chip de porc începuseră să se gudure.

Legionarul ar fi vrut să spună că se plictisise, de când stătea la băbuţă, acasă, dar ar fi minţit. Se simţea de parcă se renăscuse. Pur și simplu începea să redescopere de la cele mai primare senzaţii la cele mai complexe. În primele zile trecu printro stare de excitaţie groaznică. Se masturbă într-o singură zi, mai mult decât o făcuse în ultima lună per total. Până și la bătrânică se uita

cu alţi ochi. Apoi, senzaţia de „taur comunal" se pierdu şi reveni cu picioarele pe pământ. Începu să gândească. În puşcărie, omorâse un om cu ajutorul Doom-ului. Era bun şi dicţionarul la ceva. Adevărul era, că pe respectivul, îl mai ameninţase o dată, dar se vedea că-şi bătuse gura degeaba. Maimuţoiul era printre cei care conduceau treburile înăuntru şi se credea şmecher şi îi mai plăcea şi tare mult să înjure. Totul începuse la duşuri, când fusese întrebat ce semnifică tatuajul de pe spate, respectiv, un copac.

-Ce mă ai copaci pe spate? Ce eşti vreun din ăla care vrea să salveze planeta? Un..., cum dracu îi zice mă? Un ecologist!? Ce mă, eşti ecologist?

-Copacul reprezintă viaţa mea şi frunzele, oamenii pe care i-am omorât...

Cei din spatele lui se îndepărtaseră, căci copacul arata ca-n mijlocul primăverii, plin de frunze, dar şmecherul nu se lăsase.

-Bă eu cred că ăla când te-a tatuat era beat sau nu ştia să numere. Ţi-a făcut cam multe frunze...

Legionarul nu îi răspunsese. Luase un prosop şi începuse să se şteargă.

-Bă, ascultă-mă când vorbesc cu tine! Eşti tu mare, dar şi noi suntem şi suntem şi mulţi...

Legionarul îşi măsurase adversarii din priviri şi rânjise. Şanse avea, chiar bunicele.

-Ce gâtul mătii râzi mă? Ţi-am dat eu voie?

-Auzi, îi spusese atunci pe un ton rece de mort, dacă mă mai înjuri o singură dată, te fac bucăţi! Înţelegi, cartofior?...

Aşteptase provocarea cu muşchii încordaţi, gata să explodeze şi să ia totul cu el, dar aceasta nu mai venise.

Maimuţoiul se lăsase pentru moment la mâna lui şi încercase între timp să găsească informaţii cu privire la Legionarul şi trecutul acestuia, dar omul lui din Poliţie, îi spusese că nu avea nimic despre el. Absolut nimic.

-Poate ce e prima oară când e în închisoare şi vrea să se dea şi el bazat...

Nu, nici asta nu o credea. Omul ăla avea sigur un trecut încărcat.

Oricum, până la urmă, îl mâncase în cur şi-şi deschisese gura lui mare şi proastă în biblioteca penitenciarului şi-l mai înjurase o dată şi aşa se trezise cu dicţionarul cartonat înfipt pe jumătate în gât. Fusese atât de surprins încât chiar încercase să şi-l scoată înainte de a crăpa înecat în propriu-i sânge.

-Ţi-am zis să nu mă mai înjuri, cartofior! Poate dicţionarul ăsta te va mai educa puţin, ce zici?, îi zisese Legionarul, aplecat deasupra lui.

-Voi ce ziceţi băieţi, îi întrebase pe cei care veniseră cu maimuţoiul care acum îşi dădea duhul, câte frunze să-mi mai tatuez pe spate: ajunge una, sau să facem cât pentru o creangă întreagă?

Biblioteca se golise instantaneu. Oricum idioţii ăia nu aveau ce căuta acolo...

Se reapucase de citit. Îl săltaseră după scaun. Liniştit, nu opusese nici cea mai mică rezistenţă.
După câteva zile venise ordinul și fusese eliberat. Din faţa închisorii îl luaseră cu limuzina, deci ăla pentru care fusese scos, era un „peşte" mare. Aşa i se dăduse numele lui Cobe.
Deși nu reușise să-și ducă la bun sfârșit sarcina, fuseseră vremuri frumoase...
Acum, Cobe era mort și el avea o datorie morală de îndeplinit.
-O să mă mulţumesc cu puştiul!, spuse și începu să râdă.
Îl mânca spatele. Copacul cerea frunze...

Capitolul 17 „Alexandra"

Maică-sa fusese dintotdeauna o femeie muncitoare și activă. Genul de persoană care nu poate sta locului nici legată. Serviciu, acasă curăţenie și mâncare și în timpul liber, cafea cu prietenele și un păhărel de ceva. Pentru mult timp, o crezuse cea mai frumoasă și mai bună mamă din lume, pentru că o iubea din toată inima ei micuţă și o venera, chiar dacă întâlnea, cu diferite ocazii alte mămici mai drăguţe și care acordau mult mai multă atenţie propriilor copii. Refuzase să accepte faptul că s-ar putea, cumva, să existe o mămică mai bună ca a ei. E ciudat cum poţi iubi o persoană atât de mult și totuși să tremuri de frică în prezenţa ei. Căci mami ştia să fie și dură când vroia și odată cu trecerea anilor se „călise" din ce în ce mai mult. După bătăiţă, încerca s-o împace cu o bomboană, o ciocolată, o eugenie, în timp ajungându-se la Cola, o cafea, o ţigară și o discuţie între „femei". Niciodată nu-și recunoscuse greşelile, dar o iertase mereu, căci nu putea sta supărata pe o fiinţa pe care o iubea atât de mult, era mama ei și implicit avea dreptate în tot ce spunea și făcea și dacă îi mai scăpa și două palme din când în când, fără că ea să fie vinovată, trebuia să uite și să treacă mai departe, căci mami îşi căpătase dreptul în timp de a se comporta după cum vroia.
O singură dată, la nervi, se întâmplase ca taică-su să-i „scape" o palmă peste fund. Avusese pe ea două perechi de pantaloni, aşa că nu simţise, dar o duruse enorm că tocmai El „o bătuse". Ca să-l „pedepsească" se pusese pe plâns. După o ora,
taică-su nu mai rezistase și deschizând uşa de la cameră cu un chip disperat și lacrimi în ochi, îşi ceruse iertare pentru faptul că și-a pierdut cumpătul și îi jurase, că orice s-ar întâmpla, povestea nu o să se mai repete vreodată. Fusese una dintre promisiunile de care, chiar se ţinuse.
Într-o noapte visase urât și fugise în camera părinţilor, căţărându-se în pat peste ei. O ţinuseră în braţe până se liniştise, dar nu o lăsaseră să doarmă acolo. Îi spuseseră:
-Oamenii căsătoriţi trebuie să doarmă singuri.
Ea se speriase și îi întrebase pe un ton plângăcios:
-Păi asta înseamnă că acum, dacă eu am venit în patul vostru, când voi dormeaţi, o să vă certaţi și o să vă despărţiţi din cauza mea?

În primele secunde, au rămas blocaţi, apoi au început să râdă, asigurând-o că nimeni nu o să se despartă niciodată, mai ales din cauza ei.
Plecase în camera ei și se ghemuise în pat cu picioarele îngheţate, băgate sub ea, încercând să și le încălzească, suspinând. Simţind, că totuși, ceva urma să se întâmple. În noaptea aia, visase trenuri și pe tati încărcat de genţi, făcându-i cu mâna.
Peste trei zile, maică-sa îl dăduse afară din casă și el iniţiase divorţul.
Dar ăsta era un alt capitol...

Papi privea pacheţelul de câteva minute bune, dar îi mai trebuiră câteva, până să îşi facă curajul să-l deschidă. Înăuntru erau două pagini scrise de mână. „Continuarea...", gândi.
Trase aer în piept și începu să citească.
„...şterg totul, să uit de mine că exist. Poate aşa, as fi liniştit. Ieri, mă uitam la nevastă-mea din profil și nu reuşeam să-i văd burta. Am strigat-o și am rugat-o să se întoarcă spre mine. Mă jur că burta aia, a apărut de nicăieri.
-Ce s-a întâmplat?, m-a întrebat ea.
-Nimic, i-am răspuns. Vroiam să-ţi mai văd și eu burtica, că aşa, dintro parte, ai impresia că nici nu eşti însărcinată.
-Da, mulţumesc!, mi-a zis ea morocănoasă, reîntorcându-se în poziţia iniţială cu amândouă mâinile pe burtă. Eu mai am puţin și nasc și tu... Aş fi vrut să te văd pe tine cu burtoiul ăsta, zicând, că nu-i nimic, că nici nu se cunoaşte...
-Ai dreptate, scuze!, am încheiat eu discuţia cât mai repede cu putință.
O luam razna, asta era clar.
-Nu vrei să facem nişte clătite?, m-a întrebat după cinci minute.
-Clătite?!, am exclamat surprins.
Nu mai mâncasem clătite de când eram puşti și-mi făcea mama duminica.
-Clătite, mi-a confirmat ea. Cum făceam înainte: eu fac aluatul, le pun în tigaie și tu le întorci. Hai, mi-a zâmbit ea, arată-i lui mami, cum întoarce bucătarul clătitele, învârtindu-le în aer!
Mi-am muşcat limba ca să nu urlu și am întrebat-o pe un ton calm:
-Bineînţeles că facem, dar de curiozitate, că nu-mi amintesc, când am făcut noi, ultima oară clătite?
-Răule, mi-a răspuns ea, te faci că nu ştii? Acum trei zile...
Atunci m-a izbit în cap ideea, exact ca un ciocan.
M-am dus la ea, am sărutat-o și i-am spus:
-Să ne apucăm! Până faci aluatul, scoate-mi și mie tigaia aia în care facem clătitele de obicei, să o curăţ puţin, să nu mai fi rămas ceva de data trecută...
-Sigur iubitule!
A început să caute tigaia. După câteva momente a renunţat. S-a întors spre mine și a rostit:
-Nu găsesc tigaia!

-Stiu!, i-am răspuns privind-o în ochi. Dar măcar, aşa de curiozitate, ai idee cum arăta tigaia respectivă, că eu sincer nu-mi amintesc să fi avut vreuna, vreodată...
-Nu!, a făcut ea, pe o voce disperată.
Apoi, și-a revenit:
-Nu te duci până la market, să cumperi alta?
„Alta"? Care „alta"? Dar m-am dus.
Vânzătorul mi-a oferit una, în timp ce vorbea cu un alt client. Încă nu îi spusesem ce căutam...
Am înghiţit și am plecat acasă. În seara aia, am mâncat clătite. Apoi am găsit..."
Aici se terminau paginile.
Papi îşi aprinse o ţigară și strigă după Rachetă. Când acesta apăru, îi zise:
-Strânge-i pe toţi diseară. Vreau să vorbesc cu ei! Nu e momentul să ne apuce nebuneala, nu?
-Nu! încuviință Rachetă, neînţelegând nimic.
-Ţi se pare totul ok în jur? Mă refer, dacă ai vreo senzaţie mai ciudată, în legătură cu...nu ştiu, cu orice?
-Nu șeful!
-Bine, să păstrezi totul la fel, da?
-D...da!...
Papi ieși din cameră, Rachetă îl urmă.
Simţurile i se amplificaseră brusc.
„Dacă cineva încearcă să-i facă rău puştiului, mor cu el de gât!"

Rachetă nu iubise niciodată o femeie, în sensul tradiţional. Nutrise pentru ele doar o formă de respect, atâta tot. Le vedea fragile și slabe în interior, având nevoia de a se baza pe altcineva pentru a putea merge mai departe. Nu-și putea închipui o femeie, ca fiind o supravieţuitoare. Pentru el, erau mai mult ca niște copii mai mari.
De aceea, nu avusese vreodată o relaţie adevărată cu cineva. Nu se închipuia pe sine ca fiind însurat, de exemplu, căci asta ar fi însemnat ca el să renunţe la tot ce credea, la toată viaţa lui, numai pentru a sta în preajma ei mereu, de frică să nu i se întâmple ceva. Pur și simplu să cadă din picioare și să moară. Ştia, pe de o parte, că gândea un „pic" iraţional în ceea ce privea segmentul ăsta din viaţă, dar nu se putea abţine să nu o facă. Aşa era el făcut, „construit" și nu se putea automodifica.
Odată, demult, fusese la un psihiatru în Bucuresti și după ce se asigurase de mai multe ori, că totul va rămâne confidenţial, îşi deschisese sufletul și pusese pe masă tot ce gândea. Psihiatrul, mai întâi râsese copios, iar mai apoi începuse să-i explice, că de fapt femeile sunt mult mai „solide" decât majoritatea bărbaților și suportă mult mai bine eşecurile și trec mult mai rapid peste greutăţi.
-De exemplu, îi spusese, hai să luăm o relaţie care se termină din diferite motive, neimportante. Să spunem că cei doi sunt împreună de peste un an de zile. Bărbatului, în general, îi trebuie un timp

mult mai îndelungat ca să se „arunce”
într-o alta relaţie serioasă și spun ”serioasă”, pentru că nu mă refer la aventurile de o noapte, dar femeia trece cu mult mai multă uşurinţă peste și se „înfige” mult mai rapid în ceva nou.
-Păi da, ripostase Rachetă, dar asta nu înseamnă că e mult mai slabă și are nevoie de cineva care s-o împingă să meargă înainte?
-Nu, asta înseamnă că ştie să-și trăiască viaţa mult mai bine decât un bărbat! Nu pierde timpul cum facem noi înecându-ne în băutură sau mai ştiu eu ce. Asta o face mai puternică ca noi.
Nu se înţeleseseră, aşa că o lăsară pe săptămâna viitoare.
Cu o zi înainte de şedinţă, îl sunaseră de la cabinetul doctorului și o secretară pe un ton de genul „îţi spun dacă ştii să îţi ţii gura” îi transmise că şedinţa se amână pentru moment, pentru că domnul psihiatru are o problemă gravă acasă.
-E vorba de nevasta dânsului, s-a spânzurat...
Rachetă închisese telefonul, brusc liniştit. Asta însemna că avusese perfectă dreptate. Dacă îţi iei o femeie, trebuie să stai lângă ea, că altfel...
De aceea când Papi se oprii în faţa florăriei de unde luase coroana pentru Cobe și rămase cu ochii aţintiţi la fata de dinăuntru, Rachetă simţii un fior pe șira spinării. Cunoştea privirea aia. El nu o avusese niciodată, dar o văzuse la alţii.
La mult prea mulţi...

Îi despărţea un geam, mai multe nu. Era curios, căci o văzuse doar o dată, dar cumva fata asta reușise să-i rămână în cap. Nu înţelegea cum de era posibil, dar o cunoştea. Ştia exact cine era și ce vroia.
NICI MĂCAR NU ŞTII CUM O CHEAMĂ...
Da și asta era adevărat. Dar putea să afle. Tot ceea ce trebuia să facă, era să deschidă uşa și să intre în vorbă cu ea.
A VISAT ASEARĂ CĂ ERA ÎNCHISĂ ÎNTR-UN SPITAL DE UNDE NU PUTEA SĂ IASĂ ȘI CĂ SCAUNELE DIN SALA DE AŞTEPTARE ERAU PLINE DE OAMENI MORŢI.
Bine și ce-i cu asta? Toţi visăm, nu?
TOŢI VISAŢI, DAR NU CA FATA ASTA! ÎN VIS, AJUNGE ÎNTR-UN SALON CU UN SINGUR PAT ȘI PE EL STĂTEA ÎNTINS COBE. DEVINE INTERESANT, NU?
Vrei să spui că l-a cunoscut pe Cobe când era în viaţă?
VREAU SĂ SPUN CĂ NU ASCULŢI CE ZIC! LA UN MOMENT DAT, SE DESCHIDE USA ȘI INTRĂ MANDO ÎMBRĂCAT ÎNTR-UN HALAT ALB DE MEDIC.
Nu reuşesc să te urmăresc...
DACĂ NU AI MAI PUNE ATÂTEA ÎNTREBĂRI, POATE AI FACE-O! MANDO SE DUCE FIX LA EA ȘI ÎI SPUNE CĂ TREBUIE SĂ PLECE, CĂCI ASTA NU E O ORĂ DE VIZITĂ ȘI DERANJEAZĂ PACIENTUL. EA RIPOSTEAZĂ, SPUNÂND CĂ PACIENTUL E MORT, LA CARE MANDO ÎNCEPE SĂ RÂDĂ ȘI ÎI EXPLICĂ CĂ NU E MORT, E DOAR ÎNTR-O COMĂ CONTROLATĂ. ÎL VOR

TREZI ATUNCI CÂND VA VENI COPILUL LUI SĂ-L VADĂ. COPILUL LUI PE NUME COSMIN, DAR PRIETENII ÎI SPUN „PAPI"... MAI TE GÂNDEŞTI SĂ IEI CONTACT CU EA?
De ce nu? Acum devine cu adevărat „interesant", după cum te exprimai tu mai devreme.
INTERESANT?!... DUPĂ TOT CE ŢI-AM ZIS, TOT MAI AI IMPRESIA CĂ AI DE-A FACE CU O PERSOANĂ „NORMALĂ"?
„Normală"?! Ce dracu vrei să spui cu asta? Ce, eu sunt normal? Vorbesc cu tine de atâta timp și nici măcar nu ştiu cum arăţi...
NICI NU AI VREA, CREDE-MĂ! ŞTII CĂ EXIST ȘI ASTA E DE AJUNS. DAR GÂNDEŞTE-TE BINE, CHIAR MAI AI NEVOIE DE CINEVA, ÎN MOMENTUL ĂSTA, CARE SĂ FIE MAI „CIUDAT" CA TINE? RĂSPUNDE-ŢI SINCER LA ÎNTREBAREA ASTA ȘI DUPĂ ACEEA, FACI CE VREI!...
Papi strânse din dinţi și intră pe uşă.
În florărie mai era un client, dar nu-l băgă în seamă și se opri în faţa ei și ochii li se întâlniră și rămaseră aşa.
-Domnişoară! Cât mă costă buchetul?
Fata nu-i răspunse și omul o mai întrebă o dată și apoi se enervă și fu gata să ridice tonul, când uşa se deschise și o namilă de om îi făcu semn să tacă. Aşa că tăcu.
Papi întinse mâna încet, în reluare și o atinse pe obraz. Ea rămase nemişcată.
-Ştii, îi şoptii atât de încet încât mai mult că îi ghici cuvintele, acum nu pot, dar în curând...
-Te voi aştepta!, îi răspunse ea, zâmbind.
Avea cel mai frumos zâmbet din lume.
Papi se întoarse şi făcu un pas în stradă, după care se întoarse spre ea întrebător.
-Alexandra, îi zise ea râzând încetişor.
Avea dinţii perfecţi și atât de albi și... Era atât de frumoasă!...
Îi mulţumi dând din cap și plecă. Pentru prima oară îşi dădu seama că îi bate ceva în piept și că chestia aia e inima lui...

Tano reușise să-și mai revină puţin și asta după al patrulea pahar. Timpul trecea, viaţa zbura și tot ce credeai că va exista pentru totdeauna lângă tine, dispărea. Dacă stătea bine și se gândea, nu făcuse mare brânză cu viaţa lui. Era cine era datorită altora și după ce se „ducea", nu paria că-și va mai aminti cineva de el. De Bozo, predecesorul lui, nu mai auzise o vorbă de mult timp și nu era chestia că interzisese cuiva să discute subiectul, sau că-l deranja în vreun fel, căci fusese verişorul lui, familie. Dar oamenii îşi vedeau de ale lor, mergeau mai departe ca orbii, pentru a supravieţui. El nu era nici măcar însurat, la naiba! Nici măcar nu se întâlnea cu cineva, în afară de fetele de „weekend". Cu ele era refulare, nu sentimente! Mai demult, fusese cu o fată, mai mult de doi ani. Făcuseră şi actele. Fusese cea mai bună „partidă" de-a lui de până atunci, din toate punctele de vedere și totuși... Stătuse cu ea doi ani, mai mult pentru a-și demonstra lui că poate. După

aceea, începuseră să se certe din nimicuri și se despărţiseră. Când o terminase cu ea, simţise că după atâta timp, trage și el în piept aer curat. Se mai întrebase uneori, dacă ar fi rămas împreună cum i-ar fi schimbat lui asta viaţa? Probabil ar fi ajuns manager, contabil sau o porcărie de genul asta. Avocat... Zâmbi și îşi mai turnă un pahar. Acum măcar avea ce să... O luase de la început cu gândurile... Avea pe dracu, asta avea! Dacă ar fi pictat un tablou, sau ar fi cioplit o statuie, sau ar fi scris o amărâtă de carte, atunci poate că ar fi rămas ceva după el, dar aşa... Văzuse la tv, un nebun care construise o colibă la scala uneia normale, din gândaci. Atunci îşi făcuse cruce cu limba de trei ori, dar acum se gândea, că totuși, pe ăla sigur o
să-l ţină minte oamenii. El ce putea să facă? Să-și facă singur o statuie?
-O să mă împachetez în dinamită ca arabii ăia kamikaze și mă detonez în clădirea senatului, mormăii. Atunci, mai mult ca sigur că o să fiu ţinut minte și nici măcar nu mă mai chinui cu statuia, căci o vor face alții pentru mine...
Începu să râdă.
La înmormântarea lui Cobe venise doar aşa cât să-l vadă lumea, dar o ştersese cu prima ocazie, căci nu putea să-l vadă îngropat în lemn. Fusese unul dintre puţinii lui prieteni și acum nu mai era. Măcar, uite, îşi amintea el de Cobe, căci fusese prietenul lui, deci era și asta o chestie: să ai prieteni!
-Cine e prietenul meu? Sau cine să mai fie prietenul meu?, se întrebă.
Mda..., asta era o întrebare de jackpot.
-Papi!, murmură. Puştiul e moştenirea lui Cobe, el e prietenia care trebuie dusă mai departe.
-Ok!, îşi zise. O să ne implicăm în viaţa puştiului atât de mult, încât lumea o să aibă impresia că nici nu a murit Cobe.
La gândul asta începu să se simtă cu adevărat bine.
„Ca un contabil!"
La naiba, poate era timpul și pentru întâlniri adevărate...

Capitolul 18 "Stropi de ploaie"

În momentul când maică-sa îl dăduse afară din casă pe taică-su, ea avea aproape şase ani. Se juca cu copiii din faţa blocului, când simţise ca un fel de ghimpe în spate, ce-o făcuse să întoarcă capul și îi văzuse pe taică-su într-un taxi. Se ridicase de pe pământ și îi făcuse cu mâna și el se uită spre ea, dar nu reacţionă în niciun fel și-și dăduse seama că tati nu o putea vedea, căci aia era clipa când ireparabilul tocmai se produsese și tati nu putea vedea nimic.
Rămăsese privind maşina galbenă cum se îndepărta și un gând ciudat din minte îi spuse că oamenii care nu se văd pentru mai mult timp îşi uită chipurile și ei doi nu se vor mai vedea pentru ceva vreme, aşa că era posibil, că cu fiecare zi trecută, să-l mai uite

câte un pic. Maică-sa ieșise în faţa scării și o strigase. Ţinea în mână o plasă mare plină cu sticle goale de jumate'. Îi spusese doar atât:
-Du-te la chioşc și ia doișpe' beri! Trebuie să sărbătoresc, căci astăzi e o zi mare! Eu și cu boul, ne-am despărţit!
Îşi dăduse vag seama, că „boul" era tati și se întrebase cum de poate să-i spună aşa urât, dar de atunci înainte, ăsta fusese apelativul folosit în orice discuţie, în care era vorba despre el.
Se duse spre chioșc mergând mecanic și se întorsese cu sacoşa aceea atât de grea, încât trebuia s-o sprijine pe genunchi când înainta și era un chin imens și strigă la mami, când ajunse în faţa blocului, să coboare să o ia, dar mami îi zise să o aducă ea și îi aruncase o privire de genul „ţi-o iei fără să ştii de ce", aşa că trase aer în plămânii ei micuţi și începu să urce încet treptele până la etajul doi și lacrimile nu mai putură fi oprite, aşa că le dădu drumul să-i ude în voie chipul și se opri în dreptul unei alte uși și începu să bată, nevăzând nimic în faţa ochilor și ieși un vecin care deschise gura s-o întrebe ce vrea, dar mai apoi o închise, căci îşi dădu seama ce însemnase scandalul acela de mai devreme și doar o lua uşor pe după umeri și o conduse până în faţa uşii ei.
De atunci încolo, maică-sa se înecase în tot ce însemna alcool, în speranţa că, cumva, totul o să treacă, dar nu trecuse, ci fusese din ce în ce mai rău.
În prezent, Alexandra terminase și liceul și o facultate, dar cu toate astea din această viaţă, nu rămăsese decât cu doi părinţi alcoolici, despărţiţi. Amândoi ajunseseră la ideea, că divorţul fusese cel mai bun lucru din viaţa lor și tot îi repetau asta când se mai întâlneau, sau mai vorbeau la telefon, încât se enervase și îi tăiase creanga lui taică-su:
-Credeam că eu sunt cel mai bun lucru din viaţa voastră!
Și îi închisese telefonul.
Pierduse de zeci ori mai mulţi bani decât găsise, nu câştigase niciodată la Loto, nu i se ivise nici măcar o şansă atât de „rară", încât să-i fie ciudă că a pierdut-o și părinţii nu mai vorbeau cu ea. În câteva cuvinte, asta era ea...

„Întâlnirea" fusese un succes. Măcar aşa la suprafaţă, dar Papi era mulţumit. Singurul membru nou în „club", era viitorul primar, dar și acesta părea ok. Toţi îşi mai exprimaseră încă o dată regretele în legătură cu dispariţia prematură a lui Cobe și îl asiguraseră pe de cealaltă parte, că totul va rămâne ca și până atunci, fără niciun fel de probleme. Tano îl sunase și îi spusese că pentru orice „nelămurire", oricât de micuţă ar fi ea, să apeleze la el cu cea mai mare încredere.
Golul din stomac nu-i dispăruse total și tot îl mai căuta pe Cobe din priviri, dar ştia că trebuia să fie tare.
ASTA E UNUL DINTRE MOMENTELE PENTRU CARE TE-AI PREGĂTIT TOATĂ VIAŢA. MÂNA LUI DUMNEZEU, MAI ŢII MINTE?

Ţinea... Nu ştia exact dacă era chiar „mâna lui Dumnezeu", sau dacă da, care „Dumnezeu", dar ţinea minte.
Ţinea minte cum viaţa îi zâmbise, când era cu spatele mai mult și cum totul se schimbase cu o simplă bătaie din palme. Cum pierduse totul ca să câștige altceva doar ca să piardă în continuare totul, dar nu putea să se plângă. Existau fiinţe mult mai amărâte ca el pe lumea asta, băgate în situaţii fără ieșire, fără speranţe. Ucise din timpul vieţii.
Îl rugase pe Rachetă să se ocupe de „afaceri", că el nu mai putea acum, dar acesta îl refuzase categoric.
-Eu sunt aici pentru a fi lângă tine. Asta înseamnă tot timpul. Pune pe altcineva, căci oricum nu mă pricep la chestiile astea...
-Păi pe cine?
-Pe Romeo!
-Pe cine?!
Rachetă mormăise ceva în barbă și ieșise din cameră.
Papi deschise gura să strige după el, dar îl apucase râsul.
„Dacă mai era Cobe printre noi, ar fi zis că iar a luat-o Rachetă razna! Ca la faza aia cu sacoul pe care îl uitasem în garaj, când jucasem poker, de mi l-a adus Rachetă. Atunci când ne-a dat de gol... Doamne, ce se mai enervase Cobe!..."
Se aşeză pe un fotoliu și îşi aprinse o ţigară. Cineva bătu la uşă .
-Intră!, zise Papi, pe un ton mirat.
Apăru un tip pe la patruzeci de ani, urmat de Rachetă.
-I-am zis să nu facă asta, dar a insistat! Cică aşa trebuie să facem într-o casă de oameni civilizaţi. Ce vrea să spună cu asta, nu ştiu...
Papi încuviinţă.
-Asta cam aşa e, deși pe la noi nu prea se obişnuieşte.
-Pe aici doar mascaţii mai bat pe la uşă, sau domnul procuror!, zise tipul cel nou și Papi surâse.
-Mda, trebuie să îţi dau dreptate. Și până și ăștia când bat la uşă, vor câte ceva, deci nu ştiu dacă e un lucru bun...
Romeo râse. Avea o figură de om iscusit, trecut prin multe, dar ochii îi erau blajini, curaţi. Trădau încredere.
-Bine măi Romeo, Rachetă spune că poţi să mă ajuţi! Aşa e?
-Rachetă spune multe, dar...
Acesta se încruntă la el, dar Romeo continuă:
-Glumeam, şeful! Sunt omul potrivit pentru slujba asta! Tot ceea ce cer, e să am mână liberă în privinţa micilor decizii și să răspund doar în faţa ta, căci dacă sunt mai mulţi băgaţi pe fir se încurcă treaba. Aşa dacă sunt doar eu, măcar ai pe cine să dai vina!...
-Bun! Atunci, rămâne stabilit! Racheta te va pune la curent cu tot ce trebuie și dacă ai vreo întrebare, vii la mine!
Pe când ieşeau din cameră, Papi îi spuse lui Rachetă:
-Când te întorci, nu trebuie să ciocăni! Îţi zic aşa, să nu te chinuie tot felul de întrebări pe drum...
Rachetă rânji și mormăi:
-Decât să mă apuc să bat pe la uși ca ăsta, mai bine le scot pe

toate din balamale! O să-mi ia mai puţin timp şi n-o să am nici dureri de cap...

După ce băiatul ieșise din cameră, pe Tano îl apucase râsul. O tot ţinea aşa de un minut, dar nu reușise să se liniştească complet. Kemal, după cum era el roşu la faţă, arăta ca un tăuraş proaspăt scopit.
Printre sughiţuri, spuse:
-Stai să văd dacă am înţeles bine: el e viitorul tău ginere, e român și peste toate astea îl cheamă Vlad ca pe Ţepeş, care-ţi trăgea ţie confraţii în ţepele alea mari și arătoase...
-Da...
-Păi, băi Kemale, nu ţi-am zis eu să nu te mai îndopi atât cu porc că te pedepseşte Allah? Dar tu, ce, asculţi vreodată?
-Prostul rămâne prost și în faţa oamenilor și a lui Allah!, spuse Kemal și-și dădu o palmă zdravănă pe frunte.
Tano, care de abia se liniştise un pic, se puse din nou pe râs.
După un timp, văzând disperarea afişată pe chipul turcului, îl bătu pe umeri și îi spuse:
-Acum, sincer, între noi doi fie vorba, dar la câte păcate ai tu la activ, asta nu e o pedeapsă prea cruntă. Ai scăpat destul de ieftin, să ştii...
-Da și oricum, acum că l-am cunoscut, m-am mai liniştit puţin, că pare un băiat foarte de treabă...
-Da, făcu Tano, păi ce să mai zici și tu acum... Hai mă, că glumesc! Nu eşti tu pretenarul meu? Lasă că-l băgăm pe lângă noi și avem grija de el!
-Mulţumesc șeful!
-Lasă mă, că nu dau de la mine! Nu suntem la pomană! Doar să-l ţii pe lângă tine, să nu-l laşi pe mâna altora, că până la urmă totul ţine de educaţie, nu?
-Bineînţeles, şeful! Păi dacă nu-l ţin lângă mine, mă omoară nevastă-mea, oricum!
-Nasol cu femeile, zise Tano meditativ. Ştii ce, oricum trebuie să sărbătorim, un nou membru în familie, nu?! Sună-l pe Papi și invită-l la un grătar în weekend, să ne mai relaxam și noi...
Afară era cam înnorat, dar ăia de la meteo, anunţaseră un sfârşit de săptămână frumos, cu mult soare. Doar dacă nu se înşelau, idioţii! Doar nu ar fi fost pentru prima oară...

Noaptea era neagră, liniştita. Foarte puţini trecători și majoritatea maşinilor care treceau în viteză, erau taxiuri și asta datorită ploii. Măruntă, rapidă, iritantă. Picăturile, cumva, găseau calea de a-ţi pătrunde prin haine până la piele și a-ţi intra în oase. Legionarul purta o pelerină pe care o cumpărase cu o zi înainte și care îl strângea un pic la umeri, dar cât să nu îi ia libertatea de mişcare. Fusese cel mai mare număr pe care îl găsise, aşa că era mulţumit. „Decât deloc, mai bine puţin!", le spunea sergentul din legiune și avea dreptate. Omul călcase până și

pe o mină, care-l lăsase fără jumătate de picior și purta un lemn în schimb, dar cu toate astea, era mai vioi și mai rezistent ca jumătate din promoţie.
„Am avut un sergent, care ne punea să stăm dezbrăcaţi, dacă greşeam cu ceva și apoi toţi ceilalți veneau și se pişau, sau se căcau pe noi, după cum îi trecea", le mai povestea câteodată. „Spunea că singura mândrie pe care trebuie să o avem e aceea că încă suntem în viaţă, atâta tot! Cuvintele alea ne-au salvat pe mulţi dintre noi din multe belele și ăia care râdeau de el pe ascuns, sunt ăia pe care îi găseşti în registru la secţiunea decedaţi. La majoritatea dintre ei, ar fi trebuit să le adauge separat un paragraf în care să se specifice: „A murit de prost ce era!", dar se mai întâmplă și greşeli, nu? Numai că nu v-aţi dori să vă număraţi printre ei..."
Intrase în cartierul rezidenţial, unde vilele se întindeau ca ciupercile.
„Nici măcar unul dintre ei nu a muncit o singură zi în viaţa lui și totuși..."
Se îndreptă spre o poartă unde doi puştani tocmai se urcau într-o Alfa Romeo și le bătu în geam.
-Auziţi? Pot să vă întreb și eu ceva?
-Da, dar zi repede că ne grăbim, îi răspunse pe un ton repezit cel de la volan.
-De abia am venit din străinătate și nu mai ştiu cum merg treburile pe aici. Am adus și eu două fete acasă și pizdele spun că vor niște „ciocolată" să fumeze că altfel nu se fut, aşa că am plecat să caut, dar să dea dracu' dacă ştiu de unde să iau, sau măcar ce e aia...
Puştii începură să chicotească.
Cel de la volan, îi arătă cu degetul două case mai încolo și spuse:
-Suni la interfon, ceri cu Roco și îi zici că ai venit pentru o "Poiana", înţelegi?
-Da, mersi mult frate!
-N-ai pen' ce!, îi răspunse puştiul și plecă în trombă.
Legionarul făcu ce i se spusese, intră în casă, vorbi cu tipul, îi arată banii și cobori cu el la subsol. Acolo omul îi prezentă marfa și făcu o ţigară, pentru „degustat".
-Păi și chiar vrei să iei juma' de kil?, îl întrebă. Nu de altceva, dar e destul de mult și e scumpă să ştii...
Legionarul îi povesti de „fetele" care-l așteptau acasă, de „călătoria" lui cu vaporul și toate porturile prin care oprise și multe altele. Se mai relaxă, pierzând timpul.
Apoi îl omori cu un singur pumn în nas. Nu mai făcuse asta de mult timp și se aplecă peste el, pregătit să-i mai dea una, dar omul se zbătu puţin, după care rămase nemişcat.
Îşi termină ţigara după care într-un mod pe care nu și-l putu explica, pierdu noţiunea timpului și se trezi, când afară se lumina de ziua, cu o altă ţigară în mână fumând.
„Tari porcăriile astea", îşi spuse.

Ieşi de la subsol cu mare grijă, dar femeia care îi deschisese uşa când venise, probabil soţia tipului, nu se vedea.
„E devreme încă, doarme!"
Afară dădu de aer. Rece. Ploaia nu se oprise. Asta era bine. Îşi puse gluga și plecă. Acasă băbuța îl aştepta cu margarină pe pâine și ceai fierbinte. Se puse la masă și începu să mănânce. Îi era o foame de lup.
În casa din care plecase, în afară de bărbatul mort din beci, mai lăsase în urma și alte lucruri de care nu avea habar. Ca de exemplu, o femeie cu coloana sfărâmată al cărei cap, separat de corp atârna de un candelabru și doi băieţei gemeni, de opt ani, tăiaţi bucăţi și înghesuiţi în maşina de spălat.

Muncitorii care lucrau la construirea noii biserici, nu făceau parte din categoria persoanelor religioase și asta era normal, pe de o parte, căci mâncarea o căpătau prin muncă, nu prin rugăciune și din cauza asta, limbajul pe care-l foloseau între ei, includea cuvinte precum: biserică, Cristos, sfinţi, morminte, parastas și multe altele. Preotul care îi mai dădea pe acolo din când în când pentru a arunca un ochi la mersul lucrării, îi auzise și le atrăsese atenţia o dată, dar mai apoi, îi lăsase în pace, căci ei lucrau la biserică din motive diferite de ale lui. Cum de o vreme ploua mai tot timpul, construcţia păstra linia zicalei „Merge de parcă stă".Preotul comparând-o cu construcţia propriei vile din cartier, care începuse în aceeași zi cu biserica, era ca melcul pe lângă iepure, dar muncitorii de la vilă primeau și alţi bani și erau plătiţi la lucrare, aveau interesul să o termine cât mai repede. Cei de la biserică erau angajaţi prin intermediul primăriei și plata nu era prea „mulţumitoare", aşa că era de înţeles. Jumătatea de biserică, arăta ca un Dumnezeu neterminat. Afară ploua și fulgera și muncitorii se adăpostiseră sub balconul unui bloc din apropiere și îşi luaseră o sticlă de tărie și nişte ţigări de la ţiganii de peste drum.
-Ia zi Gogule, spuse unul dintre ei, se mărită fii-ta până terminăm noi biserica?
-Dacă se mărită?! Cred că face și un plod! Măcar să apuce să-l boteze aici...
Începură să râdă.
-Bă, dar nici Dumnezeu nu ne ajută!, zise altul. Tot o dă cu ploaie și fulgere. Cum ar vrea să-i terminăm biserica, dacă nu ne lasă?
-Biserica o facem pentru popă, nu pentru el, primi răspunsul. Poate s-a săturat și el de atâția popi și atâtea biserici! Sunt lucruri mult mai importante decât aprinsul lumânărilor și pupatul icoanelor pe lumea asta! Sunt atâția nenorociţi care mor de foame în fiecare zi și multe altele...
-Păi ia-i mă tu Vasile, la tine acasă și dă-le să mănânce, că ziceai că ai primit doi porci și de la taică-tu și de la socru'-tău!
-Da, am primit, după care unul m-a rugat să-i cumpăr și lui un viţel și celălalt medicamente de trei milioane și nu am putut să le iau bani pentru asta, îţi dai seama! Aşa că...

-În concluzie, ţi-ai cumpărat doi porci! Aşa e mă, când ai bani și nu ai ce face cu ei...
Începură toţi să râdă. Ploaia se oprise și-și luară sculele și se îndreptară spre biserică. Până ajunseră acolo și se răspândiră fiecare la locul lui, începu să toarne iar. De data asta rău de tot.
-Cristoase!, exclamă unul dintre ei.
-Iar vorbeşti prostii, în mijlocul bisericii!, îl avertiză altul.
-Lasă-mă mă și tu!, îi răspunse omul nervos. Tu nu vezi, că parcă îşi bate joc de noi!?...
Coloanele neterminate ce se înălţau spre cerul negru, rânjeau.

Capitolul 19 „Grătar"

În visul ei cu spitalul în care pacienţii erau morţi, apăruseră două personaje noi: un tip care-și căuta disperat soţia și cei doi copii gemeni și un doctor care ţinea în mână mai multe foi desenate, despre care spunea că ar fi planurile pentru construcţia unui nou etaj.
„-Cică ne obligă ăia de la primărie să construim o biserică. Închipuie-ţi și tu cum ar arăta spitalul cu o turlă de biserică cocoţata în vârf. Păi noi aici, tăiem oamenii, sau îi spovedim?"
Aruncase și ea o privire pe respectivele „planuri", dar tot ce reușise să desluşească era un desen ce reprezenta o fetiţă cu un buchet de flori în mână.
„-Cred că aţi încurcat hârtiile, d-nul doctor! Ăsta e un simplu desen..."
„-Eşti cumva inginer de profesie?", o întrebase el nervos. „Mda, asta credeam și eu! Cei ca noi văd desene, pentru că noi nu cunoaştem Planul, înţelegi? Doar ei îl cunosc și dacă ei consideră că asta e o biserică, păi atunci asta e!"
Îi întorsese spatele și plecase ofuscat.
Deschisese ochii, în momentul când clopoţeii de la uşa de la intrare începuseră să zornăie și îşi dăduse seama că aţipise pe scaun. Se şterse la ochi și privii în faţa ei, dar pe uşă nu intrase nimeni. Măcar asta fu prima senzaţie, căci în momentul următor, simţii cum „ceva" se învârtea de colo-colo și o boare fierbinte o izbi în piept când trecu pe lângă ea și florile din găleți se ofiliră instantaneu. Se lipi cu spatele de perete, încetând să mai respire. Singurul zgomot care se auzea, era ticăitul ceasului de perete și îl fixă cu privirea, căci în acea clipa, era singurul lucru care-i dădea senzaţia de real, dar și minutarul mergea în sens invers și atunci speră că poate încă visează și se ciupii, rugându-se Of Doamne fă-mă să mă trezesc nu mă lăsa să mor în vis! Și acel ceva se apropie de ea și rămase atât de aproape, încât putea să-i simtă respiraţia pe frunte și ar fi vrut să aibă puterea și curajul de a întinde mâna și de a-l atinge, căci poate aşa ar fi reușit să revină la realitate, dar era atât de moleșita și copleșita de frică și inima îi bătea aşa de tare încât îi bubuiau urechile, de parcă cineva i-ar fi bătut la

tobă în cap și atunci auzi mormăitul înecat, ca al unui urs trezit accidental din hibernare și simţi cum o mână o atinge pe frunte și era atât de rece, încât o apucă instantaneu tremuratul şi se împinse cu toata forţa ei în perete, de parcă ar fi putut, cumva, să intre în el și să se ascundă și...
„Trezeşte-te! Alexandra, trezeşte-te!..."
Cuvintele îi dădură forţa de a-și ridica mâinile și a pipăi aerul din jurul ei, dar nu găsi nimic și în sfârșit se trezi din visul bezmetic spunând:
-Îţi mulţumesc, Dumnezeule!
Și se trezi cu el, mângâind-o pe frunte.
-Nici pe departe! Sunt eu, Papi! Mă mai ţii minte?
-Cum adică dacă te ţin minte?!, făcu ea încă adormită. Cum poţi să uiţi sufletul căruia i-ai aparţinut toată viaţa?!
Papi zâmbi și ceva înăuntrul lui se schimbă, căci hârtiile pe care-i stătea scris trecutul, luară foc și începură să ardă mocnit și ploaia venită de niciunde încercă să le stingă, dar nu reuși.
Ochii lui verzi, rămaseră prinși în ochii ei negrii de păpușă și tot ce-și dori în acea secundă, fu ca totul să îngheţe în jurul lor și să rămână aşa, pentru totdeauna.
UŞUREL BĂIETE, NU TE GRĂBI! ŢI-AI ARUNCAT DEJA „BĂRCUŢELE"? ATUNCI CÂND FOCUL SE VA STINGE, TU NU VEI MAI FI TU, TU VEI FI EA, ÎNŢELEGI? VEI FI DOAR UNUL DINTRE CEI MULŢI, CEI OBIŞNUIŢI. VEI FI CA CEI DE PE STRĂZI, CARE UMBLĂ NON-STOP CA NIŞTE ZOMBII...
-Încerci doar să mă sperii!
NU ÎNCERC NIMIC, CĂCI DACĂ VREAU SĂ FAC CEVA, EU FAC, NU ÎNCERC!
-Cum ai făcut cu Legionarul, atunci, nu? Aha, scuză-mă, uitasem! Cu el doar ai încercat...
DACĂ ERA VORBA DESPRE ALTCINEVA ŞI NU DESPRE TINE, L-AS FI PUS SĂ ÎŞI MĂNÂNCE SINGUR CREIERUL, PENTRU VORBELE ASTEA! DAR PE TINE NU POT SĂ MĂ SUPAR, CĂCI NE CUNOAŞTEM DE ATÂTA TIMP, NU? DOAR, AI GRIJA CE „HÂRTII" PUI PE FOC...
-Papi! Cu cine vorbeşti?
Scutură din cap și îi răspunse trist:
-Nu-ţi pot explica! Nu stă în puterile mele să fac asta!
Ea surâse.
-Mă interesează, doar ce vroiai să mă întrebi!
-Ce anume?, făcu Papi nedumerit.
-Ai venit aici cu un scop, nu?
-Da... Eu doar vroiam să te întreb dacă... Adică...
-Când vrei tu!, îi răspunse ea. Vii și mă iei!
-Scuză-mă că mă bâlbâi! Nu am mai făcut asta până acum și...
-Unele locuri sunt construite doar pentru ca cei ca noi să se poată întâlni!
-Adică?
-Adică, florăria asta!

UNDE O SĂ SE CONSUME PRIMA VOASTRĂ „IEȘIRE”? LA CÂT DE CIUDAŢI SUNTEŢI AMÂNDOI, SIGUR NU O SĂ FIE ÎN ORAŞ LA „O CAFEA”! POATE ÎN CIMITIR?...
„Taci!”
Înainte să plece, îi spuse zâmbind:
-Ai grijă să nu dai faliment!
-La ce te referi?
El îşi îndreptă degetul spre sutele de flori din găleţi. Toate erau ofilite...

-Da mă, auzi și tu, făcu Tano spre Kemal, exact aşa s-a exprimat: „Taxa pentru protecţia afacerilor de genul criminal se majorează de anul asta”...
Kemal râânji.
-Nebuni, şeful! Nebuni...
-Cică asta e exprimare de ministru... Păi noi muşcăm dintro felie, dar el gustă din tot tortul! Deci, cu alte cuvinte, mai îngroşăm puţin plicul și te duci la Bucureşti!
-Eu?! Păi și cu ăsta micul, ce fac?
-Cu „Ţepeş”? Ia-l cu tine! Să vadă și el cum arată lumea „bună”! Cu ocazia asta, poate îi va trece cheful să se mai uite în gura lupilor, la televizor. Că asta sunt ăștia toţi: lupi. În alte vremuri, îmi lustruiam puşca și plecam la vânătoare, dar acum, pe timpurile noastre, nu mai plătim pentru mistreţul care ne e adus în faţa porţii, tocmai bun de aruncat pe jar, plătim doar pentru informaţia de a ştii lângă care copac din pădure se pişă în momentul ăla și de acolo înainte, e treaba noastră cum ajungem la el...
Ieși pe terasă, ridicându-și la gât halatul de mătase.
-Nu se mai potoleşte vremea asta deloc, văd. Oricum, orice-ar fi, tot facem grătarul ăla! Apropo, s-a mai aflat ceva în legătură cu...ăla...cum îl chema?...
-Cu Roco?
-Da, mă! Aţi aflat ceva?
-Încă se mai învârt ăia de la poliţie pe acolo, dar până acum... Cică au găsit amprente, dar nu le pot identifica.
-Adică nu le au în baza de date, sau ce, că nu înţeleg!?
-Nu ştiu, am vorbit cu căpitanul Mancea și asta a cam fost tot ce-am putut afla.
-Nu ştiu, dar părerea mea e că numai un psihopat putea să facă lucrurile alea!
-Aşa zic și ei șeful, dar de unde să-l ia? Că l-au căutat peste tot, dar...
-Poate nu au început căutarea de unde trebuia!
-Adică?
Tano zâmbi.
-Trebuiau să înceapă cu sediul poliţiei...
Kemal începu să râdă încet.
-Păi dacă începeau cu ai lor șeful, ori nu mai terminau niciodată investigaţia, ori se băgau unii pe alţii la zdup!

Cu ani buni în urmă, Tano primise un telefon de la un fost prieten, care-l rugase să-l găzduiască pentru câteva zile.
-Sigur!, îi răspunsese. Dar credeam că eşti în puşcărie...
-Am fost, dar am ieșit!
-Ok!, îi zisese. Pun de o cafea și te aştept!
Când îi spusese că „ieșise", se gândise că-și terminase pedeapsa, nu că evadase.
Tocmai pusese ibricul pe foc când telefonul îi sună iar. De data asta, era un cunoscut de-al lui din poliţie, care-i transmise că „amicul" lui scăpase cu încă trei inși și că erau daţi în urmărire generală.
-Dacă-l văd, îţi dau un telefon! Oricum, nu am păstrat legătura cu el, aşa că nu cred că ar apela la mine.
Bineînţeles, că tocmai de asta apelase, căci hoţul nu era prost...
După trei zile, primise alt telefon, prin care era anunţat că trebuie să se aştepte la o „mică razie", aşa, de „control". „Amicul" lui, înţelesese că trebuie s-o şteargă și o făcuse, numai că i se „agăţaseră" de mână nişte bijuterii și cinci mii de dolari, care reprezentau atunci pentru Tano, întreaga lui avere. Lăsase lucrurile aşa, căci doar nu putea să meargă la Poliţie să spună că fusese furat, nu?! Până la urmă se dovedise, că înainte de prietenie și de altele, hoţul e hoţ!
Într-un fel îl înţelese și îl iertă, chiar dacă îl lăsase în „curul gol", căci omul era disperat și trebuia să facă ceva, dar ăștia, de sus, ditamai oamenii, cu o grămadă de bani și fără probleme, nu numai că se pretau la „murdării", dar mai și „renegociau".
Pentru el, personal, era bine, căci aşa, nu avea nicio problemă cu „legea" și oricum, „șpaga" pe care o dădea, o dată pe lună, nu-l sărăcea, dar zicea și el aşa, de chestie: Ăla care-i lua lui banii, nu era hoţ, era tatăl hoţilor!...

Drumul şerpuia mai bine de un kilometru printre copacii bătrâni, înainte să se înfunde într-o cabană veche vânătorească. Pe o pancartă, la începutul urcuşului, scria „Atenţie la urși și porci mistreţi !", dar sincer, venea de douăzeci de ani aici și încă nu zărise vreunul. Pereţii cabanei erau împănaţi cu trofee vânătoreşti, datate din vremuri apuse. De pe vremea bunicului...
Omul îşi lăsă rucsacul greu din spate și deschise geamurile. Aerul dinăuntru era stătut, simţindu-se nevoia de prospeţime. Afară picura, dar foarte încet, dându-ţi senzaţia că ploaia era de abia la început, deși o tot ţinea aşa de patru ore. Îţi învăluia corpul și mintea într-o stare de oboseală bolnăvicioasă.
„Natura cunoaşte cele mai bune trucuri în materie de tortură", gândi. „Eşti liber, eşti fericit, ai bani, eşti sănătos, ai reușit tot ceea ti-ai propus în viaţă și chiar în momentul în care deschizi gura să strigi „Ole!", ploaia înnebunitoare îţi pătrunde în oase, sfărâmându-le, încet, încet și făcându-te să urli de surprindere și durere."
Pe masă, încă mai zăcea sticla de vin roşu, din care băuse ultima

oară, când fusese aici, adică cam cu doi ani în urmă. Îi scoase dopul și o mirosi. Îşi păstrase aroma aceea inconfundabilă de struguri care-ţi lasă apă-n gură. Simţii nevoia acută de a trage o duşcă scurtă, dar reuși să se abţină. Toate semnele pe care le lăsase la plecare, arătau la fel, dar niciodată nu puteai fi prea grijuliu. Mai bine cu creierul visând la conspiraţii, decât zâmbind ca idiotul dintro groapă pe cale de a o umple pământul.
Îi sună telefonul și răspunse, căci trebuia s-o facă, căci dacă se ajungea până la el, problema era gravă.
În timp ce-și turna un pahar de coniac, cel de la capătul celălalt îşi începu povestirea.
-Aha!, făcu. Înţeleg! Sunteţi siguri că vorbim de aceeași persoană?...Ok, înţeleg! Îmi dau acordul, în cazul ăsta, dar nu interveniţi!...Un bărbat, o femeie și doi copii? Glumeşti, nu?! Păi ăsta e unul dintre cazurile fericite! Omul ăsta e un caz unicat și la un moment dat, chiar noi am încercat să-l oprim căci o luase razna de tot, dar nu am reușit...Ce dosar? Lasă dosarele că pe alea le-am scris eu, cum am vrut, eu îţi spun acum adevărul tot: nu am reușit să-l oprim și nu a fost un „accident"! Oricum, tre' să recunosc, că e și tipul de om care are un noroc din ăla „porcesc"... Da, lăsaţi-l să-și facă treaba! Observaţi-l și raportaţi-mi mie direct!... Să ce?!... Spuneţi-i d-nului preşedinte că aveţi aprobarea mea directă, să stea în banca lui!
Închise telefonul și sorbi coniacul dintro înghiţitură.
Se duse să închidă geamurile, căci în casă se instaurase răcoarea, când rămase nemişcat, cu urechile ciulite ca un câine-lup.
Ieși afară strâmbând din nas. Îşi aruncă privirile pe acoperişul cabanei, dar nu reuși să zărească nimic.
-Auzi!, strigă. Tu, ăla de pe casă! Scoate puţin capul, să-ţi spun ceva!
În câteva secunde, de pe partea opusă a acoperişului, apăru un tip mascat, îmbrăcat în negru.
-Tot timpul cât te-ai ţinut după mine prin pădure, nu te-am auzit, nu te-am simţit! Și vorba aia, ai călcat pe crengi uscate și alea fac gălăgie! Dar ai reușit! Și acum, te aud când stai pe burtă pe un nenorocit de acoperiș! Ştii ce-ai de făcut!
Tipul încuviință scurt. Îşi prinse arătătorul de la mâna dreaptă și și-l dădu peste cap. Nu scoase un sunet. Apoi dispăru de unde venise.
-Păi aşa!, mormăi bărbatul intrând în cabană. După zicala : „Întâi un deget și mai apoi gâtul!" Și nu ne dorim să ajungem până acolo, nu?

Lui Papi îi trecuse, fugar, prin minte, gândul că prima lor întâlnire urma să fie un eşec. Și asta urma să se întâmple numai și numai din vina lui. Avusese dreptate Vocea când se întrebase dacă nu cumva prima lor întâlnire o să se petreacă într-un cimitir... Fusese destul de aproape. Când ieșiseră din mașină, Tano le venise în întâmpinare și chiar dacă făcuse un efort mare să se abţină, ochii

mari îl dăduseră de gol. Îl îmbrăţişase pe Papi și în faţa ei se oprise, cercetător pentru o clipă, apoi se aplecase și îi sărutase mâna.
-Tano!...
-Alexandra!
Ea zâmbise, îmbujorată toată și Papi oftase, scăpând de golul din piept și zâmbise și el. Era cu ea aici și asta conta! Chiar dacă prima lor întâlnire se consuma la un grătar cu persoane care ei i s-ar fi părut „dubioase" sau mai prost educate, acum era prea târziu să-și mai facă griji.
ŢI-AI BĂGAT DEJA LINGURA-N CIORBĂ, CONTINUA SĂ MĂNÂNCI!
Chiar asta urma să facă.
Tano îşi acoperise terasă și Papi îl întrebă râzând:
-A început să te cam dispere vremea asta, nu?
-Da, mai ales ăia care prezintă meteo! Tot ce scot ăia pe gura e orice, numai adevărul, nu.
-Ar trebui torturaţi!, se băgă și ea în discuţie. Ştiţi, ceva de genul : „Spune tot ce ştii despre vreme! Plouă sau nu?..."
Urmă un blocaj pe feţele tuturor, apoi începură să râdă în hohote.
Tano îl luă pe Kemal deoparte și îi şopti:
-Auzi, atenţionează-i pe băieţi, să nu scape vreunul vreo prostie din gură că... Nu mai e nevoie să continui, nu?
-Nu şeful! Păi se poate?!
„Brunetă, ochii negrii, buzele pline, corp perfect, chip de înger, isteaţă. Superbă! A ştiut puştiul ce alege!", îşi spuse Tano și simţi cum îl izbeşte în stomac un val de căldură. Cred că asta simţise și Cobe! Era ceva cu puştiul ăsta, ceva deosebit. Nu puteai să nu te legi de el.
Se băgă între Papi și Alexandra și îi lua pe amândoi de câte un braţ.
-Haideţi să vă fac cunoștință cu restul! O să începem cu un băieţel simpatic pe nume Vlad Ţepeş...
Văzându-le privirile întrebătoare, continuă:
-O să înţelegeţi imediat, despre ce e vorba. Pregătiţi-vă pentru o porţie bună de râs...
Fu o petrecere cu adevărat frumoasă, nu ca ultimul grătar.
Acela chiar că fusese un dezastru, căci în toiul petrecerii, cineva venise și îi anunţase, că afară, în faţa vilei avusese loc un accident: un tip dăduse cu maşina peste o fetiţă.
Se duseseră cu toţi să vadă. Un bărbat îmbrăcat în uniformă militară, se chinuia să ridice de jos fetiţa moartă, dar nu reuşea, căci nu putea să se ţină prea bine nici pe el pe picioare.
-Ce face ăla?, întrebase Tano.
-Păi ăla e şoferul! E soldat american și e beat mort.
-Duceţi-vă și luaţi-l de acolo pe nenorocit, că-și bate joc de copilul ăla!
Dar omul, când îi văzuse că se apropie, îşi scosese arma din dotare și începuse să urle.

-Ce zice ăla, mă?
-Zice că e soldat american și că nimeni nu se poate atinge de el.
Tano îşi muşcase limba și trăsese aer adânc în piept, încercând să se calmeze.
-Poliţia e pe drum, șeful!
-Daţi-l dracu' atunci și hai să mergem!
Chiar când întorsese spatele și intra în curte, auzi un scârţâit de frâne și o bufnitură.
-Să dea naiba!, făcuse cel care-l chemase să vadă accidentul. Hai că asta e culmea!
Chiar că era culmea! Un alt bezmetic care venea cu viteză, îl „agăţase" pe american.
Fugiră spre locul ultimului accident. Soldatul era mort.
Cineva luase fetiţa și i-o pusese în braţe, spunându-i:
-Ia mă, să ai grija de ea pe lumea ailaltă, că doar eşti american și ai pile!
După care îl scuipase și plecase.
Câteodată balanţa se echilibra mai devreme, câteodată mai târziu, dar ideea rămânea aceeași: la un moment dat, tot se echilibra.
Tano zâmbi.
Alte vremuri, alte probleme, alţi morţi...

Capitolul 20 „Prieteni"

Fostul primar, îşi preluase de ceva timp funcţia de deputat. Acum juca alte jocuri pe alţi bani. Deocamdată încă „învăţa". În fiecare zi descoperea lucruri noi, pe care cu ceva timp în urmă, le dădea instantaneu la o parte, considerându-le „poveşti".
Începuse să-și facă „prieteni" și asta îl speria cel mai mult. Deodată miza devenise prea mare. Se gândea mai tot timpul că era mult mai bine înainte, când avea de condus o „biată" primărie. Atunci ştia măcar ce are de făcut, cunoştea terenul. Zilele trecute, unul dintre noii lui amici îi spusese la o cafea ce lege să voteze și în primele momente nu-l băgase prea mult în seamă, căci chiar nu-l interesa toată abureala asta cu legile, nu era atât de prost încât să pună botul la vrăjeli de genul : „Votăm pentru noi și pentru binele ţării." Ca întotdeauna totul ţinea de interese și pe el nu-l interesau decât banii și să nu se bage ca idiotul cu capul în laţ, atâta tot. Apoi amicul, un pic cam vesel de la cafeaua cu prea mulți „stropi" de whisky, se scăpase:
-Însuși Omul a sunat și ne-a zis cum să votăm!
-„Omul", întrebase el nedumerit. Care om?
-Păi..., făcuse interlocutorul său, cu o expresie pe faţă de tipul : „Turuie gura fără mine", păi Omul, tu nu ştii despre ce vorbesc?
-Nu...
-Of!... Nu pot să-ţi spun decât că e vorba de acela, care ridică și îngroapă preşedinţii și-ţi poate semna condamnarea printr-un singur telefon.
-Păi cine e omul ăsta?

-Nu ştiu nici eu prea multe despre el, sincer. Ştiu doar că atunci când e băgat la mijloc, trebuie să joci după cum îţi cântă el și să nu pui întrebări. Nu îl cunosc în mod direct și nici nu aş vrea, dar indirect îi ştiu unele „afaceri" în care a fost băgat și... Ştii ce? Hai să nu mai vorbim despre asta, căci mi s-a ridicat părul pe ceafă și nu pot să-mi scot din cap ideea că s-ar putea să fim urmăriţi, ascultaţi, sau mai ştiu eu ce...
Văzându-i teama întipărită pe chip, nu mai insistase, dar nu putuse să nu se întrebe cine naiba era ăla, care avea acces la atâta putere.
Amicul lui schimbase subiectul:
-Ai auzit că pe ăia de la Paza de Coastă, i-a filmat un anonim cum îşi încărcau şalupele cu droguri? Acum nu mai ştiu pe unde să scoată cămaşa, proştii!
-Paza de Coastă? Cum adică, încărcau droguri? Erau confiscate, sau ce?
Omul îl privi cruciș și dădu dezaprobator din cap.
-Între noi doi fie vorba, tu chiar eşti pe dinafară! Chiar nu ştii nimic!...
Întradevăr, de asta îşi dăduse și el seama. Chiar nu ştia nimic.
Votă legea cum i se ceruse, fără să facă figuri.

Şeful Poliţiei, d-nul Vasilescu, putea să se considere un om împlinit pe funcţia lui, căci tocmai fusese felicitat la scenă deschisă, pentru munca bine prestată, într-un oraş, în care în ultima vreme, scăzuse rata criminalităţii cu treizeci la sută.
Făcuse un efort să simtă bucuria aia de câine cu osul în gură, dar nu reușise. În clasa a patra, avuseseră de făcut un proiect la botanică, un insectar și îi pusese să lucreze câte doi, dar el tot fiind luat de taică-su la muncă, nu avusese timp să se ocupe de aşa ceva și proiectul fusese dus la capăt de colegul lui. Cu câteva zile înainte de a se prezenta cu lucrarea, familia colegului lui, datorită unor probleme pe care nu le mai reţinea, fusese nevoită să se mute din oraş și astfel, insectarul îi fusese înmânat lui, pentru celălalt puşti, nemaiavând nicio importanţă. Proiectul fusese admirat și premiat, fiind cel mai bine pus la punct dintre toate și lui i se pusese zece și media asta o avusese până la sfârșitul clasei a patra, dar nu reușise să simtă nicio împlinire, căci nu avea cum, nu?
Cam aşa se simţea și acum. Nu era „vina" lui că oraşul se „liniştise", el nu avea legătură cu lucrul asta. Cei din subordinea lui dădeau amenzi de circulaţie celor cu rable de mașini, normal, căci nu puteai opri un Bmw sau un Jeep, decât dacă nu aveai toate ţiglele sus și mai făceau câte un proces verbal, din când în când, puştilor care se îmbătau și începeau să urle în mijlocul străzii și până și în cazul acestora, „procedura" era greoaie, căci înainte trebuia să te interesezi bine, pe cine cunoştea sau cine dracu era tac'-su, că puteai da foarte uşor cu bâta-n baltă.
Lucrurile „grele" erau la vedere, dar atât de ascunse, în același

timp, căci până și lui îi era greu să le observe. Sau poate se obișnuise prea mult să le treacă cu privirea...
Cu o săptămână în urmă, fuseseră chemaţi să ia amprente dintrun magazin de electronice, căci se bănuia că unuia dintre angajaţi i se lipiseră anumite chestii de mână. Nu se ştia despre cine e vorba, dar când cei de la Poliţie apăruseră, făptaşul se speriase și începuse să plângă și chiar se pregăteau să-l ridice, când acesta începuse să spună și de ăla și de ăla... Până la urma, toţi furaseră câte ceva, inclusiv şeful. Poliţiştii rămăseseră cu gura căscată și sub scuza că primiseră un apel important, o şterseseră. Cine naiba stătea să-și bată capul cu prostioare de genul ăsta? Toata lumea fura, ăsta era un lucru ştiut! Și la salariile și vieţile lor mizere, era de înţeles.
Dacă ar fi fost să se aplice legea în toate cazurile, păi atunci, ar fi fost mai simplu să împrejmuiești orașul cu gratii și să-i spui „Puşcărie". Nu?!...

Alexandra, mai avusese trei prieteni până la Papi, dar fuseseră „cazuri" total diferite. Primul, Ştefan, îi fusese mai mult amic. Prietenii îl porecliseră „Pocăitul" și la prima lor întâlnire, când nu intraseră prea mult în discuţii, nu înţelesese de ce, dar mai apoi, i se aprinsese beculeţul. Băiatul, nu bea, nu fuma, nu vorbea prostii și ăsta era un fapt lăudabil, normal, că mai rar găseai persoane de genul ăsta, mai ales băieţi, dar avea și el o parte proastă: vorbea mult prea mult de Dumnezeu. Orice lucru, de la cel mai mărunt, la cel mai mare, era legat în mod direct de Cel de Sus. Dacă o pisică avea pui, era voia lui Dumnezeu, dacă se scumpea pâinea, era voia lui Dumnezeu, dacă murea cineva era voia Lui, dacă un film pe care-l așteptai de mult să apară pe marile ecrane se dovedea a fi un eşec total, era bineînţeles voia lui Dumnezeu. El era cel care le trimitea mesaje non-stop, prevenindu-i în privinţa oricărui lucru. Într-o zi, ea glumise zicând:
-Oare Dumnezeu, nu are altceva de făcut, decât să ne transmită semnale în legătură cu orice lucruşor? Nu îşi ia și el o pauză de-o cafea?
Ştefan rămăsese privind-o, blocat. Încercase să deschidă gura să zică ceva, dar nu reușise. După ce şocul iniţial trecuse, îi răspunsese:
-Ştii că Dumnezeu te-a făcut să zici asta! A fost voia lui! Mă întreb, oare ce a vrut să ne transmită...
Ea nu mai rezistase și începuse să râdă. Ştia că pe el îl doare, dar nu putea să se oprească. La sfârșit, îi spusese, adoptând o faţă serioasă:
-Ştefan, noi cred că trebuie să ne despărţim! Eu, sincer nu vreau asta, dar ceva îmi şopteşte că aşa trebuie să fie. Cred că asta e voia Lui și nu ne putem opune, nu?!...
Plecase, lăsându-l pentru a doua oară fără cuvinte. De atunci nu se mai văzuseră.
Al doilea fusese Marian. Un băiat cu totul special: bun la suflet,

înţelegător, iubitor, muncitor, deştept şi plin de imaginaţie. Defectul lui mare era că nu-şi respecta cuvântul. Dacă trebuiau să se întâlnească într-o oră, exista o posibilitate mare, ca acele şaizeci de minute să se transforme în trei zile şi ea nu putea să accepte asta. În primele săptămâni încercase să-l înţeleagă, căci era tipul de om mereu înconjurat de probleme, dar mai apoi se săturase, căci îşi dăduse seama, că viaţa lui e trăită prin prisma altora şi în felul ăsta, ei doi nu ar fi putut ajunge niciodată la a fi doar unul. O duruse inima, dar trebuiseră să se despartă. Avusese prea mulţi pe lângă ea, care trăiseră doar pentru alţii, sau doar pentru ei şi nu-şi dorea o „continuare" a copilăriei ei, vroia pe cineva s-o iubească, s-o înţeleagă şi să-i fie aproape, atunci când avea nevoie.

Al treilea, Gabriel, o atrăsese prin dezinvoltura lui de a spune lucrurilor pe nume şi de a fi mai tot timpul „nebunatic" şi de a face „prostioare". Tipul de om lângă care nu te plictiseşti niciodată şi care are harul de a-ţi preschimba tristeţea sau proasta dispoziţie în relaxare în câteva secunde. Apoi aflase că d-nul Gabriel „relaxa" mai multe persoane de sex feminin, în acelaşi timp. Când îl întrebase, acesta nu negase, ci dimpotrivă, îi confirmase, spunându-i că ăsta nu era un lucru de ascuns, ci de lăudat, căci erau puţini ca el şi „darul" ăsta al lui trebuia împărţit cu câţi mai mulţi, căci lumea avea nevoie de el.

-Nu pot să te despart de lume, Gabriel!, îi spusese ea. Rămâi cu bine!

Plecase de lângă el cu ochii lăcrimând, căci o durea că el nu înţelesese, că „lumea" lui trebuia să fie ea şi doar atât. În acel moment se jurase că nu se va mai lega de nimeni vreodată, decât dacă va simţi că acela e împlinirea ei, dacă corpul îi va fi străbătut de un fior atât de special încât să-i transmită instantaneu şi irevocabil că acel băiat este cu siguranţă jumătatea ei şi lucrul acesta, într-un târziu, se întâmplase.

Prietene nu avusese niciodată, decât persoane prefăcute şi când „scăpase" de ele, nu-i păruse rău, căci nu le ducea dorul. De vorbit nu avea cu cine să vorbească şi mintea ei se încărcase pe zi ce trece cu mii de lucruri nespuse, dar acum, nu mai conta nimic, căci acum îl cunoscuse pe Papi, acum îl avea pe el şi visele, care nu o minţiseră vreodată, îi arătaseră clar, că El e şi corpul parcă o strângea în prezenţa lui, ca o rochiţa veche în care nu mai încapi şi tot ceea ce-ţi doreşti e să ieşi din ea cât mai repede şi...

Lumea ei era El.

UN GLONŢ ÎI ZBURASE ROTULA ŞI ZĂCEA PRĂBUŞIT ÎN TRANŞEE, ŢIPÂND DE DURERE. ÎN JUR, CAMARAZII ÎI CĂDEAU DIN PICIOARE SECERAŢI DE VÂRTEJUL RAFALELOR NEBUNE, BLOCAŢI ÎN POZIŢII INUMANE. FEŢELE LOR RĂMÂNEAU FIXÂND CERUL ALBASTRU ATÂT DE SENIN, CU OCHII NEFIRESC DE RECI. SE TÂRÂSE SUB UN PLACAJ DIN LEMN ŞI RĂMĂSESE ACOLO, CĂCI ERA ATÂT DE SPERIAT,

ÎNCÂT ÎN ULTIMELE MINUTE SE PIŞASE PE EL DE MAI MULTE ORI. ORICUM, ĂSTA ERA UN LUCRU BUN, CĂCI URINA ERA CALDĂ ŞI SENZAŢIA PE CARE I-O DADEA ATUNCI CÂND SE SCURGEA, ERA EXACT CA AIA PE CARE O AVEA CÂND ERA MIC ŞI MAICĂ-SA ÎI FĂCEA BAIE ÎN CADĂ ŞI LĂSA BURETELE DE BAIE SĂ SE UMPLE CU APĂ ŞI I-L STORCEA ÎNCET PE SPATE ŞI APOI SE UITA LA EL CUM SE JOACĂ CU RĂŢUŞTELE. MAICĂ-SA ÎI FĂCUSE BAIE PÂNĂ LA ZECE ANI, CÂND LUI ÎNCEPUSE SĂ-I FIE RUŞINE DE MULT, DAR „EU TE-AM FĂCUT, CREZI CĂ NU ŞTIU CUM ÎŢI ARATĂ CUCUL?", MAICĂ-SA INSISTASE PREA MULT, CĂCI UN COPIL DIN VECINI ADORMISE ŞI MURISE ÎNECAT ÎN CADĂ ŞI EI ÎI ERA PREA FRICĂ CA NU CUMVA „SĂ TE ASTUPE PĂMÂNTUL CÂND ŢIE NU ŢI-A DAT ÎNCĂ MUSTAŢA" ŞI EL ACCEPTASE, PENTRU EA. CE CĂUTA EL ACOLO ÎN ACEL MOMENT, LUPTÂNDU-SE PENTRU O AMĂRÂTĂ DE SOLDĂ, NU PUTEA SĂ ÎNŢELEAGĂ. DE FAPT ÎN ULTIMELE ZILE, NU MAI PUTEA SĂ ÎNŢELEAGĂ NIMIC, SAU POATE DUPĂ CUM ÎI SPUNEA AMICUL LUI, CARE MURISE CU CÂTEVA ORE ÎN URMĂ CĂ „DE ABIA ACUM ÎNCEPI SĂ ÎNŢELEGI TOTUL". ADORMISE GEMAND, CONŞTIENT CĂ NU SE VA MAI TREZI NICIODATĂ, CĂCI EI RĂMĂSESERĂ ATÂT DE PUŢINI ŞI DUŞMANII ERAU MULT PREA MULŢI ŞI TOTUŞI O FĂCU. CÂND DESCHISE OCHII, PRIMUL LUCRU PE CARE ÎL REALIZĂ FU, CĂ SE ÎNNOPTASE ŞI MAI APOI, CĂ CEI DE LÂNGĂ EL VORBEAU ÎN ALTĂ LIMBĂ. DORMISE CU O MÂNĂ SUB EL ŞI NU O MAI SIMŢEA, DAR NU PUTEA SĂ RIŞTE SĂ SE MIŞTE, CA NU CUMVA SĂ ATRAGĂ ATENŢIA ŞI DACĂ DIN ACEASTĂ CAUZĂ I SE BLOCA CIRCULAŢIA ŞI NU-ŞI VA MAI PUTEA FOLOSI VREODATĂ BRAŢUL, ATUNCI AŞA SĂ FIE. SE MERITA SĂ DEA O PARTE DIN EL LA SCHIMB PENTRU O ÎNTREAGĂ VIAŢĂ. CEI DE LÂNGĂ EL, VORBEAU ŞI RÂDEAU ŞI ÎNCEPUSE SĂ SE SIMTĂ MIROS DE CAFEA ŞI ŞUNCĂ PRĂJITĂ ŞI ÎŞI ÎNFIPSE DINŢII ÎN BUZE, RUGÂNDU-SE CA STOMACUL SĂ NU ÎNCEAPĂ SĂ-I GHIORŢĂIE, CĂCI DUPĂ CUM SPUNEA BUNICUL LUI, DUMNEZEU SĂ-L IERTE, „NEPOATE, UN ZGOMOT DE FELUL ĂSTA, NU-L POATE SCOATE DECÂT UN LUP CARE URLĂ LA LUNĂ, SAU UN STOMAC HĂMESIT". ŞI EL ERA HĂMESIT. ADORMISE IAR. CÂND GLOANŢELE ÎNCEPUSERĂ SĂ MUŞTE IAR PĂMÂNTUL DIN JURUL LUI, SE RIDICASE CU CHIU CU VAI DE SUB SCÂNDURA CARE-L ACOPEREA ŞI RĂMĂSESE ÎN PICIOARE, TOTAL DERUTAT. ÎŞI DĂDUSE SEAMA PREA TARZIU, CĂ SE AFLA ÎN MIJLOCUL INAMICILOR ŞI AŞTEPTĂ CA GLONŢUL MÂNTUITOR SĂ-L SCAPE DE PRESIUNEA NEBUNĂ, CARE-I DISTRUGEA CREIERUL, DAR RĂMASE UIMIT ŞI ASTA ERA PUŢIN ZIS, CÂND VĂZU CĂ CEI DIN JUR ÎŞI ARUNCĂ ARMELE ŞI SE PUN ÎN GENUNCHI. ÎN MÂNA AMORŢITĂ, CARE-I ATÂRNA DE-A LUNGUL CORPULUI PRECUM O CREANGĂ TĂIATĂ, ŢINEA O GRENADĂ CU CUIUL SCOS. DE CÂND ŞI

CUM, NU REUŞEA SĂ-ŞI ADUCĂ AMINTE. AI LUI VENISERĂ DIN PARTEA OPUSĂ ŞI CU MARE GRIJĂ, REUŞISERĂ SĂ-L „SCAPE" DE OBIECTUL ADUCĂTOR DE MOARTE.
FUSESE TRIMIS ÎN ŢARĂ CU TOATE ONORURILE MILITARE, VIU... AŞA SE NASC EROII, COPILULE, ÎNŢELEGI?!
Papi sări din pat ca ars și începu să se frece la ochi. Totul fusese atât de real, de „viu", „simţise" totul pe pielea lui.
-Ce vrea să însemne asta?, bolborosi, năucit.
Însă nimeni nu-i răspunse. Îşi turnă un pahar de apa plată și-l bău dintro înghiţitură. Deschise geamul la perete și-l lăsă aşa până dimineață. Dormi cu pătura trasă peste cap, căci afara bătea un vânt rece și în cameră se făcuse frig, dar mirosul de costiţă era atât de greu, încât, parcă, cineva o prăjea chiar atunci, lângă el în cameră. Undeva foarte aproape. Poate sub pat...

Romeo, începu să râdă.
-Nu e nicio problemă!
Omul îl privi suspicios.
-Cum adică „nicio problemă"?
-Exact cum auzi! Înţelegem că treaba nu mai merge aşa de bine cum mergea odată și din cauza asta și banii scoși sunt mai puţini.
-E prima oară când spun asta!, se scuză omul. Adică, poţi să verifici, până acum ceva timp, mi-am respectat promisiunile, nu am întârziat niciodată și banii au fost mereu aceeași.
-Nu e nevoie să vă cercetez „dosarul", domnule Petrică, căci nu sunt de la Economic și afacerea noastră nu e una tocmai legală, nu? Dacă d-voastră spuneţi că de puţin timp, treburile nu mai merg ca înainte, eu vă cred! Nu sunt aici să vă judec. De curiozitate, acum, afacerile nu prea mai merg bine cam de când a murit Cobe, nu?
Omul deschise gura, după care o închise la loc.
Romeo privea dezinteresat rafturile cu băutură din stânga lui.
-Nu am venit aici să mă cert cu d-voastră. În general, în alte cercuri, alt tip de oameni ar veni să colecteze taxa, nu cineva ca mine, cu atâtea probleme de sănătate, încât de abia mă ţin pe picioare. Poate cineva ca Rachetă, omul lui Papi, cred că îl ştiţi din vedere și dacă un tip ca el ar veni în locul meu...
Romeo râse scurt, după care continuă:
-Ăla v-ar lua întâi banii, după care și-ar umple două sacoșe cu sticle de whisky și v-ar trage și o mamă de bătaie, aşa fără motiv, doar ca să se mai relaxeze și el un pic... Dar, după cum spuneam și mai înainte, noi nu suntem genul ăla de oameni! Dacă spuneţi că afacerile merg prost în ultima vreme și nu mai puteţi plătii ca înainte, noi vă credem!
Îl bătu prieteneşte pe umăr.
-Haideţi că vă las acum! Mai am puţin de colindat! O zi bună, d-nule Petrică!
-Staţi puţin!, făcu omul speriat. Nu vreau să credeţi că dacă a murit Cobe, mi-am luat-o în cap și...

-Liniştiţi-vă! Nu crede nimeni aşa ceva! Mai ales că sunteţi un „client" atât de vechi.
-Nu domnule Romeo, staţi puţin, două secunde! Dacă mă gândesc mai bine, aş putea să vă plătesc aceeași sumă fără probleme! Chiar dacă nu a mers după cum m-aş fi aşteptat, în ultima perioadă, n-o să meargă tot timpul aşa, nu?
Romeo zâmbi.
-Bineînţeles că nu!
Plecă de acolo cu toţi banii și patru sticle de whisky.
Dacă era ceva la care se pricepea, era negociatul. Cel mai important era modul în care expuneai faptele, nu informaţia în sine. Când să se urce în mașină, observă un poliţist cum gesticula în faţa unei fete și ceva îl făcu să se îndrepte într-acolo.
-Ce s-a întâmplat?, îl întrebă.
Acesta se întoarse nervos, afișând expresia „Dar tu ce dracu vrei?", dar îl recunoscu și îi răspunse automat:
-A trecut strada fără să se asigure și un Mercedes era gata-gata să intre în ea!
-Dar eram pe trecerea de pietoni!, ripostă fata.
Romeo îşi muta privirea de la poliţist la fată și făcu ochii mari.
-Fuck!, îi scăpă fără să vrea. Domnişoara Alexandra, dacă nu mă înşel, nu?
-Da!, îi răspunse ea.
-Un minut, vă rog! Discut eu cu domnul poliţist!
Îl trase pe acesta deoparte și îi spuse:
-Ascultă-mă, că nu vreau să mă repet: în primul rând, nici măcar nu ai vrea să ştii ce ai putea păţii că ai te-ai legat de fata asta și în al doilea, ai reţinut numărul la Mercedes?
-Da, de...sigur!, se bâlbâi polițistul.
-Bun! Vreau să afli cui îi aparţine! Acum!
-Sigur!
O luă la fugă spre mașină.
Romeo scoase telefonul din buzunar și formă numărul lui Papi.
-Salut! Sunt în sens cu Alexandra și... Alo!... Alo!...
Papi închisese. Era deja pe drum.

Capitolul 21"Fantome"

Rachetă strânsese din dinţi și plecase în trombă, lăsându-l pe Papi cu Alexandra. Nu trebuia s-o facă, dar puştiul ţipase la el și îl înţelesese că în situaţia în care era... Bine, poate exagera un pic, dar dacă se întâmpla Doamne fereşte să...
Nu, era bine aşa! Încetini când ajunse în centru căci văzuse o mașină care corespundea descrierii, dar nu avea numărul potrivit și trecu mai departe. Lângă clădirea Poştei, alt Mercedes. Nu era nici ăsta. La nicio sută de metri mai încolo, altul. La fel...
-Ce dracu?!, exclamă. Nu ştiam că în petecul ăsta de oraş sunt atâtea Mercedesuri...
Bine că nu era vorba de vreun Bmw, căci atunci chiar urma să fie o

problemă, căci peste astea, chiar că dădeai la tot pasul. N-avea lumea bani, dar mașinile autohtone deveniseră o raritate. Adevărul era că aveau și o problemă cu preţul. Ca la români: „Tu plăteşte-mi pentru barcă, că pleci acasă cu un lighean!"
Ieși din localitate și făcu curba înspre 2 Mai, când un şofer înfipt îi tăie calea din direcţia opusă și fu cât pe ce să se ciocnească.
-Mă-ta!, răcni Rachetă.
Frană și coborî din mașină. Celălalt deja se îndrepta spre el. Un tip la cel puţin o sută patruzeci de kile, chelios, cu o burtă considerabilă.
Tot vinovatul începu să urle:
-Bă, da cine pula mea ţi-a dat mă ţie carnetul? Nu vezi mă că nu ştii să conduci, dobitocule!
Rachetă se opri în faţa lui și-l întrebă, mârâind:
-Mă, da' tu eşti prost sau te faci? Cu cine mă-ta crezi că vorbeşti?...
Pe lângă căpăţâna „voinicului" reuși să-i vadă mașina.
-Auzi măi „şmechere", căruţa aia a ta, are cumva bătut în tablă „B 23 COT"?
-Da!, îi răspunse grasul surescitat. „Cot", de la Coteanu! Ţi s-a aprins becul? Clanul Coteanu! Mafia, boule!
-Mă, da tu chiar că eşti prost!, rânji Racheta și plecă spre propria-i mașină.
-Ce faci mă, fugi?, urlă grasul după el. Să fugi mă, să fugi! Să fugi că dacă...
Grasul se opri mirat, văzându-l pe Racheta cum se întoarce de la mașină cu o bâtă de baseball.
Începu să fugă spre Mercedes, dar Rachetă îl ajunse din doi pași și îi râse o bâtă cu sete pe șira spinării. Grasul ţipă scurt și se prăbuși cu faţa de asfalt. Începu să urle, căci mai multe pietricele îi străpunseseră obrazul drept.
-Clanuri, mă?... Mafie?!..., zise Rachetă și începu să-i dea la picioare. Nu se grăbea.
Grasul răcni înfundat, nereușind să-și ridice greutatea de pe asfalt și de la atâta suferinţă, probabil, cuiva de sus i se făcu milă, căci chiar când bâta se pregăti să-i coboare asupra ţestei, sună un telefon și „torţionarul" lui răspunse.
-Da! Îl aduc acum! Nu, nu sunt în mașină! Urcăm acum!
În timp ce-l ducea spre mașină, mai mult târâş, căci grasului nu prea-i mai funcţionau picioarele, Rachetă îi zise:
-Ai avut noroc, măi „Piedone"! Ai avut noroc cu telefonul, că dacă nu suna...
Ştia, era conştient. Avusese noroc.
-Dar, continuă Rachetă, acum să mergem să vedem ce ai avut cu săraca fată, de era s-o calci pe trecere, căci asta chiar că nu înţeleg...
„Fata"? Grasul înghiţi în sec. În timp ce era împins înăuntru, își sparse și capul în tăblăria tare și sângele începu să-i șiroiască printre pietricelele ce-i decorau faţa, dar nu mai scoase niciun

sunet. Erau alte lucruri mai grave care îl măcinau în momentul ăsta...

La înmormântare participau câțiva oameni: jumătate din rude și vreo doi cunoscuţi. Decedatul avusese o poziţie bună în rândul lumii și anume, ocupase funcţia de contraamiral. Cât trăise, toţi cu „Nea' Titi în sus, nea' Titi în jos", dar în momentul în care se „dusese", pauză! Moartea lui apărea ca un anunţ în ziarul local și numele îi era scris greșit. Înainte se vorbea că „Lasă nea' Titi, că atunci când o să mori mata' o să vină sigur Pro-Tv-ul!" Dar, până la urmă se părea, că Pro-Tv-ul era mai ocupat cu reportaje despre securitatea homosexualilor din România și creşterea preţurilor la alcool, în momentul ăsta. Treaba era că, toata viaţa lui fusese omul care îşi contrazisese funcţia, un băiat de nota douăzeci. Rezolvase nea' Titi probleme pentru alţii, de la scăpatul de şcoala de corecţie, căci „Iartă-l nea' Titi, că e și el mic și prost, scapă-l nea' Titi, să te ajute Dumnezeu!", la pusul de vorbe bune pentru alţii, căci „El vrea să muncească, dar să stea cu curul pe un scaun, că îl duce mintea și e păcat de el să dea ca ceilalţi la ciocan ziua întreagă, aşa că dacă ai putea matale să dai un telefon și să pui un cuvinţel de bine, o să-ţi mulţumim toată viaţa!", până la probleme mult mai mari ca „Nici nu ştiu cum să te rog nea' Titi, dar are doar paișpe' ani și merge pe bani cu toţi bărbaţii și în plus, ce-o distruge și mai mult e că se drogheaza și am mers și la Poliţie, dar nu au reușit să ne ajute și cineva ne-a îndrumat spre matale că îi cunoşti pe toţi și poate ai putea vorbi cu ei să o lase în pace, că ei sunt mafioţi și noi suntem oameni obişnuiţi, săraci, să-ţi trăiască copiii și să-ţi dea Dumnezeu sănătate!...".
Cât fusese Titi în „putere", „putuse" de toate. Răspunsurile lui se limitau la „Fără nicio problemă!" și la „Păi cum, se poate să nu?!". Dar, acum, pe suta de metrii, fanii lui și zecile de oameni pe care îi ajutase, uitaseră de el. Sau, poate, le era prea ruşine să apară, gândindu-se că aşa, toţi și-ar da seama că și ei la rândul lor fac parte din categoria de oameni „ajutaţi".
Ploaia îi îndepărtase încet și pe cei puţinii veniţi să aducă un ultim omagiu și se răspândiseră în toate părţile. Când noaptea începu să-și arate colţii, mai apăru un om. Acesta se duse până la mormântul proaspăt astupat, se puse în genunchi și rămase aşa. Un câine ce „deţinea" zona cimitirului, veni cu tupeu până la câțiva metrii de el să-l miroasă și când reuși, îşi băgă coada între picioare și o zbughi afară printro spărtură din gard. Luna, pe jumătate muşcată, se reflecta în bălţile din cimitir dându-ţi senzaţia că făpturi fantomatice ies din pământul ud, pentru a dansa în noaptea rece. Omul îşi lăsă mâinile pe pământ și îngânând un cântec într-o limbă neînţeleasă, începu să sape. Nu se grăbea. Când într-un final, ajunse la corpul celui decedat, se descheie la pelerină și trase din teaca ataşată de picior cuţitul. Lama acestuia, străluci o clipă, apoi în începu să taie. Exact ca la o masă festivă, omul se mai opri din când în când, să mai guste câte o bucăţică. Termină când afară

se îngâna de ziuă. Se încheie la pelerină, îşi puse gluga pe cap şi începu să miroasă aerul, exact ca un ogar. Nu fu mulţumit de ceea ce simţii, aşa că nu mai ieşi pe poartă ci sări gardul din direcţia opusă şi o rupse la fugă.
Bucata de lună dispăru în nori şi ploaia se opri.
Legionarul se învârti în pat şi gemu. „Nu poţi omorî un om de două ori, dacă nu ai fost tu ăla care l-a omorât prima dată! Nu poţi să-l mai omori acum! E prea târziu..."
-Tata..., mormăi şi deschise ochii.
Avea mâinile pline de pământ uscat şi sânge.
„Cred că am avut treabă azi-noapte!", gândi.
Auzi o bătaie la uşă şi o voce de femeie îl chemă la masă. Răsuflă uşurat. Bătrânica era în viaţă. Deocamdată...

Femeia zâmbi.
-Nu prea ai fost în apele tale azi!
Tano îşi stinse ţigara şi o privi serios.
-Trebuie să înţelegi un lucru, la chestiile astea nu m-am priceput niciodată!
Femeia oftă.
-Nu trebuia să faci mare lucru, doar să vorbeşti cu ea.
-Am vorbit, dar...
-Nu, ai purtat o discuţie, asta în cel mai bun caz, dar n-ai vorbit. A plecat de aici mai zăpăcită decât atunci când a venit.
-Păi dă-i un telefon şi...
-Eu?! Cum să-i dau eu un telefon? Tu trebuie s-o suni, am făcut pe peţitoarea destul!
Tano se ridică şi începu să se plimbe prin cameră.
-Vezi ce agitat eşti? O s-o sperii! Respiră, calmează-te, apoi sun-o şi vorbeşte cu ea. Şi să vorbeşti, nu să ocoleşti subiectul!
-E uşor să dai din gură! Dacă nu erai vară-mea...
-Dacă nu eram vară-ta, ce?
-Te luam pe tine, că tu eşti tupeistă, treci direct la subiect, nu laşi bărbatul să se chinuie cu tot felul de tertipuri, ca să-ţi facă o propunere.
Femeia începu să râdă.
-Măi Tano, tu ai nevoie de o femeie-femeie, nu o femeie-bărbat ca mine. Lângă tine trebuie să stea muierea aia blândă, pe care o vezi în filmele vechi, genul de femeie care caută protecţie şi Adina ar fi perfectă!
-Da... O s-o sun!
-Bine, hai că eu plec, că mă aşteaptă Mario să mergem la o petrecere!
-Da, bine, du-te!, îi răspunse pe un ton mohorât.
-Hai, înveseleşte-te! Totul o să fie bine! Trebuie doar să fii tu, când vorbeşti cu ea, înţelegi?
Îl sărută fugitiv pe obraz şi dispăru.
„Să fiu eu... Uşor de spus..."
Îşi mai aprinse o ţigară şi sună.

-Alo!, se auzi din partea opusă.
-Eu sunt! Vroiam să te invit la mine, să discut ceva cu tine. Ceva mai serios...
Din partea cealaltă urmă o scurtă pauză, după care femeia îi răspunse:
-Sigur! Hai că mă îmbrac și chem un taxi!
-Nu, cum să chemi un taxi?! Lasă că trimit eu o mașină să te ia!
-Bine, în douăzeci de minute sunt gata! Te pup!
Tano rămase privind telefonul.
-Hâmmm..., îşi spuse. Nu a fost deloc greu! Acum trebuie să mă gândesc cum să abordez discuţia. Trebuie doar să fiu „eu". Da...
Taică-su îi spusese odată, că nu trebuie să-și deschidă sufletul în faţa unei femei, nici dacă e vorba de propria-i nevastă și el tocmai asta urma să facă.
-Te-am ascultat tată, dar nu am ajuns nicăieri cu sfatul ăsta... Poate a venit timpul să încercăm și cealaltă variantă! Nu se ştie niciodată de unde sare iepurele, nu?

Fusese un adevărat cavaler până acum, nici măcar nu încercase să o sărute. Era prima oară când o aducea în „cuibuşorul" lui. Nici nu intraseră bine pe uşă, că ea și plecase în „cercetare".
Până îşi dăduse geaca jos, ea era deja la etaj.
-Asta e camera ta?, i se auzi vocea de sus.
Zâmbi și se duse după ea.
-Da, dar cum ai ghicit?
-Norocul începătorului!
-Te superi dacă te las singurică vreo zece minute? Am ceva de rezolvat...
-Nu, dar să nu lipseşti prea mult, căci dacă întârzii, o să mă ascund de tine în casa asta mare și o să trebuiască să mă găseşti!
-Asta e! Oricum, nu cred că o să fie cazul!
-Pot să intru prin toate camerele?
-Da, desigur, simte-te ca acasă!
-Auzi, îl întrebă ea pe un ton conspirativ, dar dacă dau peste vreo fantomă?
Lui Papi i se puse un nod în gât, dar se chinui să zâmbească și îi răspunse:
-Nu mai e nicio fantomă! Le-am prins eu pe toate și le-am închis în beci!
Îi dădu un pupic pe obraz și îl mira că făcuse asta urmând un „reflex" pe care nu-l căpătase niciodată și începu să coboare scările, când ea strigă după el:
-Dacă întârzii, cobor în beci și dau drumul la fantome în toată casa și o să trebuiască să stai după ele și să le prinzi din nou!
Nu îi mai răspunse căci ĂSTA NU ESTE UN SUBIECT PE CARE ÎL POŢI DEZBATE SUB FORMĂ DE GLUMĂ, MAI ALES DACĂ AI TRECUT PRIN MOMENTE ÎN CARE AI FOST MAI „DESCHIS" DECÂT DE OBICEI ȘI AI VĂZUT NIŞTE LUCRURI, CARE AR FI TREBUIT SĂ RĂMÂNĂ ÎNGROPATE ȘI MAI ALES CĂ AI PURTAT

O CONVERSAŢIE CU CINEVA CARE... NU MAI CONTINUI, NU?
„Nu că doar la asta mă gândeam și eu și nu e o chestie „potrivită" pentru starea mea de spirit, acum. Trebuie să le lași să treacă!"
EU? AHA, TE REFERAI LA TINE... PENTRU MINE SUNT LUCRURI OBIŞNUITE, FAC PARTE DIN „VIAŢĂ".
Papi intră în garaj, unde îl aştepta Rachetă.
-Deci zi repede, că mă grăbesc! Cum stă treaba?
-Păi, i-am dat un şofer până la Bucuresti, că nu era într-o situaţie prea bună, pentru a conduce...
-Ai aflat cine e, până la urmă?
-Am vorbit cu Kemal și treaba stă cum a prezentat-o el, adică face parte din clanul Coteanu, una dintre grupările din Bucureşti.
-Păi și acum ce e de făcut?
-Păi, cred că trebuie să aşteptăm... Nu am vrut să iasă chiar aşa și dacă nu mă sunai tu în momentul ăla, cred că...
-Rachetă, eu nu îţi reproşez nimic, înţelege asta! Am vrut să ştiu cum stăm, atâta tot! CĂCI DACĂ-MI DAI O PALMĂ, NU O SĂ-ŢI ÎNTORC ȘI OBRAZUL CELĂLALT! SĂ FIE MULŢUMIT CĂ MAI RESPIRĂ!
-Da șeful! Oricum, dacă e să iasă cu scandal, ne descurcăm, că nu suntem ciungi sau ologi...
-ARMELE SCUIPĂ FOC ÎN AMBELE DIRECŢII, NUMAI CĂ NOI NU SUNTEM NICI DE O PARTE NICI DE CEALALTĂ, NOI O SĂ TRAGEM DE SUS, ÎNŢELEGI? O SĂ FIM PUMNUL LUI DUMNEZEU!
-Da...șeful'!
Rachetă se uită atent la Papi, dar pentru o clipă nu-l văzu. Adică era acolo, dar parcă...nu era el. Apoi Papi zâmbi și spuse:
-Hai că mă duc, că mă aşteaptă o fată frumoasă! Dacă lipsesc prea mult o să dea drumul la fantome și atunci...
Plecă.
Rachetă se uită la uşa închisă și mormăi:
-„Pumnul lui Dumnezeu"... „Fantome"... Mă rog, nu e treaba mea!...
Făcu ca întotdeauna: îngropă pisica, adânc-adânc de tot.

Capitolul 22 „Legături"

Când intră în cameră, ea îl aştepta stând pe marginea patului și ascunzând ceva la spate.
-În sfârșit, a venit cavalerul să salveze prinţesa! Dar mai întâi trebuie să treci de balaurul cel furios! Ai curaj, cavalere?
-Da, îi răspunse el, zâmbind. Dar nu văd balaurul! Cumva se ascunde?
-Da! Pregăteşte-te de luptă!
Cu un gest teatral scoase ce ascundea la spate și începu să i-l învârtă prin faţă.
-Păzea! Fereşte-te de ursuleţul cel rău!

El o privi, încă neînţelegând.
-Nu credeam, continuă ea, că băieţii mari se mai joacă încă cu păpuși!
-Dar nu e al meu! Unde l-ai găsit?
-Desigur!, râse ea. Negarea e prima fază! Pe perna ta, l-am găsit! Aştepta cuminte să te întorci, aşa că până ai venit tu, ne-am ţinut unul la altul de urât. Acum spune cinstit, cui vrei să-i dai un pupic, mie sau lui?
-Dar nu e ursul meu!, ripostă el.
-Da, cum să nu!?..., făcu ea și ridicându-se de pe pat i-l puse în braţe.
În timp ce făcu mişcarea, se auzi un zgomot, ca un zdrăngănit de monezi și atunci timpul încremeni în loc, căci ăla era URSUL LUI COBE DE CÂND ERA EL MIC. URSUL PE CARE I-L PUSESE ÎN SICRIU ŢIGĂNUŞULUI CARE FUSESE OMORÂT ÎN BĂTAIE. ĂLA ERA URSUL CARE REVENISE LA COBE CÂND ACESTA MURISE ȘI TOT ĂSTA ERA URSUL CARE SE AFLA ÎN ACEST MOMENT ÎN BRAŢELE LUI.
Îl întoarse pe o parte, cu mâinile tremurânde și îi pipăi cusătura. Printro despărţitură infimă se zărea colţul unei bancnote vechi, ieșite din folosinţă. Îl mişcă haotic în toate părţile, dar nu mai zdrăngăni nimic, căci zdrăngănitul fusese doar în mintea lui, dar ăsta era ursul cu siguranţă și acum chiar îşi amintea că atunci când îi povestise, Cobe spusese că schimbase monezile în bancnote, dar el auzise, probabil zdrăngănitul pentru că fusese O AVERTIZARE, UN PUNCT DE LEGĂTURĂ CU TRECUTUL MORT, SAU UN PUNCT DE REFERINŢĂ PENTRU VIITOR...
Îşi descleştă mâinile și lasă ursuleţul să cadă și când acesta izbi podeaua, iscă un nor mare de praf, de parcă cineva tocmai bătuse un covor și în cameră se simţii un iz de putred, înecăcios.
SE PARE CĂ CINEVA TOCMAI ȘI-A DESCHIS COŞCIUGUL...
-Să mergem Alexandra!, rosti Papi cu gura uscată.
-Unde?, întreba ea nedumerită.
-Acasă la tine! Hai să te duc acasă!
-Păi ce, s-a întâmplat? Am greșit cu ceva?...
-Nu, păpușă, nu ai greșit cu nimic! Doar că fantomele alea din beci tocmai au scăpat și trebuie să le prind...
Pe parcursul drumului nu vorbiră și rămaseră la distanţă unul de altul. Ea ar fi vrut să-l ajute, dar nu ştia cum și oricum, îşi dădea seama că ăsta nu era chiar un moment potrivit.
Insistă să o conducă până la poartă și când să-și ia la revedere, dinăuntru apăru o femeie în vârstă, care o întrebă răutăcios:
-Pe unde ai umblat? Te-am căutat și la muncă, dar nu erai! La ora asta se vine? Vezi că a venit apa și lumina și eu n-am bani să le plătesc!
-Bună seara!, interveni el. Dar d-voastră cine sunteţi?
-Eu sunt femeia la care stă în gazdă! Că o dăduse mă-sa afară din casă și am luat-o că mi-era milă, că nu avea pe nimeni, săraca! Dar trebuie să plătească mamă, că aici nu e casă de binefacere!

Nu umblă câinii cu covrigi în coadă!
-Dar v-am plătit! Doar ştiţi că tot salariul meu vi-l dau d-voastră! Nu mi-am oprit niciodată nimic! Nici măcar bani de...
-Taci fată când vorbesc eu!, se răsti baba la ea și Papi simţi cum i se ridică părul pe spate.
-Alexandra, spuse luând-o de mână, poţi să mă aştepţi în mașină cât vorbesc cu doamna?
-Păi, am crezut că...
-Ştiu, scuză-mă iubito!
O trase ușor spre el și o sărută pe buze. Fu un sărut mai mult nevinovat, „în trecere", dar fu prima dată când săruta o fată și inima îi trepidă sălbatic reușind să-și rupă lanţurile care o ţineau prizonieră și zbură spre ea și rămase acolo și el o văzu în ochii ei negrii când închise portiera și se bucură, căci ştiu că ea o să aibă grijă de ea și că era mai în siguranţă decât fusese vreodată la el.
Și apoi se întoarse spre bătrâna care rânjea cu dinţii ei ştirbi exact ca o...
-VRĂJITOAREO! CELOR CA TINE NU LI SE FĂCEA ONOAREA DE A FI ARSE PE RUG, CĂCI NU MERITAU CA PIELEA LOR ÎMPUŢITĂ SĂ ATINGĂ LEMNUL, CI ERAU LEGATE DE PICIOARE, DUPĂ CARE LI SE DĂDEA DRUMUL CU CAPUL ÎN JOS ÎNTR-O FÂNTÂNĂ SECATĂ. DE OBICEI MAI DURA PUŢIN PÂNĂ MUREAU ȘI GEMETELE LOR ERAU CA MUZICA PENTRU URECHE, MAI ALES, ATUNCI, CÂND ARUNCAI MAI MULTE, UNA DUPĂ ALTA ȘI MAI DEŞERTAI DEASUPRA ȘI UN SAC DE VIPERE. DAR VREMURILE ACELEA AU TRECUT DIN PĂCATE, ACUM CRED CĂ AŞ PUTEA TOTUȘI SĂ TE FAC SĂ-ŢI MĂNÂNCI LIMBA ȘI SĂ-ŢI LIPESC DIN CAP PÂNĂ-N PICIOARE BANCNOTE DE O SUTĂ ȘI SĂ-ŢI DAU FOC...
Baba rămase sprijinindu-se de poartă, fără suflare.
-Doamnă, continuă Papi, o să trimit eu pe cineva să-i achite domnişoarei toate datoriile și bineînţeles, plus ceea ce consideraţi d-voastră că vi se cuvine și de acum înainte, puteţi să vă vedeţi liniştită de bătrâneţile d-voastră, căci nu o să vă mai deranjeze cu prezenţa. O iau cu mine! O seară bună, în continuare!
Se întoarse și urcă în mașină.
-Alexandra, începând cu ziua de azi, or să se schimbe mai multe lucruri și nu numai în viaţa ta, ci a amândoura. Tot ce te rog, e să nu-mi ceri prea multe explicaţii și să nu te simţi ofensată în vreun fel, căci tot ce fac, e spre binele nostru.
-Bine iubire!, îi răspunse ea și îl sărută.
De data asta, fu cu totul altceva. Când mașina îi lăsă în faţa hotelului de patru stele, o mâncă limba să-l întrebe ce se întâmplă, căci nu înţelegea, dar amintindu-și spusele lui, se abţinu. El îi închirie o cameră și când recepționerul îl întrebă pe ce durată, el îi răspunse că nelimitat și pe ea o duru, căci îl vroia atât de mult aproape de ea, dar nu avea parte decât de fragmente și îşi înghiţi lacrimile, deși îi venea să se pună în genunchi și să urle...
Ceva îi spunea că aşa trebuia să fie și simţea că ăsta era adevărul,

dar dormii singură în noaptea aia și dormii într-un loc străin și dormii prost și mai visă și urât...

Kemal trebuia să ajungă acasă de ceva timp, dar îşi trimisese viitorul ginere înainte și mai rămăsese puţin. Situaţia lui actuală îl dădea puţin peste cap. Nu că nu ar fi fost de acord cu ideea de a da totul pe faţă cu familia lui, căci în felul ăsta scăpase de un mare of, dar, mai existau întrebări sâcâitoare, sau nelămuriri, mai degrabă. Ieșise afară, la poartă și îi trimisese pe cei doi de acolo, înăuntru, în curte. Vroia să fie singur, dar nu avea unde să se ducă în altă parte. De baruri nu avea chef și oricum nu prea frecventa locuri de genul ăla și acasă... Acasă, oricum trebuia să ajungă, dar de asta era vorba. Trebuia s-o facă cu mintea limpede, căci în ultimele zile, avusese câteva „scăpări" și la „muncă" și Tano îl observase, ştia, chiar dacă nu îi spusese nimic, dar o să vină timpul și pentru asta. Cum să facă să-și revină? Ce era de făcut? Ce bine era să fi existat un medicament, o pastilă pe care s-o iei de la farmacie, s-o înghiţi și să-ţi revii instantaneu! Cu o seară înainte avusese un vis destul de terifiant. Se făcea că murise și ajunsese pe un munte înalt, unde totul era acoperit de zăpadă albă, strălucitoare. În faţa lui se afla un bătrân ce se sprijinea de o poarta mare de fier. Cumva, îşi dăduse seama că se uita la Allah și îngenunchease, dar bătrânelul îl ridicase și îi spusese să nu se bucure prea mult, căci trebuia să intre pe poarta aia și dincolo nu-l aşteptau lucruri prea frumoase.
-Mă duc în iad, nu?, întrebase el. Pentru toate păcatele mele, mă duc în iad.
-Nu!, îl corectase Allah, ajungi în iad, pentru că acolo trebuie să ajungi, nu pentru păcatele tale, căci astea nu contează.
-Păi nu înţeleg, făcuse el, nedumerit, atunci de ce nu mă duc în paradis?
Allah îl privise și începuse să râdă în barbă.
-Chiar nu pricepi? Nu te poţi duce în paradis, pentru că doar creştinii se duc acolo! Noi musulmanii mergem în iad!
-Păi atunci, totul nu a fost decât o minciună?, urlase el disperat.
-Bineînţeles!, venise răspunsul rece. Și tu și eu... Totul... Înțelegi, nimic nu a contat vreodată cu adevărat...
Se trezise vorbind fără noimă și nevastă-sa îl luase în braţe, încercând să-l liniștească. La un moment dat, ca să nu-i strice și ei somnul, se prefăcuse că adormise și ea încetase încet-încet să-l mai mângâie. Mai aşteptase câteva minute, după care coborâse pâş-pâş și se duse în bucătărie. Cu adevărat, nici măcar acum nu reușise să-și revină pe deplin.
-Şeful nu ai cumva să-mi dai și mie o ţigară, să-ţi trăiască familia! Tresări, căci nu văzuse și nu auzise pe nimeni venind.
Cerşetorul stătea la doi metri de el, cu capul plecat. Gluga de la geaca jegoasă îi acoperea jumătate din faţă și mâinile îi tremurau de parcă intrase în sevraj.
-N-am mă, ţigări, că nu fumez.

Cerşetorul dădu să se întoarcă, când Kemal zise:
-Dar ia nişte bani să-ţi iei și ceva de mâncare!
-Mulţumesc mult boierule!, îi spuse cerșetorul înfăşcând bancnota de o sută de lei. Să-ţi trăiască familia!
-Da mă bine, hai du-te!
-Să te ajute Dumnezeu să vezi calea!, mai zise cerşetorul și se pierdu în noapte.
Kemal zâmbi. „Până și cerşetorii sunt mai apropiaţi de Dumnezeu, decât mine!"
-Și totuși, că acum îmi dau seama, spuse pe când pornea mașina, ultima frază mi-a zis-o pe turceşte. Turc nu era, oricum, dar ciudat că... Eeee... ia mai dă-l naibii!
Plecă.
Nu ştia, dar visul lui fusese pe cale să se adeverească. După ce dispăru printre mașini, Legionarul îşi băgă bancnota de o sută în buzunar și începu să fluiere. Îi mersese binişor. Oricum data viitoare o să-i meargă și mai bine.
-Data viitoare, mormăi mângâind cuţitul de sub geacă, nu numai că Allah o să vină la tine, turcule, ci o să te și spintece...

Tano respirase adânc, când se oprise din povestit. Viaţa lui în jumătate de oră. Ea îl privea, cu un fel de compătimire în ochi. Asta nu mai primise până acum. Câteva din lucrurile povestite, îl făcuseră până și pe el să-și pună întrebări și el, vorba aia, le trăise.
-Acum e rândul tău!, îi spuse. Povesteşte-mi despre tine!
-Despre mine?, râse ea. Ce aş putea să-ţi povestesc despre mine? În comparație cu tine, viaţa mea a fost una absolut normală și anostă. Ştii ce, hai s-o lăsăm pe altă dată! O viaţă pe seară e de ajuns. Hai să ne uităm la un film, vrei?
„La un film?". Nu mai văzuse un film de...ceva timp, nu-și mai amintea exact de când. „La naiba! Nu îmi amintesc nici măcar aşa cu aproximaţie..."
-Bine!, îi răspunse. O facem și pe asta!
Tâmpenia fu că se simţi bine, chiar se relaxă și îşi dădu seama, că nu mai fusese în starea asta de mult. O ţinu în braţe și la un moment ea adormi și prima lui intenţie fu să se ridice de lângă ea, dar renunţă și ochii i se împăienjeniră și lui și filmului îi dispăru mai întâi imaginea, apoi sonorul și adormi și el.
Dimineaţa, se trezi primul și încercă să se mişte și gemu căci mâna de sub ea era amorţită și spatele parcă îi era bătut în cuie, de la canapeaua tare din piele și atunci deschise ochii și ea și îi zâmbi și îi îngână un „Bună dimineaţa!" și el surâse.
Îl sună pe Kemal și îi spuse să pregătească mașina că or să ia masa în oraş.
-Să luăm masa în oraş?! Cum adică? Adică de ce? Noi doi, vrei să spui?
Tano privi telefonul de parcă aşa l-ar fi putut vedea pe Kemal și îi răspunse:

-Ce-i turcule, te-am trezit din somn? Luăm masa în oraş, adică eu cu Adina!
-Cu cine?! Adică, da...ok, înţeleg!
Tano zâmbi. Turcul era oriunde altundeva, numai pe Pământ nu.
Trecură întâi pe la ea, pe acasă, dar nu urcă, o aşteptă în maşină.
-Bă turcule, îl întrebă pe Kemal, tu mai trăieşti? Adică, mai eşti pe aici, prin lumea asta?
-Da, îi răspunse acesta. Adică, aşa, aproximativ...
-Înţeleg! Ai ceva pe suflet? E ceva ce ar trebui să ştiu?
-Nu șeful, e vorba de acasă.
-Ia zi, că mă ţineam mai demult să te întreb, cum te simţi acum, că ţi-ai descărcat sufletul în faţa soţiei? E mai bine, sau mai rău?
Kemal se gândi puţin, după care îi răspunse:
-Sunt încă puţin debusolat, dar mai bine, asta garantat.
„Cam aşa mă simt și eu!", îşi zise Tano. „Bine am venit în rândul oamenilor și bine m-am găsit!"

Papi se învârtise ca un nebun prin casă toata noaptea. Ce încerca să găsească, nu ştia sigur, oricum, ursuleţul, nu mai era. Îşi amintea, că atunci când plecase să o ducă pe Alexandra, rămăsese pe podea. Fusese adevărat, nu o închipuire căci L-AI VĂZUT ȘI TU ȘI EA, DAR PÂNĂ LA URMĂ, CE-I CU ASTA? CE VREI SĂ GASEŞTI? DE CE VREI SĂ ÎNŢELEGI LUCRURILE FĂRĂ ÎNŢELES? NU CRED CĂ AI VREA SĂ FI ÎN MINTEA LOR, SAU ELE ÎN MINTEA TA! ÎŢI MAI ADUCI AMINTE CÂT A DURAT SĂ SCAPI DE „BĂRCUŢE"?
Păi ce legătură aveau bărcuţele care fuseseră parte integrantă a copilăriei lui cu URSULEŢUL CARE FUSESE PARTE DIN COPILĂRIA LUI COBE? AŞA TREBUIE SĂ PUI ÎNTREBAREA...
Dar Cobe nu fusese cu adevărat tatăl lui, deşi ţinuse foarte mult la el, dar nu avuseseră o legătură directă cum ar fi sângele, deci SUNT OAMENI CARE REPARĂ DIVERSE LUCRURI, DOAR ATINGÂNDU-LE ȘI ALŢII CARE LE STRICĂ DOAR PRIVINDU-LE, SAU GÂNDINDU-SE PREA MULT LA ELE, ÎNŢELEGI? ĂSTA E UNUL DIN PUNCTELE DE LEGĂTURĂ, GÂNDEŞTE-TE LA ASTA ȘI NU MAI UMBLA DUPĂ FANTOME, NU LE MAI CĂUTA PRIN CASĂ, CĂCI NU LE VEI GĂSI MERGÂND DIN CAMERĂ ÎN CAMERĂ! LE VEI DESCOPERI DOAR ATUNCI CÂND LE VEI CĂUTA CU MINTEA! LOR LE E MAI UŞOR SĂ IA CONTACT CU TINE, PENTRU CĂ DEJA, AU O PORTIŢĂ SPRE MINTEA TA, DAR TU NU AI SPRE A LOR ȘI E MULT MAI BINE AŞA, CREDE-MĂ!
În ciuda faptului că ai impresia că dacă ai bani și oameni care-ţi asigură paza și care și-ar da viaţa pentru tine, eşti protejat, de fapt... DE FAPT, AI LĂSAT-O PE ALEXANDRA ÎNTR-O CAMERĂ DE HOTEL, DE PARCĂ AI FI ÎNCHIS-O ÎNTR-O CUŞCĂ ȘI VAI-VAI, CE PROTECŢIE ÎI OFERI TU DE LA UN KILOMETRU DISTANŢĂ!... EA NU SE POATE FERI NICI DE PROPRIILE-I VISE, CE SĂ MAI ZIC DE LUMEA REALĂ...

Taci!...
DE CE TE SUPERI? VREI SĂ SPUI CĂ NU AM DREPTATE? ŢI-AM ZIS SĂ AI GRIJĂ, CĂ VIAŢA TA E COMPLICATĂ ORICUM ŞI CĂ NU AVEA ROST S-O MAI INTRODUCI ŞI PE EA ÎN LUMEA TA DE „FANTOME", DAR TU... TOT CEEA CE FACI, NU E DECÂT O ÎNCERCARE DE A DESCHIDE O POARTĂ ŞI MAI MARE SPRE NIŞTE CHESTII DE CARE AR TREBUI SĂ TE FEREŞTI, CĂCI AŞA AR FACE ORICE OM CU MINTEA LA CAP, DAR...
„Să se odihnească toţi în pace! De acum înainte o să-mi văd de viaţa mea!"
HA-HA! MĂ FACI SĂ RÂD! CHIAR AI IMPRESIA CĂ TOTUL SE ÎNVÂRTE ÎN JURUL TĂU? CÂTEODATĂ, CHIAR REUŞEŞTI SĂ MĂ FACI SĂ RÂD! AŞA ERA ŞI TAICĂ-TU!
Ce?! Ce vrei să spui?
NIMIC...

Omul îşi parcă „comoara" în faţa supermarketului şi coborî să-şi facă cumpărăturile. Maşina era un Bmw seria 3 din '96, capacitate 1665 cmc, la 90 de cai, pe motorină. Avea abs, computer de bord, aer condiţionat, geamuri electrice, airbag, închidere centralizată, motor în 6V. Fusese cumpărată din Germania la preţul de 3500 de euro. La această sumă se ajunsese după negocieri strânse, căci maşina avea deja la bord peste o suta cinzeci de mii de km. Fostul proprietar o vânduse după un divorţ nimicitor, care îl costase mai mult decât avea. Noul proprietar, de meserie poliţist, era un băiat de treabă, care o cumpărase, pentru că îi plăceau foarte mult Bmw-urile şi trebuise să se încadreze cumva în 4000 de euro, căci atât îl ţinea buzunarul. De fapt, cea mai mare parte din bani i-o împrumutase taică-su, care şi el la rândul lui, scosese din bancă. Se certaseră la început, căci fusese vorba ca Dacia bătrânească să-i revină lui, că taică-su ieşise la pensie pe caz de boală şi oricum nu mai circula cu ea, dar cel tânăr refuzase, pe ideea că toată lumea ştia că aia nu e maşina lui şi vroia şi el ceva care să ştie că îi aparţine.
-Păi da şi aia pe care o s-o iei de la nemţi, e nouă? Nu o iei de la cineva? Nu e folosită?
-Ba da, dar asta ştiu eu, tu şi încă câţiva! E altă chestie...
Taică-su mormăise o înjurătură strămoşească pe care o auzise şi el de la bunicul lui şi care începea cu „sicrie şi cruci" şi încheiaseră discuţia.
După ce ăla mic îşi luase Bmw-ul, auzise vecinii bârfind că „S-a ajuns şi ăla de când lucrează în Poliţie!" şi pentru prima oară, gândise că fii-su făcuse un lucru bun cu maşina. „Să moară ei de ciudă, lua-i-ar naiba pe toţi!".
Acum, după doi ani, era chiar mulţumit. Maşina se dovedise bună, ca orice sculă nemţească şi nu le făcuse niciun fel de probleme. Era singura maşină din faţa blocului înmatriculată în Romania şi ăsta mai era un motiv de bucurie. Costase şi chestia asta, dar se

merita. Doar erau români, nu bulgari, să ai pe plăcuta scris „TX"...
Supermarketul era decorat pe dinafară cu cerşetori postaţi strategic de toate vârstele: de la sugarul care era ţinut în braţe, până la moşul care „muncise degeaba o viaţă întreagă pentru nenorocitul de Ceauşescu".
Înăuntru era îngrămădeală ca de obicei, căci românul cumpăra de toate, chiar dacă unele produse erau mai scumpe decât cele de pe piaţa autohtonă, dar parcă aveau alt gust copanele de pui „Made în Thailand". Te simţeai de parcă te treziseşi cu băşini la cur într-un apartament cu igrasie din România şi cu maţele chiorăind de foame şi te teleportaseşi în cine ştie ce ţară străină, pentru a-ţi lua masa.
Omul ajunse la casă cu coşul plin, când îşi dădu seama că şi-a uitat borseta în care-şi ţinea actele, cardurile şi banii în maşină. Înjură cu năduf şi rugă pe cineva să-i ţină şi lui rândul şi fugi afară. Rămase în faţa Bmw-ului, uitându-se prostit. Geamul din stânga-faţă era spart şi borseta zăcea aruncată pe jos. Bineînţeles, banii nu mai erau.
-Futu-i în gură!
Îşi aprinse o ţigară şi începu să se gândească la ce ar trebui să facă. Actele le avea, cardurile erau, până şi basca de poliţist era la locul ei pe scaunul din dreapta.
-Dacă mi-o furau, mă făceam naiba de căcat!
Se urcă în maşină şi plecă spre casă. Era ziua lui liberă şi nu mai avea chef de nimic. Hoţii dracului reuşiseră să strice totul.
-Să mă piş pe ei de nenorociţi, să mă piş pe el de oraş, să mă piş pe ea de ţară!...
Acum că o spusese se simţea mai bine.

Capitolul 23 „Cai verzi"

La început îi fusese destul de greu să se obişnuiască să fie mereu pe drum, dar o făcuse şi pe asta. Odată avusese şi el o casă, o nevastă, un fiu, proaste obiceiuri, acum nu mai avea nimic. Câteodată avea impresia că era plecat în „turneu", de când se născuse. Cântăreţii şi fotbalişti erau minciuni pe lângă el. Se cazase la acest hotel cu două zile înainte şi de atunci nu mai ieşise din cameră. Mai stătea o zi şi după aceea se muta la altul, sub altă identitate. Îşi deschise laptopul şi-l conectă la net. Mai verifică o dată conexiunea, căci niciodată nu puteai fi prea sigur cu atâţia hakeri şi intră pe mail. Rapoartele îi sosiseră. Începu să le citească:
„Legionarul s-a apropiat periculos în ultimele zile de locuinţa lui Tano, deci am ajuns la concluzia că aceea e cu siguranţă ţinta. A avut ocazia clară de a-l omorî pe Kemal, care după cum ştiţi e omul pe care s-au sprijinit trei şefi până acum, dar nu a făcut-o. Posibil să nu-l intereseze. Omul lui Tano, crezându-l cerşetor i-a

oferit o bancnotă de o sută de lei, pe care Legionarul nu a refuzat-o."...
Bărbatul zâmbi:
-A naibii jitie!...
Citii în continuare:
„Am aflat că acum câteva zile, e posibil să fi fost implicat în devastarea unui mormânt și ciopârţirea unui cadavru. Proaspătul decedat se numea Banea Dumitru și a avut, pe timpul vieţii, funcţia de contraamiral. Nu am găsit nicio legătură între Banea și Legionarul, dar încă mai căutăm."
Bărbatul făcu o pauză și îşi notă pe hârtie un număr de telefon, pe care îl încercuii.
-V-aţi cam moleșit... Aflu după câteva zile, un lucru care poate fi atât de important... Întâi un deget și mai apoi gâtul! Cred că ajungem la gâturi...
„Din împrejurimile Bucureştiului au plecat azi noapte la patru, trei microbuze încărcate cu oameni din clanul Coteanu. Estimăm cifra lor situându-se pe undeva pe la patruzeci de inși. În afara lanţurilor și bâtelor și alte accesorii din această gamă, nu s-au observat arme de foc. Azi dimineaţă, la ora opt, au făcut o oprire la Eforie Sud, pentru a mânca. Microbuzele se îndreaptă spre Mangalia. V-am respectat dorinţa de a nu vă suna în legătură cu acest subiect, dar, pentru orice nelămurire sau indicaţie, aşteptăm urgent observaţii"
Bărbatul îşi mai turnă puţină cafea și rămase un moment pe gânduri. Apoi, dădu cu lehamite din mână.
-Să fie ce-o fi! Chiar sunt curios să văd cum se descurcă puştiul!
Îi sună telefonul, dar se uita la număr și nu răspunse.
-Lasă să mai fierbi și tu ca și ăia de dinaintea ta și ca ăia de după tine! Bine a zis Maistre : „Fiecare ţară îşi are guvernul pe care îl merită!"
Ajunseseră oamenii în aşa hal, încât chiar aveau impresia dobitocească că votul lor contează. Că la putere chiar ar putea să ajungă cineva care să-i reprezinte. Ei chiar nu vedeau că cei de pe listele electorale erau toţi la fel, oameni pătaţi, căci dacă nu ar fi fost murdari la gură, nu ar fi apărut pe afişe? Nu, în niciun caz. Totul ţinea de scamatorie, iluzie. Păi ce, dacă vecinul Costică ar candida pentru funcţia de preşedinte, sau pentru un locuşor în guvern, l-ar băga cineva în seamă? Nu, pentru că vecinul Costică e un om cinstit și nu ştie și nici măcar nu vrea să înveţe să fure și să se mânjească pe mâini. Păi ce să faci cu el? Arunci oaia în mijlocul lupilor? Păi ce, eşti nebun? Toate porţile i s-ar închide în nas dinainte de a avea măcar ideea că și el ar putea candida...
-Proştii...
Iar îi sună telefonul și apăsă pe tasta de respins.
Avusese un prieten, căci acum nu mai cunoştea acest termen, care în mijlocul discuțiilor mai aprinse care se lăsau întotdeauna cu politică, spunea același lucru:
„Bineînţeles că și eu te-aş pune pe tine preşedinte, dar cu o

singură condiţie: semnăm un act prin care, dacă cumva descopăr că tu nu serveşti drepturile majorităţii, pot să vin în orice clipă şi să-ţi tai capul. Atât! Acum să văd şi eu, cine mai vrea să fie preşedinte, sau senator, sau mai ştiu eu ce gărgăune prin guvern?! O să trebuiască să te rogi de ei şi tot nu or să vrea..."
Nu i-o spusese niciodată şi acum era mult prea târziu, dar avusese dreptate.
Telefonul îi sună pentru a treia oară şi de data asta răspunse:
-Da domnule Preşedinte, spune-ţi, care e problema?... Nu, vorbeam cu altcineva...Pe cine?!... Nu, în niciun fel!...Povestiţi, că vă ascult!...
Puse telefonul pe masă şi se duse la baie, că se pişa pe el. Când veni înapoi, conlocutorul lui încă trăncănea.
Mai ascultă zece secunde, apoi îl întrerupse.
-Bun, până acum v-am înţeles, sunteţi supărat! Dar care e problema, mai pe scurt! Cu ce vă pot ajuta?... Aşa... Da, înţeleg...Două secunde să vă pun pe speaker cât îmi aprind o ţigară... Aşa, acum continuaţi!...
-Asta a fost totul! Vroiam să ştiu dacă mă puteţi ajuta?
-Bineînţeles!
-Atunci, vă mulţumesc!
-Nu aveţi pentru ce! La revedere!
-La revedere, domnule Fonea!
Fonea senior rămase cu telefonul în mână, înjurând. Îi spusese de două ori să nu-i spună niciodată pe nume şi...
-Al naibii cap de bostan!...

Uşile spitalului erau deschise şi păşii cu teama afară, căci era pentru prima oară când făcea asta şi se privi în geamul de la ieşire, aranjându-şi în grabă capotul de monton, întrebându-se ce părere îşi va face lumea când o va vedea îmbrăcată aşa, dar strânse din dinţi şi ieşi. Ce-i sări mai întâi în ochi, fu cerul roşu şi lipsa norilor. Lumină era, căci era în mijlocul zilei, dar nu reuşea să vadă soarele. În parcarea din faţă, zăcea o ambulanţa ruginită, de care se sprijinea un tip bărbos. Când trecu prin dreptul lui, acesta o opri şi o întrebă dacă nu are cumva un foc şi ea, din reflex începu să se caute prin buzunare, dar nu găsi şi el îi zâmbi amarnic şi îi spuse că-şi cere scuze că a întrebat-o şi ea nu înţelese şi îi răspunse:
-Nu trebuie să vă cereţi scuze!
-Ba da, crede-mă! Fac asta de mult timp şi nimeni care a reuşit să iasă din spitalul ăsta, nu a avut vreodată o amărâtă de brichetă, dar tot încerc, deşi sunt conştient că nu e nicio şansă.
Îl privi cum învârtea ţigara neaprinsă în mână şi îi spuse:
-Păi de ce nu mergeţi să vă cumpăraţi o brichetă sau o cutie de chibrite?
Omul râse până se înecă şi tuşi şi scuipă lângă rabla de maşină.
-Unde să merg fetiţo? Nu înţelegi că mai încolo de gardul din faţă nu există nimic?

-Cum adică? Ce vreţi să spuneţi?
Tipul îi aruncă o privire de genul „Ce ai fată, ai căzut în cap?" și îi răspunse:
-Dacă te uiţi cu atenţie, spitalul e înconjurat de gard, dar nu există nicio poartă. În momentul în care ai vrea să sari gardul, te trezeşti instantaneu în spital, cu toate ușile blocate și cine ştie cât mai durează până reuşeşti să mai ieși iarăși afară... Am testat pe pielea mea și i-am văzut pe atâția alţii încercând, încât să mă las la mâna mea. Mai bine stau cuminte, că aşa măcar stau afară, nu înăuntru în mirosul ăla de medicamente. Deci...
-Vreţi să spuneţi că dacă eu, în momentul ăsta încerc să trec de gard, mă trezesc în spital?
-Da, dar am avut discuţia asta cu atâţia, încât încep să încurc chipurile și totul pare ca un imens deja-vu, aşa că nu o să te opresc să faci asta. Dacă nu mă crezi, încearcă!
Alexandra se uită la omul din faţa ei, apoi la gardul de fier, îşi muşcă de câteva ori buzele, căci aşa făcea când era nervoasă și se hotărî.
-Mă duc să încerc! Nu vă supăraţi pe mine! Nu fac asta că nu vă cred, dar ştiţi, unele chestii par mai reale, doar în momentul în care iei contact cu ele.
Bărbatul surâse.
-Da, cum zici tu, fetiţo! Du-te cu curaj!
Alexandra se îndreptă spre gard păşind încet, ca un condamnat spre scaunul electric. Acum gardul era în faţa ei. Îl atinse, dar nu se întâmplă nimic. Privi în spate, dar omul se uita în altă parte. Gardul avea maxim jumătate de metru înălţime, aşa că trecu un picior dincolo, fără niciun efort. În depărtare se vedeau două blocuri murdare și câţiva copaci.
„Ciudat", îşi spuse, „nicăieri nu se vede niciun semn de viaţă" și în acel moment trecu gardul.
Geamul uşii era rece ca gheaţa la atingere și-și retrase mâinile instantaneu. Din parcare omul îi făcu cu mâna și dădu din umeri în semn de neputinţă. Trase de uşă, dar aceasta nu se deschise.
Rămase privind geamul și îşi băgă mâinile în buzunarele halatului, încercând să se încălzească. Dădu peste un obiect pătrăţos și îl scoase afară.
-Extraordinar!, zise.
Găsise o brichetă. O încercă. Funcţiona.
Tipul văzu și el și se apropie în grabă de uşă.
-Ai spus că n-ai!, îi strigă prin geam.
-Păi nici nu aveam!, îi răspunse. Nu ştiu de unde a apărut. Oricum, nu pot să ţi-o dau, că nu pot deschide uşa.
Bărbatul se scărpină în barbă, gânditor, apoi întinse mâna și trase uşor de uşă. Aceasta se deschise.
Băgă o mână înăuntru și spuse:
-Dă-mi-o acum, repede!
Îi întinse bricheta, dar, cumva, omul era acum lângă ea, înăuntru și uşa era blocată.

-La naiba!, mormăi acesta. Oricum, e și ăsta un pas! O s-o aprind și o s-o fumez aici!
În momentul când scăpăra bricheta, se deschise o uşă laterală și apăru un medic care-i spuse:
-Ce faci? Ştii prea bine că în spital nu se fumează!
-Da, ştiu, dar nu pot să ies afară!
-Cum adică?, făcu doctorul.
-Uşa... E încuiată, sau blocată, ceva în genul ăsta...
Tipul în halat se încruntă și apasă clanţa. Uşa se deschise.
-Domnule, să fim serioși! Nu avem timp de glume! Dacă doriţi să vă aprindeţi ţigara, vă poftesc afară!
-Mulţumesc!, îi răspunse acesta bucuros și ieși.
Doctorul plecă.
Alexandra încercă uşa, dar aceasta iar nu se mai deschidea. Tipul îşi postă ţigara în colţul gurii și scăpără bricheta, dar aceasta nu se mai aprindea. Încercă de mai multe ori, după care scoase un urlet și dădu cu ea de pământ. Apoi se lipi de uşă și începu să dea cu pumnii în geam. Alexandra se retrase speriată. Omului i se lipise faţa complet de fereastră într-un rictus cumplit. Buza de jos îi atârna într-o parte ca o bucată de mască ruptă, lăsând să se vadă dinţii galbeni tociţi. Tot mergând cu spatele, Alexandra se împiedică la un moment dat de o măsuţă cu pliante și căzu. Se ridică aproape în aceeași clipă și se uită spre uşă, dar omul nu mai era. Se apropie de geam, cu încetinitorul și îl zări. Bărbatul stătea rezemat de ambulanţa ruginită, cu ţigara neaprinsă în colţul gurii. Când o văzu, îi făcu cu mâna.
Atunci se trezi. Afară se făcuse ziua. Inima ei era departe și ea era blocată într-un pat de hotel. Începu să plângă.

Papi rânji.
-Eşti sigur?
-Desigur!, îi răspunse Rachetă. Într-o oră maxim vor fi aici! Ce facem, pregătesc băieţii?
MAIMUŢELE ALEA PRIMITIVE, DESCOPERISERĂ DE MULT CUM SĂ-ȘI FACĂ CUŢITE DIN PIATRĂ ȘI OS, CĂCI LE FOLOSEAU LA UCIS, DAR SE CHINUIAU SĂ MUSTE DIN HĂLCI DE CARNE, ÎN LOC SĂ LE TAIE ÎN BUCĂŢELE. OMUL SE ADAPTEAZĂ GREU PENTRU CĂ E PREA PROST, MĂCAR TU ARATĂ CĂ POŢI FI DIFERIT.
-Ce vrei să spui?
-Păi, începu Rachetă, adun băieţii și îi duc la intrarea în oraş, sau îi aşteptăm aici să...
-Taci!, zise Papi și Rachetă tăcu.
DE CE SĂ SAPI PĂMÂNTUL CU MÂINILE CÂND AI DITAMAI LOPATA ACASĂ, PE CARE AI LUAT-O ÎN RATE ȘI COTIZEZI ÎN FIECARE LUNĂ, ÎN CONTINUARE. LASĂ LOPATA SĂ SAPE...
„Mda... ai dreptate!"
-Rachetă, sună-l pe Vasilescu și spune-i că vreau să vorbesc cu el

urgent. Și urgent înseamnă acum!
-Da șeful'!
Cât fumă o ţigară, apăru și şeful Poliţiei. Se salutară, după care Papi trecu la subiect.
-Domnule Vasilescu, în aproximativ patruzeci de minute o să ne confruntăm cu o situaţie de criză. Câteva microbuze, încărcate cu „admiratori" vor ajunge în Mangalia. Dacă nu le oprim rapid, va ieși urât pentru toată lumea. Vreau să ştiu care sunt posibilităţile, ţinând cont de faptul că numărul lor depăşeşte treizeci de inși.
Vasilescu se scărpină la sprânceana stângă și îi răspunse:
-Îi oprim la intrarea în localitate și cât îi ţinem noi acolo, chemăm mascaţii.
NU E PROST! LOPATA ÎŞI MERITĂ FIECARE BĂNUŢ!
Papi surâse.
-Domnule Vasilescu, tocmai aţi câştigat premiul cel mare pentru răspunsuri prompte! Deci să înțeleg, că vă ocupaţi d-voastră?
-Da, zise acesta ridicându-se de pe scaun. Chiar acum mă duc să aranjez treburile.
-Îmi place de poliţai!, zise Rachetă după ce acesta plecă. Când l-am văzut prima oară mi-a dat impresia că ar fi un molâu, dar se vede că m-am înşelat. E tare înfigăreţ!
-Da, îl aprobă Papi, ştie să se adapteze rapid și ăsta e un lucru rar... Oricum, tu pregăteşte și băieţii, pentru orice eventualitate. Adu-i aici!
-Da șeful'!
„Cred că acum, Cobe e liniştit. Încep să înţeleg tot mai bine cu ce trebuie să te confrunți zi de zi și nu e deloc plăcut!"
ȘI SALAMUL ȘI CRENVUŞTII ŞTII DIN CE SUNT FĂCUTE ȘI TOTUȘI MĂNÂNCI, NU? DIN MOMENT CE TE-AI PUS LA MASĂ, E DE AŞTEPTAT SĂ AI ȘI CEVA ÎN FARFURIE, CHIAR DACĂ NU E MÂNCAREA TA PREFERATĂ, DAR TREBUIE SĂ MĂNÂNCI!
„Mă gândesc că sunt alţii care și-au ales mai bine viaţa pe care o duc, în comparaţie cu cei ca mine. Câteodată mă întreb dacă nu TREBUIA SĂ FACI ALTE ALEGERI? ALEGERI EXISTĂ, DAR NU LA MODUL ÎN CARE LE GÂNDEŞTI TU CĂ AR FI. CÂND RĂSARE SOARELE E ZI ȘI CÂND APUNE, E NOAPTE, NU? CE ALEGERI VEZI TU ÎN ASTA, CĂ NU ÎNŢELEG?...
Da... Oricum, acum nu era chiar timpul potrivit pentru meditaţii profunde...

Îşi dăduseră seama că totul e făcătură, din momentul în care îi opriră, că doar nu erau proşti. Acum, Coteanu senior, cel mai mare dintre fraţi, avea minute bune de când se întreba dacă nu făcuseră o greşeală acționând sub impulsul momentului, dar ştia că și-i punea pe toţi în cap dacă zicea asta cu glas tare, aşa că se abţinea. Oamenii erau nervoși și nedormiţi și majoritatea dintre ei mai linseseră și o bere-două și acum și cu Poliţia care îi trăsese pe dreapta, pentru un control de „rutină"...

Era clar că poliţiştii erau mânjiţi, ca peste tot de altfel și că erau puși să-i mai întârzie puţin, până puştiul îşi strângea oamenii. Avusese parte de multe „joculeţe" de genul ăsta la viaţa lui. Avea 45 de ani, dar nu-i dădeai mai puţin de 55. Ştia asta, dar nu-i păsa, îşi trăise viaţa și ăia care-l vorbeau pe la spate, o făceau doar din gelozie. Mai fusese în situaţii ca cea de faţă și totuși... Ăsta era un moment din ăla când te uitai atent după pisici negre și capace de canal cu patru ochiuri, secunda când trebuia să faci diferenţierea, aşa că îşi călcă pe mândrie și îi făcu semn aceluia dintre fraţi care și-o luase pe coajă și îi spuse:
-Nicuşor, tată, ai avut întotdeauna încredere în mine! Mai poţi să mai ai o dată! Hai să luăm băieţii și să facem cale întoarsă! Acum, până nu e prea târziu!
-Ce?!, exclamă surprins juniorul. Tu ori glumeşti, ori eşti nebun, una din două!
-Mă, nu glumesc și nici nu sunt nebun și lasă ciocul ăla mai jos că ne aude toată lumea! Hai s-o ştergem dracului de aici, că mă mănâncă spatele și asta nu e de bine niciodată! Ne răzbunăm noi altfel, găsim o cale!
-Auzi, se supără cel mai mic, dacă ţi-e frică sau încă mai crezi în superstiţii, poţi să pleci acasă, dar singur, că eu și cu băieţii rămânem!
-Mă, da nu fi prost!... Doar eşti fratele meu și nu m-aş da vreodată în spate de la ceva pentru tine, dar...
Se întrerupse și rămase cu ochii aţintiţi pe geamul microbuzului.
-Nu mai contează!, zise cu glasul stins. Acum, m-am prins! Zi-le băieţilor s-o lase moale și să facă ce li se spune!
-Ce?!, făcu juniorul, apoi, se uită și el afară.
Lângă ei parcaseră trei microbuze Mercedes Vito, pline cu mascaţi.
-Afară!, urlă o voce. Toată lumea să iasă afară, acum!
Coteanu senior, se grăbi să se execute și când văzu că ceilalţi nu se grăbeau, urlă la ei:
-Ieşiţi mă!
Atunci din senin, se trezi cu un baston peste bot. Acela fu momentul prost, când pe unul dintre ei îl mâncă limba și se scăpă:
-Băga-mi-aş picioarele în capul vostru de sperietori de ciori! Ce mă eşti şmecher, că ai mască?
Atunci începu scandalul, de fapt antrenamentul mascaţilor, căci fură doar câţiva proşti care se băgară în faţă, restul se aruncaseră la pământ.
„A naibii treabă!", gândi Coteanu senior cu gura plină de sânge amestecat cu ţărână. „Stau ca un porc în jgheab, dar tot îmi mai iau câte un bocanc în coaste o dată pe minut. Ce ne-a făcut-o! Ce ne-a tras-o, al naibii puşti!"
Îi escortară până la ieșire din Constanţa. Cât ţinu drumul până la Bucuresti, nu scoase nimeni nicio vorbă. Mai mult de jumătate din ei aţipiseră. Într-un fel, bătaia le prinsese bine...

Vasilescu era mulţumit de el. Fusese omul zilei. Dacă nu lua decizia

aceea de moment, în momentul ăsta era într-un căcat mare de tot. Și într-un final, tot ce trebuise să facă , fusese să dea un amărât de telefon. Îşi scoase din sertar sticla de whisky și îşi turnă o duşcă. Adjunctul lui îi „şoptise" că toţi predecesorii lui, mai trăgeau din când în când câte o duşcă de „relaxare" și ăsta fusese un obicei pe care și-l însușise și el. Înainte de a ajunge în orăşelul ăsta, nu-și pusese vreodată problema, nici măcar aşa în glumă, că ar putea consuma alcool în timpul serviciului, la locul de muncă. Dar, uite că putea! Dacă l-ar vedea taică-su acum, ar începe sigur cu poveşti despre cei care au căzut de pe schelă, beţi și și-au împrăştiat creierii pe ciment, s-au despre cei care au rămas înfipţi cu mâinile în cine ştie ce tablou electric, prăjindu-se precum guvidele pe tablă. Dar ce vorbea el? Nici măcar nu s-ar fi complicat cu atâtea povestiri cu tâlc! Probabil că i-ar fi aruncat una din privirile lui „ucigaşe" și mai ştii, poate i-ar fi dat și-o palmă. Dar, din fericire, nu mai era cazul. Dacă vroia să dea palme, taică-su, putea să-și tragă singur...

La suprafaţă părea calm, dar în interior era ca un vulcan. Nevastă-sa tocmai îl anunţase că e însărcinată și că îl aşteaptă acasă să vorbească, să se hotărască ce e de făcut.

-Cum adică ce e de făcut?

-Păi sunt două lucruri pe care le putem face în situaţia asta, îi răspunsese ea foarte calmă, trebuie să ne gândim bine și să alegem unul dintre ele.

„Două lucruri?! Adică ea se gândea la posibilitatea de a mai avea un copil?"

Probabil o luase razna.

„Femeie", ar fi vrut să-i zică, „tu nu mai judeci cum trebuie! Cred că statul ăsta degeaba a ajuns să te prostească! Poate ar trebui să vi o zi la muncă în locul meu și să ajungi acasă cu creierii ferfeliţă și să vad atunci ce mai zici, sau să te angajezi ca vânzătoare pe cinci sute de lei și să stai închisă toată ziua într-un chioşc de tablă și să-ţi dau atunci eu un telefon și să te întreb dacă nu ar fi o idee bună să mai avem un copil..."

Un copil, auzi la ea... Se văzuse cu casă și masă și acum îşi dădea în petec, de parcă totul i se cuvenea. De parcă îl apucase pe Dumnezeu de picior.

„Pe Dumnezeu de picior"... Asta era vorba lui taică-su. În unele privinţe poate avusese și el dreptate.

Îi sună telefonul personal și se miră, căci nu avea nici doua ore de când îşi cumpărase cartela și nu apucase să dea nimănui numărul.

-Da?!, răspunse pe un ton mirat.

-Domnule Vasilescu, nu mă cunoaşteţi și nici nu v-aţi dori, dar vă sun în strict interes de „serviciu". Peste câteva zile va avea loc un mic raid în oraşul d-voastră, în casa unor persoane, de care sunteţi mai „ataşat", ca să folosesc termenul ăsta, deși vă situaţi pe baricade diferite, dar asta e afacerea d-voastră, nu mă bag. Vă rog, doar să nu anunțați pe nimeni și în niciun caz să interveniţi în momentul cu pricina. Atâta tot!

-Dar cine sunteţi d-voastră?, întrebă Vasilescu cu glasul răgușit.
-Nu e important numele meu, important e ceea ce pot face și pot face mai mult decât v-aţi putea închipui vreodată. Consider că m-am făcut înţeles! La revedere domnule Vasilescu și apropo, să nu uit, felicitări, căci după câte am auzit, veţi fi tătic!...
Vasilescu lăsă să-i cadă telefonul din mână și rămase privind pereţii. Câteodată, dacă te concentrai îndeajuns, chiar reuşeai să vezi caii verzi...

Capitolul 24 „Accidente"

Papi rânji. Asta era chiar bună... În propria-i casă, forţat să stea pe un amărât de scaun, cu un mascat în faţă, în timp ce companionii acestuia, dădeau casa cu curu-n sus. Din stânga lui, de pe alt scaun, îl privea Rachetă cu ochii sclipind.
„De draci, probabil! E ca un joc la care câinele din el, nu e invitat. Aşteaptă comanda, să le sară la beregată, negândindu-se, dacă după aceasta va mai exista și un „moment doi". Îşi întoarse încet capul, să nu-i mai vadă privirea căci se gândi, că cine ştie cum clipeşte, sau se strâmbă din greşeală și Rachetă interpretează ca fiind vreun semn și... Surâse.
Atunci, fără vreo avertizare, mascatul de lângă el îi dădu una peste bot.
Simţii buza de sus cum îi plezneşte și gustul dulceag de sânge și în secunda următoare, zării ceva trecând prin faţa lui ca un fulger și-l văzu pe cel care-l lovise plutind cumva prin aer și apoi cu un „zdrang" răsunător, zbură afară prin geam. Rachetă se întoarse și se aşeză cuminte la locul lui, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. Mascatul care era mai apropiat de ei, privi și el la rândul lui şocat scena, neştiind cum să reacţioneze. Trecură câteva secunde, până strigă la altul și-l trimise să-l aducă pe „şeful'". Câteva secunde... Papi îşi şterse sângele de la gură cu mâneca cămășii și rosti:
-Au trecut mai mult de cinci secunde! Până acum, eraţi morţi cu toţii, nu-i aşa Rachetă?
-Posibil!, îi confirmă acesta. Posibil șeful'!
-Nu mai vorbiţi între voi!, urlă unul dintre mascaţi, încercând să-și ascundă teama și neliniştea, dar acestea pluteau în aer, le puteai mirosi, le puteai simţi gustul acrişor pe limbă.
Erau în casă peste douăzeci de mascaţi și afară încă două microbuze. Cineva încerca să-l „pună la punct". Dar oare cine? În niciun caz cei din clanul Coteanu, că ăia veniseră albi și se întorseseră bronzaţi de la atâtea bastoane. Unii dintre ei stătuseră prea mult în soare și chiar făcuseră insolaţie, deci erau excluși. De ce Vasilescu nu îi spusese nimic?... Probabil fusese luat prin surprindere și el, căci până la urmă, nu era nici el mare sculă, era un ponei într-un grajd cu armăsari. Mai revizui încă o dată în minte, lucrurile aducătoare de belele din casă și în afară de două-trei pistoale, pentru care nu existau acte, nu găsi nimic. Ce-o să-

mi facă pentru ele? Or să mă închidă?
Papi zâmbi. Să fie serioși...
Cel care se dusese după „şef", se întoarse, dar fără el. Celalalt care-l trimisese îl întrebă ce-a zis seful și acesta dând din umeri îi răspunse că nimic.
Papi tuși și scoţându-și din buzunar batista, scuipă în ea. Unul dintre mascaţi se postă în faţa lui, preluându-i locul celui „dispărut".
-Mai durează mult?, îl întrebă Papi. Toată înscenarea asta a voastră, mai durează mult?
Mascatul se foii puţin după care îi răspunse:
-Nu avem voie să facem schimb de informaţii...
-„Schimb de informaţii"? Păi eu cred că după informaţii aţi venit și voi, numai că v-aţi ales greșit locul.
-V-am mai spus că...
Papi scutură din cap că nu mai reuși să audă continuarea. Parcă i se înfundaseră urechile, căci vedea cum celălalt îşi mișcă buzele, dar nu auzea niciun sunet.
„Ce naiba?!", vru să zică dar nu putu, căci parcă nu-și mai putea controla nici gura și încercă să se ridice de pe scaun, dar nu reuși să se mişte și totul se răsturnă și lucruri și oameni se amestecară și SE TRASE ÎNAPOI, CĂCI ÎN CAMERĂ ERA BEZNĂ ȘI AUZEA CUVINTELE PE CARE TAICĂ-SU I LE SPUNEA ÎNCERCÂND „SĂ-L FACĂ BĂRBAT": „TREBUIE SĂ-ŢI FACI CURAJ, CĂCI DACĂ ÎŢI ESTE FRICĂ DE ÎNTUNERIC, POŢI SĂ CRĂPI DINTRO BĂȘINĂ". OF DOAMNE, TATA, CÂTĂ DREPTATE AI PUTUT SĂ AI, DAR EU NU MĂ TRAG DIN TINE TATĂ, EU AM SEMĂNAT DINTOTDEAUNA CU MAMA, CĂCI EI I-A CRAPAT INIMA DIN CAUZA UNEI SPERIETURI COPILĂREŞTI. DACĂ SEMĂNAM CU TINE, ACUM AVEAM CURAJUL SĂ PĂŞESC ÎN ÎNTUNERICUL CE MĂ ÎNCONJOARĂ SAU MĂCAR SĂ RESPIR CUM TREBUIE, NU SĂ TRAG AER CA ȘI CUM AI ÎNCERCA SĂ MĂNÂNCI CĂCAT CU LINGURIŢA, CĂCI MĂ DOARE CAPUL DIN CAUZA ASTA ȘI OCHII ÎI SIMT EXPLODÂND ȘI NU POT SĂ VĂD NIMIC ÎN JUR ȘI MĂ CHINUI, DAR DEGEABA. ŞTIAM CĂ DACĂ TE TREZEŞTI ÎN ÎNTUNERIC, TREBUIE SĂ STAI CÂTEVA MINUTE CU OCHII DESCHIȘI, DUPĂ CARE TE OBIŞNUIEŞTI ȘI ÎNCEPI SĂ DISTINGI LUCRURILE DIN JUR. ÎNCEPI SĂ VEZI... DAR EU NU M-AM TREZIT ÎN ÎNTUNERIC, ASTA E DIFERENŢA, EU ÎNCĂ MAI VISEZ. POATE DE LA ATÂTA FRICĂ SIMT ASTA, DAR AM IMPRESIA CĂ O SĂ MOR ÎN VIS. CÂND AUZEAM DE LA ALŢII CUVINTE CA : „A MURIT LINIŞTIT, CĂ A MURIT ÎN SOMN! PUR ȘI SIMPLU A ADORMIT ȘI NU S-A MAI TREZIT!", MĂ GÂNDEAM CĂ, PROBABIL, E O MOARTE MAI FRUMOASĂ, MAI „ESTETICĂ", DAR AŞ VREA SĂ-I VĂD PE EI, ACUM, ÎN LOCUL MEU.
ÎNTINSE MÂINILE ÎN FAŢĂ ȘI ÎNCEPU SĂ PIPĂIE CU TEAMĂ AERUL, DAR NU GĂSI NIMIC. FĂCU UN PAS, UNUL SINGUR ȘI SE MIŞCĂ ATÂT DE PUŢIN, ÎNCÂT NU AR FI FOST PREA MARE

DIFERENŢA DACĂ AR FI RĂMAS PE LOC. SUGHIŢĂ O DATĂ, LUNG ȘI SUNETUL ÎI FĂCU PIELEA SĂ I SE ÎNCREŢEASCĂ ȘI MAI TARE, DEȘI CREDEA CĂ MAI MULT DE ATÂT NU ERA OMENESC POSIBIL ȘI SIMŢII PE LIMBĂ O BUCĂŢICĂ TARE DE „CEVA" ȘI DUPĂ CE-O ÎNVÂRTI DE CÂTEVA ORI PRIN GURĂ, REALIZĂ CĂ ERA O PĂRTICICĂ DINTRO MĂSEA, CARE I SE DESPRINSESE DE LA APĂSAREA NEBUNEASCĂ IMPUSĂ DINŢILOR. SCRÂȘNET. DINTE PE DINTE. MAI FĂCU UN PAS ȘI APOI ÎNCĂ UNUL, CĂUTÂND CEVA ÎN JUR DE CARE SĂ SE AGAŢE, DAR NU GASI NIMIC ȘI SE OPRI ȘI-ȘI PUSE MÂINILE LA TÂMPLE, ÎNCERCÂND SĂ SE RELAXEZE CUMVA ȘI SĂ RESPIRE CUM TREBUIE ȘI TRASE O GURĂ BUNICICĂ DE AER. TREBUIA SĂ SE LINIȘTEASCĂ. TREBUIA SĂ MEARGĂ MAI DEPARTE. „DOAMNE DACĂ ĂSTA E VIS, MĂ JUR CĂ NU O SĂ MAI DORM VREODATĂ! DĂ DOAMNE SĂ FIE VIS ȘI SĂ MĂ TREZESC, DOAMNE, ÎNŢELEGI? SĂ MĂ TREZESC..."
MAI FĂCU UN PAS, DOI, ȘI LA AL TREILEA, CĂLCĂ PE CEVA CARE SE MIȘCĂ SUB TALPA LUI, FĂCÂNDU-L SĂ-ȘI PIARDĂ ECHILIBRUL ȘI SĂ CADĂ. GEMU ÎN AER, ÎNAINTE DE A ATINGE PODEAUA, CĂCI DUREREA ÎI ERA DATĂ DE NECUNOAȘTEREA LOCULUI UNDE „ATERIZA" ȘI NU DE BUȘITURA ÎN SINE. SE RIDICĂ ÎN COATE ȘI RĂMASE ÎN POZIŢIA GHEMUIT, CĂCI ACUM NU MAI AVEA CURAJUL SĂ SE RIDICE DE TOT, CĂCI POATE ACOLO „SUS" ÎL AȘTEPTA CEVA SĂ-L MUSTE SĂU SĂ-L LOVEASCĂ ȘI STÂND MAI „JOS", EXISTA O POSIBILITATE CA ACEL CEVA SĂ SE ÎMPIEDICE DE EL ȘI SĂ CADA, ATUNCI CÂND SE VA REPEZI SĂ...
SCUTURĂ DIN CAP, TRASE O GURĂ INFIMA DE AER ȘI-ȘI ÎNTINSE MÂINILE, CĂCI TREBUIA SĂ DESCOPERE ÎN PRIMUL RÂND CE ERA ACEL LUCRU DIN CAUZA CĂRUIA CĂZUSE, CĂCI SE PUTEA SĂ FIE UN OBIECT CE AR FI PUTUT FI FOLOSIT PENTRU AUTOAPĂRARE, O ARMĂ. GĂSI ACEL LUCRU ȘI-L PIPĂI UȘOR CU DEGETELE ȘI ÎL ASEMUI CA FIIND UN FURTUN GROS, SAU CEVA ÎN GENUL ASTA ȘI ÎNCERCĂ SĂ TRAGĂ DE EL ȘI SĂ-L APUCE ȘI MÂNA STÂNGA I SE OPRI LA CAPĂTUL DE JOS, AL „FURTUNULUI" ȘI DESCOPERI CĂ ERA UMED ȘI UMPLUT CU UN FEL DE CÂLTI ȘI MÂNA DREAPTĂ I SE ÎNDREPTA ÎN ÎNTUNERIC SPRE CELĂLALT CAPĂT ȘI ATINSE ÎN TRECERE CEVA MOALE CA UN FEL DE MATERIAL ȘI CÂND INSISTĂ, ÎȘI DĂDU SEAMA CĂ ACELA ERA UN PANTALON CĂCI DEDESUBTUL LUI „AJUTĂ-MĂ-O-DOAMNE-PUPAŢI-AȘ-EU-ŢIE-TĂLPILE-DE-DUMNEZEU-BUN-ȘI-MILOS!"
ERA O ROTULĂ, O SIMŢEA CLAR, DAR ERA PREA APROPIATĂ DE CAPĂTUL DE JOS, DE PARCĂ...
-AAAHHH!...
URLETUL VENIT DIN FAŢA LUI ÎI FĂRÂMIŢĂ TIMPANELE, FĂCÂNDU-L INSTANTANEU SĂ PLÂNGĂ.
CĂZU ÎN FUND ȘI RĂMASE AȘA NEMIȘCAT, PREA ÎNSPĂIMÂNTAT PENTRU A MAI REACŢIONA ÎN VREUN FEL,

SAU MACAR PENTRU A-ȘI ŞTERGE SÂNGELE, CARE-I BUȘISE PE NAS, INTRÂNDU-I ÎN GURĂ.
SE AUZI UN PĂCĂNIT ȘI ÎNAINTEA LUI SE APRINSE O BRICHETĂ. LA LUMINA EI, PUTEA VEDEA UN TIP BĂRBOS, CU UN CHIŞTOC DE ŢIGARĂ ÎNTR-UN COLŢ DE GURĂ.
-AM VRUT DOAR SĂ FUMEZ O ŢIGARĂ!, ÎI SPUSE ACESTA. AM VRUT DOAR SĂ FUMEZ O ŢIGARĂ ȘI EI MI-AU TĂIAT PICIORUL...
BRICHETA SE STINSE ȘI SIMŢII DOUĂ MÂINI PUTERNICE CUM ÎL APUCĂ DE UMERI ȘI ÎL RIDICĂ ÎN AER ȘI PE CINEVA CARE STRIGA SĂ SE PREGĂTEASCĂ SALA DE OPERAŢII ȘI ATUNCI, INIMA NU-I MAI REZISTĂ ȘI TÂMPLELE I SE UMFLARĂ ȘI SIMŢI CUM ÎI PLEZNESC VASELE DE SÂNGE ȘI...
Papi mai scutură o dată din cap și camera începu să se recontureze și apucă să-l vadă pe cel din faţa lui, cum lasă arma să-i scape din mâini și-și înfige degetele în ochi, încercând să-și scoată masca, dar nu reuşeşte și cade la pământ bufnind, cu mâinile bătând disperate aerul, în căutarea a ceva de care să se agaţe, după care simţii cum îl buşeşte și pe el sângele pe nas și încercă să se şteargă, dar mâna îi era prea moale și alunecă la rândul lui în întuneric...

Gardul ce dădea în grădină era înalt și se termina cu juma' de metru de sârmă ghimpată și totuși cineva îl sări într-o clipă. Acel cineva rămase ghemuit lângă tufele de flori și aruncând o privire rapidă în jur, se întinse pe pământul rece, pentru mai multă siguranţă. Dar gărzile, nu observaseră nimic. Era 3 dimineaţa, ora când somnul e atât de dulce, de te prinde în mreje chiar dacă nu dormi. Erau patru oameni care se învârteau în jurul terasei ce dădea la parterul vilei. Toţi erau înarmaţi. Cel care sărise gardul, îi privi atent de la depărtare, neîndrăznind să se apropie mai mult. Deocamdată era prins în acel segment din plan, în care făcea calcule, aşteptând ceva. O greşeală. Poziţia pe care o adoptase, stând întins pe pământ, îl relaxa, aducându-i aminte de vremurile bune, când făcea asta aproape non-stop. Fusese o noapte, când unul dintre camarazi îi murise în braţe, în mijlocul deşertului. Exact atunci când dăduseră peste omul îngropat până la gât în nisip. Sergentul mormăise ceva despre „legea islamică" și încă „ceva", ce nu mai înţelesese, apoi se băgase într-un sac de dormit și începuse să sforăie. Cel îngropat bolborosise mai mult de o oră în limba lui mișcându-și ochii disperat, în toate părţile, dar nu-l băgase în seamă. Era naţia lui, era religia lui, era legea lui, deci implicit problema lui. Până dimineaţă, când se treziseră, murise. Unul dintre oamenii de pază, venea spre el și-și calculă rapid posibilităţile dar erau riscante toate, aşa că-și îndreptă pistolul cu amortizor în direcţia lui și aşteptă. Când acesta ajunse la câţiva metrii de el, se pregăti să tragă și simţii adrenalina cum îi dansează-n vene, dar când să apese pe trăgaci, ceva îl opri și văzu cum cel din faţa lui dispare de parcă ar fi fost înghiţit de pământ.

Asta la propriu. Îşi descleştă uşor degetul de pe trăgaci, când cel care dispăruse, reapăru în același loc, dar de data asta capul îi era întors la spate și o chestie ramificată ce arăta ca o rădăcină, îi străpungea pieptul.
Omul nemişcat, arăta în lumina lunii, ca o statuie grotescă, nefinisată. Se apropie de el mergând în patru labe și aruncând o ocheadă înspre terasă, se ridică rapid în picioare și îi pipăi gâtul. Îi pipăi gâtul, pentru că acesta avea ditamai umflătura în partea stânga și pentru că trebuia să ştie. Și atunci ştiu. Omul fusese proaspăt împăiat și ce-l umplea pe dinăuntru erau rădăcini groase, tari și bucăți de lemn. Ce se scurgea din el, mirosea a putred și peşte stricat.
Legionarul clipi pentru o secundă în timp ce se lăsa pe vine și se trezi cu mâna stângă încercând ceva ce semăna cu o clanţă. Se trase înapoi icnind și se lipi cu spatele de perete. Cumva, ajunsese pe terasă. În faţa lui, în grădină, „plantaţi" în poziţii bizare, erau ceilalţi trei paznici. Nu se mai duse să verifice, căci ştia ce li s-a întâmplat.
„Nu le-am făcut nimic!", gândi. „Oare ce se întâmplă?"
Trase aer adânc și se corectă: „Nu am de ce să-mi pun întrebările astea. Am o treabă de terminat, la asta trebuie să mă gândesc. Trebuie să mă mişc repede, că timpul trece și nu pot risca să dau greş chiar acum."
Apasă clanţa și intră. O veioză înflorată dădea în jur o lumină oarbă, dar era tocmai ce-i trebuia și aşa îşi dădu seama că nu e nimeni în acea locaţie.
„Du-te la etaj! Acolo are camera, la etaj!"
Urcă scările fără zgomot. Străbătu livingul și ajunse în dreptul camerei din mijloc. Ştia că aici era ce căuta. Intră înăuntru cu paşi de pisică. Camera era imensă. Ghidându-se după lcd-ul uitat aprins, ajunse până aproape de pat, când auzi un zgomot ca de apă curgând și o voce mormăind și trase mai mult de jumătate de încărcător în forma chircită de sub cearşaf, după care dispăru. Nu putea risca să fie surprins chiar acum la spartul târgului. O luă pe unde venise. „Statuile" din grădină dispăruseră. Sări gardul și o luă la sănătoasa.
Ajunse acasă și se puse în pat să doarmă, dar nu reuși. Deși nu-și dădea seama încă, despre ce era vorba, ceva nu mersese bine...
Când se întoarse de la baie, Tano rămase pentru minute bune blocat, privind cearşaful cum se înroşea din ce în ce mai mult și se rugă ca totul să nu fie decât un vis urât, dar când îl dădu la o parte, ea era acolo, fără suflare.
Îşi aprinse o ţigară, după care îşi sună oamenii și bineînţeles, avocatul. Unele lucruri, trebuia să le faci la rece, fără să te gândeşti prea mult, căci aşa scăpai mai repede de ele și de plâns... De plâns, aveai mai târziu tot timpul...

Capitolul 25 „Voci"

Kemal se trezise de trezit, dar nu putea să-și revină. Deși ora la care-i „cântase cucul", adică-l sunase Tano, se situa undeva în jur de patru dimineața, nu era asta problema cea mai mare. Cea mai bună întrebare, nu era nici cum de reușise cineva să sară ditamai gardul fără să fie văzut, sau fără să fi rămas agăţat în sârma ghimpată, sau să fi traversat grădina și să fi intrat în casă și să fi ajuns până în patul şefului... Nu, asta era posibil, căci erau oameni de care era greu, dacă nu imposibil să te aperi. Ghicitoarea zilei era următoarea: Unde erau cei patru oameni care făceau de pază în grădină? Căci aceştia patru se pierduseră fără urmă. Și desigur, nu puteai să cazi de prost și să spui „Da, domne', mai aveam și patru oameni pe aici, dar nu ştim sigur ce s-a întâmplat cu ei. Poate or fi spălat putina, sau poate or fi dispărut pur și simplu, căci totul ţine de efecte speciale, lumină şi oglinzi și de repeziciunea cu care pui şerveţelul deasupra: Îi vezi? Bine. Acum, îi mai vezi? Hocus-pocus!"

Ce să facă în privința acestora, să-i dea la persoane dispărute?

„Kemale, ocupă-te tu de povestea asta cu dispariţia. Cât poţi de repede, căci vreau un răspuns. Chiar dacă au ajuns în Triunghiul Bermudelor, vreau să ştiu, să mi-i găseşti!", îi spusese Tano.

Mai bine l-ar fi însărcinat cu spartul nucilor pentru prăjitură, între dinţi, căci ar fi fost mai simplu. Atunci ar fi ştiut unde sunt nucile, unde sunt dinţii și într-un final ieşea și prăjitura. Dar acum... Nici nu ştia de unde să înceapă. Se plimbase vreo oră prin grădină, până se plictisise și se trăsese mai deoparte la o cafea. O să-i zică că i-a înghițit pământul.

„Nu au fost cuminţi și au vorbit prostii și i-a pedepsit Doamne-Doamne!"

Când primi telefon de la avocat, care îi zicea că or să vină câţiva polițiști pentru a-i escorta până la secţie, aşa pentru mai multă „siguranţă", îi săriră dracii, căci trebuia să se răzbune și el pe cineva:

-Auzi Costache, dar tu de-aia eşti plătit mă, să ne iei cu Poliţia de acasă ca pe ultimii găinari? Poţi să-ţi iei „propunerea" și să ţi-o bagi în cur!

-Kemale! Uşor, linişteşte-te! Poliţia a propus asta pentru protecţia lui Tano, căci totul duce la ideea că de fapt, s-ar fi încercat un asasinat la adresa lui, doar că a fost o mică „încurcătură" și...

-Da mă, bine că mi-ai spus ceva nou, că noi suntem atât de proşti încât tre' să ne spună Poliţia că a vrut cineva să ne omoare!... Eu ce fac, îl las pe mâna gaborilor, când ăia nu trag cu pistolul că au gloanţele pe inventar? Tu aşa ai face în locul meu?

-Kemale, nu cred că e momentul potrivit pentru a critica, căci acum să recunoaştem, că nici ai voștri nu au fost prea bravi...

-Hai că te sun eu în juma' de oră și-ţi dau răspunsul!, îi zise și închise.

Ştia că avea dreptate dar era nervos, era stresat și trebuia să se descarce și el cumva.

„De-aia când venea tata turbat de la muncă, mă trezeam cu câte o

scataloacă peste cap, aşa pe gratis, se mai relaxa şi el".
Când aproape îşi terminase şi a doua ceaşcă de cafea, apăru şi Tano, care-l întrebă dacă sunase Costache.
-A sunat, dar nu am vorbit prea multe. I-am zis că îl sunăm noi în juma' de ora să stabilim cum ajungem la Poliţie.
-„Cum ajungem"? Adică?
-Adică, vor să se dea ei mari şi tari şi să-ţi asigure escortă până acolo.
-„Escorta" asta presupune ca eu să merg în maşina mea, nu în a lor, nu?
-Bineînţeles!
Îi răspunsese rapid, fără să se gândească, dar nu putu să nu se întrebe care e de fapt şpilul? Doar nu vroiau dobitocii să-l bage în dubă ca pe condamnaţi... Trebuia să-l sune pe Costache să clarifice lucrurile.

La cinci dimineaţa, primise telefon de la Tano şi acesta îi repetase de două ori ce se întâmplase, căci nu reuşea să priceapă.
-Păi, îi spusese, hai că-mi iau nişte oameni şi vin încolo!
-La Constanţa? Nu, că n-are rost! Mai ales că ai avut şi tu atâtea pe cap în ultimele zile...
-Da, dar nu e nicio problemă! Cum vin, aşa se şi duc! Hai că mă îmbrac şi vin!
-Nu Papi! Acum serios, nu are niciun rost! Hai că te sun mai pe seară şi vorbim, da?
-Ok... Dar dacă e ceva, să ştii că...
-Nu puştiule, că nu are ce să mai fie! Chiar vroiam să-ţi spun să ai grijă de tine, căci în ultima vreme, prea au luat-o toate razna, de parcă... Mă rog, să ai grijă de tine, da?
Şi cu astea spuse, închisese.
După zece minute, primise alt telefon şi o persoană care nu se prezentase, începuse să-i înşire nume şi adrese. Prima reacţie fusese să-i spună un „Hoo mă! Opreşte-te, că ai greşit numărul!", dar se liniştise repede, când îşi dăduse seama că datele pe care necunoscutul i le înşira la telefon, semnificau adresele pe care le foloseau ei pentru a-şi ascunde „marfa". Era ciudat că doar câteva persoane ştiau despre asta...
-Scuză-mă, dar cine eşti şi ce vrei?
-Sunt cel care ţi-a trimis mascaţii pe cap şi vreau doar să ştii că dacă vroiam să-ţi fac rău, îţi făceam de mult, puştiule! Deocamdată te mai las, să văd cum te descurci!
Papi rămăsese cu telefonul în mână încremenit.
-Oricum, în final vreau să-mi cer scuze că te-am deranjat aşa de dimineaţă! Mi-am permis să fac asta, deoarece, mai înainte te deranjase şi prietenul tău de la Constanţa, aşa că...
Închisese.
Papi aruncase cu telefonul de perete şi Rachetă apăruse în câteva secunde cu pistolul în mână.
-S-a întâmplat ceva, şeful?

-Nimic... Vreau să mă duc s-o vad pe Alexandra. Acum!
-Imediat, te duc eu!
Se trezise somnoroasă şi speriată dar când îl văzuse îl luase în braţe şi nu-i mai dăduse drumul.
-Ai venit în sfârşit unde ţi-e locul!, îi şoptise. Sssttt!...
Îi puse degetul pe buze când văzu că el vrea să-i zică ceva şi îl trase lângă ea în pat. Când începură să se sărute îi fu frică de ce urma să se întâmple, căci în mintea lui nu era loc pentru... Nu era loc... Nu era... Nu...
Simţii cum în sfârşit trecutul se pierde de el şi respiră uşurat... Atât de uşurat, căci acum se putea bucura şi el în sfârşit de viaţă, atât de eliberat că scăpase de tot răul ce-i încătuşa mintea şi carnea, atât de relaxat...
Sau măcar aşa credea el...

Vila de care se folosea în prezent fusese a lui Ceauşescu. Chiar dacă nu avusese omul gust, avuseseră alţii pentru el. Doamne ce petreceri se mai trăseseră şi pe vremea aia! Paranghelii din alea urâte, cu căprioare, mistreţi şi urşi, numai cu vin vechi de cel puţin douăzeci de ani, cu dansatoare pe masă toată noaptea şi având ca „şoferi" pe cei de la securitate, că ăia erau singuri treji dimineaţa. Vremuri bune, frumoase, fără prea multă responsabilitate. Acum, în vremurile astea cretine, de după revoluţie, se schimbaseră multe. El de exemplu, la ce informaţii deţinea şi cunoştinţe avea, nu putea să fie văzut ca persoană „publică". Asta în niciun caz! Câteodată îl apuca şi râsul când vedea toţi ciobanii la televizor dându-se mari cu averile lor, câştigate de pe urma unor afaceri „inteligente". Toţi erau nişte paparude şi dacă nu ar fi bătut prea tare la ochi i-ar fi putut exila pe toţi în Tasmania printr-un singur telefon. Ce ştiau ei ce înseamnă puterea? Credeau că dacă au câteva milioane de euro în bancă şi jacuzzi în sufragerie, l-au atins pe Dumnezeu. Puterea însemna să nu ai bani pentru că nu-ţi foloseau la nimic, dar să ai orice, oricând, însemna să poţi schimba un preşedinte dând un simplu mail şi multe altele care nu au rost a fi enumerate. Fonea senior nu se plângea, căci îi plăcea să fie omul din spatele la toate. Şi asta era „o slujbă ca oricare alta şi trebuie s-o facă cineva". Bine, astea erau cuvintele pe care şi le spunea lui însuşi, dar asta nu însemna că nu puteau fi şi adevărate, nu?
Momentan stătea pe malul mării, urmărind valurile ce se spărgeau încet de ţărm, căci actuala lui locaţie era pe malul mării, deci cu acesta ocazie se şi putea relaxa puţin.
Zilele astea fuseseră, zile „încărcate", pentru el, căci dăduse într-o săptămână peste cinci telefoane, ceea ce de obicei, făcea în două-trei luni, căci el nu suna, căci nu era nevoie, el era sunat. Dar cum plictiseala devenise prea mare, îşi crease un joculeţ în care introdusese câţiva pioni şi îi dăduse drumul. Şi bineînţeles, ce pioni pot fi mai buni decât persoanele reale?
Îi sună telefonul şi răspunse relaxat, ca întotdeauna, dar pe

parcursul convorbirii starea de spirit i se schimbă total și spre sfârșit, nu numai că ridică tonul, dar avu și câteva „scăpări", când chiar începu să urle de draci. Nu putea să înţeleagă, cum de era posibil ca patru oameni să dispară de parcă i-ar fi înghiţit pământul, mai ales când doi dintre ei, erau oamenii lui...

Racheta avusese o copilărie, dacă nu fericită, atunci cel puţin normală, căci nu-și amintea prea multe lucruri de care se putea plânge. El ajunsese ce ajunsese, din propria-i voinţă, pentru că-i plăcuse. În niciun caz nu „se arunca în neam", căci rubedeniile lui erau oameni obişnuiţi, cu ţiglele pe casă. El unul, nu le avea pe toate. Ştia asta, dar nu-i păsa. Trecuse prin prea multe în viaţa asta, ca să mai aibă păreri de rău. Avusese odată un amic care era bolnav după jocurile de noroc, aia da problemă... Putea să spună cu mâna pe inimă, că tipul ăla avusese o viaţă mult mai grea decât a lui, căci îşi pierduse slujba din cauza asta și nevasta și copiii, ca într-un târziu, când rămăsese singur-singurel, să reuşească să se lase. Ultima oară când îl întâlnise, adică acum vreo zece ani, fusese la o cafenea în Bucureşti. Purta un tricou pe care era inscripţionată o drăcie, nu mai ţinea minte exact, oricum ceva ce făcea antireclamă la jocurile de noroc și îşi dăduse atunci seama, că omuleţul ăla, îşi îmbrăca zilnic tragedia ce-i schimbase viaţa și ca să faci asta, îţi trebuie curaj, nu glumă. Familia și rudele nu mai vroiau să-l vadă, prieteni nu mai avea și totuși mergea înainte și asta cu capul sus.
Rachetă trecuse prin momente dificile, ca atunci când trebuie să-ţi faci curaj într-o fracţiune de secundă și să sari în faţa glonţului, neştiind dacă te vei mai trezi, dar asta îi era slujba și asta îi era și viaţa, căci de fapt, amândouă însemnau același lucru, dar se gândise atunci că dacă ar fi fost el cumva în locul omuleţului, probabil nu ar mai fi rezistat și si-ar fi luat câmpii și și-ar fi pus capăt zilelor.
Unii oameni erau plini de curaj, dar îţi era greu să-i descoperi, căci îţi dai seama că cineva e curajos când îţi sare în ajutor într-o situaţie nasoală, dar pe cei care-i vezi pe stradă citind ziarul, nu dai doi bani și asta e greşeala, căci până la urmă, poate din ei ies aceia care sar în faţa glonţului. Un coleg de-al lui avea o vorbă: „Curajos e ăla care poate să meargă mai departe, după ce a suferit cel mai al naibii eşec, nu noi care ne riscăm viaţa pentru bani, căci într-un fel sau altul, toţi fac asta!"
Privi la displayul telefonului și văzu că-i ceasul nouă fix și instantaneu îşi aminti de Cobe când îi spusese că el nu are nevoie de telefon și îl apucă râsul și apoi îi fugi gândul la Tano și când făcu asta îl trecu un fior pe spate, ca atunci când te aștepți să se întâmple ceva rău, dar nu poţi explica sau împiedica lucrul ăla și se hotărî într-un moment să-l sune pe Kemal și să-l întrebe dacă e totul bine, dar acesta nu-i răspunse și îl mai sună încă o dată și încă o dată, dar degeaba.
-Hai mă turcule, ce faci? Răspunde!

Din păcate „turcul", era prea ocupat în clipele alea ca să mai bage în seamă telefonul. Cel mai rău scenariu, tocmai se întâmplase...

„Eşti o fiinţă tare ciudată! Ai avut ocazia, ca şi mulţi alţii de altfel, să descoperi şi să înţelegi mult mai multe lucruri decât ţi-ai putea imagina vreodată şi totuşi nu ai făcut-o. În ultima clipă, ţi-ai întors privirea refuzând să vezi ce ţi se arăta. În mintea voastră, toţi vă credeţi nişte visători, aveţi impresia că daţi pe dinafară de atâta imaginaţie. Creativitate, îi spuneţi voi. Creativitatea asta a voastră este formată din câteva biete rămăşiţe, a ceea ce trebuia să vedeţi cu adevărat, dar
v-aţi astupat ochii. Inventaţi tot felul de lucruri şi vă bucuraţi ca nişte animale când le vedeţi funcţionând, când de fapt ceea ce ţineţi în mână e o imagine palidă a ceea ce vi s-a arătat deja."
Sunt de acord, cu ceea ce spui, dar, nu înţeleg de ce îmi spui lucrurile astea tocmai acum când... CE LUCRURI SĂ-ŢI SPUN? NU ÎNŢELEG DESPRE CE VORBEŞTI!
Glumeşti? Cum adică, tocmai...
„Sunteţi slabi. Atât de slabi... Pentru ca cineva să vă controleze şi să vă intre în minte, scormonindu-vă creierele, nu trebuie decât să vrea, căci pentru asta nu necesită prea multă inteligenţă. Am întâlnit fiinţe, cărora voi le spuneţi animale, mult mai inteligente ca voi. Plutesc atâtea în jurul vostru, vă înconjoară atâtea necunoscute, pentru care nici măcar nu aveţi nume, căci dacă le-aţi încadra într-un tipar, ar trebui să le înţelegeţi şi asta ar necesita un efort prea mare"...
Ce?... CE?! Păi tocmai mi-ai spus despre... OPREŞTE-TE ACUM! NU MAI VORBI, NU MAI GÂNDI, DOAR RELAXEAZĂ-TE! Nu înţeleg! NU VORBESC EU CU TINE. DOAR RELAXEAZĂ-TE CÂTEVA CLIPE, SĂ-MI DAU SEAMA CE SE ÎNTÂMPLĂ.
Papi se trezi şi se ridică încet din pat. Alexandra încă mai dormea şi nu vroia să o trezească. Se duse la baie, se încuie înăuntru şi se puse pe marginea căzii.
„Din păcate, totul este exact cum mă aşteptam să fie! Nu..." STOP! OPREŞTE-TE! CINE EŞTI ŞI CUM ÎNDRĂZNEŞTI SĂ FACI ASTA?... „Cum îndrăznesc? Nu înţeleg ce vrei să spui... Aha, te referi la...Ha-ha! Hai că asta a fost bună!" CREZI CĂ TOTUL E O GLUMĂ?! VREI SĂ ÎNVEŢI SĂ RÂZI ŞI FĂRĂ BUZE? „Să râd fără buze? Adică să... Aha, înţeleg, mă ameninţi!?... Prezenţa ta îmi pare cunoscută chiar dacă nu ne-am mai întâlnit până acum! Un moment... În cimitir! Tu erai, nu?" CE? ÎN CIMI... TU EŞTI! CE VREI? „Ce vreau? Nu m-am gândit încă la asta, dar e timp destul..." HAI CĂ AJUNGE! GATA, PLEACĂ DE AICI! „Tu crezi că po..."
„Încă mai crezi că atunci ai scăpat din cimitir?! Nu ai plecat nicio clipă de acolo, înţelegi? Chiar acum mă pregă..."
Papi scutură din cap şi se ţinu cu toate puterile de marginea căzii să nu cadă.
Ce-a vrut să spună cu cimitirul?

E O POVESTE MAI VECHE, DAR NU-ŢI FACE PROBLEME, ACUM AM SCĂPAT DE EA! A ÎNCERCAT SĂ MĂ CONTROLEZE PE MINE... CE CHESTIE...
Dar tu cine eşti?
DA, GHICI GHICITOAREA MEA! DOAR NU TE AŞTEPŢI SĂ-ŢI RĂSPUND, NU?
Mă gândeam că poate a venit timpul să...
HAI LASĂ PROSTIILE ȘI PREGĂTEŞTE-TE PENTRU CE E MAI RĂU!
Adică?! S-a întâmplat ceva?
NORMAL! CONCENTREAZĂ-TE PUŢIN! CHIAR NU POŢI SĂ SIMŢI?
Putea. Se ridică în picioare încă ameţit și se privi în oglindă. Putea să simtă, normal că putea...
Sparse oglinda cu un pumn și începu să urle.

Tano îi adună pe toţi în living și le ţinu teoria chibritului. Toţi erau nervoși, umiliţi și mai presus de toate, nimeni nu reuşea să înţeleagă cum de fusese posibil să se întâmple ceea ce tocmai se întâmplase.
Când Kemal îl anunţase că cei de la Poliţie îl aşteptau cu două mașini afară, Tano, îi făcuse semn să stea liniştit.
-Acum nu ne mai grăbim, nu? Care-i sensul?
Îşi aprinsese un trabuc și lăsase fumul să-i umple gura cu aroma tare și uscată.
Te chinuiai să faci atâtea, pentru ca în final să ajungi la concluzia, că nimic nu are rost. Rămâneai cu fragmente de amintiri și păreri de rău. Nu-și dădea seama ce-l durea mai tare: faptul că nu înţelegea ce se petrecuse, sau că dacă făcea un efort, lucrurile începeau să se dezlege, chiar dacă nu în totalitate și-și dădea seama că el era singurul vinovat. Oricum o dădea, ajungea la aceeași concluzie. Inevitabil.
-Auzi turcule, zise și cuvintele i se rostogoliră cu greu din gură, cred că după toată „afacerea" asta, o să-mi iau o vacanţă prelungită, cu bilet doar pentru dus.
-Ce vrei să spui șeful?
-Vreau să spun că m-am cam săturat de toată frecangeala asta! Mă scot singur la pensie, acum cât încă mai pot...
-Păi da, dar noi ce...
-Kemale, tu eşti cel mai vechi, ştii mai bine decât oricine cum merg treburile! Aşa că o să preiei tu funcţia de „director executiv", oricum dacă mă gândesc mai bine, mutarea asta trebuia făcută cu mult timp în urmă...
Kemal și toţi ceilalţi din cameră, rămaseră cu gura căscată.
-Acum, continuă Tano, să mergem și să terminăm odată pentru totdeauna cu porcăria asta!
Kemal dădu din cap aprobator, nereușind să scoată nici măcar un cuvinţel.
Parcă o și vedea pe a lui cu ochii cât cepele când urma să îi dea

vestea, căci ăsta era un lucru la care nici nu îndrăznise să viseze vreodată și... Dar oare s-o bucura, sau o începe să urle? Până la urmă, era o treabă bună ascensiunea asta a lui, sau nu? În momentul de faţă, părea cam opusul, dar, odată cu liniştirea lucrurilor urma să... Să ce? Nu putea să se gândească la asta, căci ăsta nu era momentul ideal. Avea tot timpul mai încolo și până la urma, ce-o fi o fi...
Scutură din cap și începu să dea ordine în stânga și-n dreapta. Tano trebuia transportat în deplină siguranţă.
Plecară cu patru mașini personale și două de Poliţie. Pe parcursul drumului vru să-l mai întrebe câte ceva, dar văzându-i chipul mohorât și privirea pierdută, se abţinu.
„Taci naibii din gură!", îşi spuse. „Nu vezi că omul suferă?"
Simţii telefonul vibrând în buzunar, dar nu-l scoase să vadă cine e, căci ajunseseră în faţa Poliţiei și se pregăteau să coboare. Oamenii ieșiră primii și asigurară perimetrul și Kemal înjură în turceşte, căci văzuse câţiva ziarişti prezenţi.
„Ce naiba?! Parcă aranjasem ca totul să se petreacă în perfectă linişte..."
Se vedea că nu „aranjase" prea bine.
Ieși înaintea lui Tano și acesta se sprijini de el când coborî din mașină și simţii un gol mare în stomac căci îl privi fugar și avu senzaţia aia tâmpită, ca atunci când conduci pe cineva la avion sau la tren, pe cineva care ţi-e drag, numai că senzaţia asta era un pic diferită și-și aruncă disperat privirile în jur și-și înfipse mâna sub geacă pipăindu-și arma și Tano îl simţii și se opri pentru un moment și privi și el în jur, dar nu zări nimic care să-i atragă atenţia și îi spuse „Hai turcule să mergem și să terminăm odată!", sau ceva în genul asta că nu reuși să-l audă prea bine că parcă avea urechile înfundate și vru să facă exact opusul la ce-i spusese și să-l bage înapoi în mașină, până erau siguri că nu exista niciun pericol, dar Tano i-o luă înainte căci îl văzu că face un pas în spate și intră în mașină, sau măcar aşa păru la prima vedere, căci de fapt nu nimeri mașina și se prăbuși lângă cu mâna stângă ţinându-se de gât și în următoarea secundă se și aplecase deasupra lui, neînţelegând ce se întâmplă și văzu că în jugulară avea o drăcie mică înfiptă ca o săgeată în miniatură și mintea îl duse la filmele cu indieni și îl lăsă acolo. Cei din jur începură să strige și să se agite și urmă o îmbulzeală cumplită și una dintre gărzile de corp, chiar fu împins de ceilalţi și se dezechilibră și în căderea lui îşi înfipse botul uneia dintre ciocate în faţa lui Tano, lăsându-i acestuia o ditamai gaura, dar, oricum, nu mai conta.
Telefonul lui Kemal continuă să vibreze, căci cineva tot încerca să ia legătura cu el.
În drum spre spital, Tano muri...

Capitolul 26 „ O lună de zile"

Kemal strânsese din dinţi şi îşi oprise toate pornirile care-l îndemnau să-şi tină familia departe de tot şi o luase pe nevastă-sa la înmormântare. Cu ocazia asta, când pe ea o apucă plânsul, o strânse în braţe şi scăpă şi el câteva lacrimi. Verişoara lui Tano, vorbise cu părinţii Adinei să-i îngroape pe amândoi, unul lângă celălalt, dar aceştia nu fuseseră de acord, pe motiv căci nici măcar nu ajunseseră să-l cunoască şi aveau dreptate. Poate nu chiar aşa fuseseră planurile concepute, dar se vede că nu reuşiseră să fie împreună nici măcar după moarte...
Papi, venit fără Alexandra, fusese, probabil, cea mai tristă prezenţă la faţa locului. Plecase înainte ca Tano să fie îngropat.
Când ceremonia luase sfârşit şi ieşiră pe poarta cimitirului, cineva îl întrebă:
-Noi acum ce facem, şeful?
-Ce am făcut şi până acum!, îi răspunsese fără chef.
Nevastă-sa îi aruncase o privire de genul „ce se întâmplă?", dar nu-i dădu nicio explicaţie. Era timp pentru toate. Pe drum îi povesti în mare despre ce era vorba, dar ea nu avu nicio reacţie.
„Probabil se abţine, să nu ne certăm", gândi. „Asta înseamnă că nu-i prea place ideea."
Singura care se bucură fu fiică-sa.
-Asta înseamnă că, după tine, Vlad o să fie noul şef?
„Ce?!" Nu-i răspunse.
„După mine... Sper să nu se întâmple prea repede lucrul ăsta."
Cei din Poliţie, îl rugaseră s-o lase mai moale pentru o vreme, căci ăsta nu era un moment potrivit pentru „un scandal la scară mare".
Dimineaţa se trezi cu o durere îngrozitoare de cap şi în timp ce căuta prin cutiile cu medicamente o aspirină, îi sună mobilul. Număr necunoscut.
-Alo?
-Bună dimineaţa! Îmi cer scuze, că nu mă pot prezenta, dar te-am sunat în legătură cu un lucru foarte important.
-Ce e asta, vreo glumă?
-Ar fi fost bine, dar din păcate, nu! Să spunem doar, că avem interese comune.
-Adică?
-Adică, mă gândesc că ţi-ai dori să-l prinzi pe cel responsabil pentru moartea fostului tău şef, nu?
-Da, dar...
-Ascultă-mă atunci, că nu pot vorbi prea mult. După cum probabil, ţi-ai dat seama, Poliţia nu o să facă nimic pentru prinderea criminalului, dintrun motiv simplu: nu le stă-n putere. Singurul care te poate ajuta, sunt eu.
-Vrei să spui că tu ştii cine...
-Bineînţeles că ştiu. Şi tu îl cunoşti personal, dar încă nu ai reuşit să faci legătura. E cunoscut sub numele de „Legionarul"...
-Ce?!...
-Da, nu mai fi atât de surprins! Nu te gândi de ce ar fi făcut asta sau pentru cine! Hai să spunem doar că domnul cu pricina, nu mai

are toate rotiţele... Din această cauză, este total imprevizibil. Îl urmărim de ceva vreme, dar acum câteva zile, a reușit să se facă nevăzut. Este posibil ca în orice moment să vină și după tine, sau după cineva apropiat ţie. Pot să-ţi ofer o echipă formată din patru oameni, care în afara faptului că-ţi vor asigura protecţia necesară, vor fi și capabili la momentul oportun să-l prindă, căci, te asigur, asta nu e o treabă pentru oricine, în niciun caz pentru oamenii tăi.
-Bine, făcu Kemal cu glasul răgușit și care-i poanta? De ce ai face tu asta?
-Motivul e simplu: vreau să-l prind!
-Adică, eu o să fiu momeala, nu?
-Tu eşti deja momeala!, apasă cel din partea cealaltă cuvintele. Întrebarea e dacă vrei să supravieţuieşti sau nu?
-Nu mi-am scris încă testamentul, mormăi Kemal.
-Atunci rămâne stabilit! Băieţii sunt pe drum! În aproximativ o oră, ajung! Or să fie însoţiţi și de o echipă tehnică, care se va ocupa cu instalarea echipamentelor de supraveghere și tot felul de prostioare. Ţinem legătura!
Închise.
Kemal renunţă să mai caute aspirină, căci durerea de cap îi trecuse ca prin magie.

Papi o luase pe Alexandra de la hotel și o adusese acasă.
Cum intrară pe uşă, îi spuse zâmbind:
-De acum înainte, asta e casa ta! Poţi să te simţi liberă să faci orice schimbare doreşti și bineînţeles, dacă ai nevoie de ceva, orice, nu trebuie decât să spui.
Ea îl îmbrățișase și îi răspunsese:
-Tot ce am nevoie, ţin acum în braţe!
Ştia cât era de agitat și de supărat și își dădea seama că făcea eforturi mari pentru ca ea să nu observe.
Era trecut de două dimineața, când Papi se ridică uşor din pat și începu să se îmbrace.
Privind-o cum doarme liniştită ca un îngeraş, zâmbi. Apoi ieși tiptil din cameră. Trebuia să iasă puţin afară, să ia aer.
Pe când deschidea poarta vilei, unul dintre oamenii de pază îl întrebă:
-Scot mașina, șeful?
-Nu, îi răspunse. Mă duc să mă plimb puţin. Singur...
Omul dădu dezaprobator din cap, dar nu zise nimic. Câteodată comportamentul şefilor te băga în rahat. Dacă cumva apărea Rachetă și afla de aceasta „mică scăpare", era de rău. Și tot pentru el...
Papi o luă uşor la pas și trecu de blocurile cafenii, îndreptându-se spre faleză. Deja se simţea briza rece ce venea dinspre mare și mirosul de alge. Coborî pe malul marii, se aşeză pe nisip și își aprinse o ţigară. Nu mai făcuse demult lucrul ăsta. De prea mult... Trebuia să-și pună ordine în gânduri, căci avea mintea răvășită. Toate veneau în același timp: și bunele și relele. Problema mare

care-l frământa, era că nu reuşea să-şi dea seama în ce parte se înclina balanţa. Toţi din jurul lui se duseseră şi continuau să se ducă. Alexandra, singura, fusese miracolul care reușise să-l facă să mai creadă și în altceva, să vadă altfel lucrurile. Și totuși...
Și totuși, cu cât se apropia mai tare de ea, parcă ceva tot atât de tare îl îndepărta.
EŞTI TU PUŢIN DAT PESTE CAP, DE ACEEA VEZI LUCRURILE ÎN FELUL ĂSTA! IA-O LOGIC, E DOAR O FEMEIE, NU O RIDICA PE UN POSTAMENT, ÎNCĂ.
Nu era „doar o femeie". Doar femei erau altele, poate, dar nu ea. Nu EA...
O iubea, ăsta era un lucru sigur și niciodată nu ar fi putut s-o înlocuiască cu altcineva.
AŞA GÂNDEAI ŞI DESPRE „MAMI" ŞI „TATI" ŞI ACUM, SINCER, O DATĂ LA CÂT TIMP TE MAI GÂNDEŞTI LA EI?
Asta era altceva... Nu erau cazuri de același fel încât să poţi face o comparaţie.
„CAZURI", TE REFERI LA EI CA LA NIŞTE „CAZURI"... DIN TRECUTUL TĂU ÎŢI ESTE CREEAT VIITORUL, CREZI CĂ AI PUTEA SĂ SCHIMBI CEVA?
Ce vrei să spui?
VROIAM SĂ SPUN CĂ IUBIREA VINE ŞI SE DUCE.
Nu vroiai să spui asta! Te gândeai la persoane!
DE UNDE ŞTII TU LA CE MA GÂNDEAM EU? CHIAR DACĂ ACUM, ALŢII TE VĂD „BĂRBAT", PENTRU MINE AI RĂMAS TOT UN PUŞTI CU MUCII LA NAS, CARE ŢIPĂ DUPĂ TATA CÂND I SE RĂSTOARNĂ O BĂRCUŢĂ. NU TE ARUNCA CU CAPUL ÎNAINTE ÎN LUCRURI PE CARE NU LE ÎNŢELEGI PE DEPLIN! FĂ CE FAC BAIEŢEII CUMINŢI ŞI STAI ÎN BANCA TA CU MÂNUŢELE LA SPATE...
Papi rânji ironic, dar nu-i mai răspunse. Îşi aprinse altă ţigară. Un val mai îndrăzneţ se sparse mult prea aproape de el și-și dădu seama că o să-i ajungă la picioare și că o să se ude, dar nu și le retrase.
HEI, ASCULTĂ-MĂ! VREAU ÎN MOMENTUL ĂSTA TOATĂ ATENŢIA TA!
-Ce?!...
NU VORBI! ÎN SECUNDA ASTA PRIN SPATELE TĂU TRECE UN BĂRBAT. NU TE ÎNTOARCE, CE FACI?!... MIŞCĂ-TE ÎNCET, CĂ NU AŞA SE VÂNEAZĂ DINOZAURII!
Ce?
DIN ORDINUL OMULUI ĂSTA S-A ÎNCERCAT ASASINAREA LUI COBE! DIN CAUZA LUI A MURIT MANDO ȘI TOŢI CEILALŢI! A ŞTIUT ȘI DE TANO, ÎNAINTE SĂ SE ÎNTÂMPLE ȘI PUTEA SĂ ÎMPIEDICE ASTA, DAR NU A
FĂCUT-O! TREBUIE SĂ-L OMORI! ACUM!
Papi lăsă ţigara să-i cadă. Îşi băgă mâna încet sub geacă căutând pistolul. Dădu de el, dar nu-l scoase.
„Numai moarte! Toţi în jurul meu mor!"

REVINO-ŢI BĂIETE! OMUL ĂSTA E PRADĂ RARĂ! RĂZBUNĂ-TE!
„Acum, în sfârşit am ceva real, ceva ce pot să simt!"
DACĂ NU ÎL DOBORI TU, S-AR PUTEA SĂ VINĂ VREMEA CÂND O SĂ TE DOBOARE EL. IA AMINTE!
„Viaţa trece pe lângă mine şi eu nu fac nimic, doar privesc cum se duce!"
HEI, TREZEŞTE-TE! EL E ACELA CARE ŢI-A OMORÂT TATĂL!
Papi simţii cum i se adună sângele-n tâmple şi se ridică pe jumătate, după care oftă şi se aşeză la loc.
„Minţi! El n-are legătură cu moartea lui taică-miu."
POATE NU DIRECT, DAR PRIN DECIZIILE PE CARE LE-A LUAT A...
„Taci! Nu mai specula! Aici e vorba de vieţi de oameni. Nu poţi să..."
TU SĂ TACI!
Vocea începuse să urle.
SUNT LUCRURI PE CARE N-O SĂ LE ÎNŢELEGI NICIODATĂ, ORICÂT TE-AI CHINUI! TU DOAR OMOARĂ-L ŞI ATÂT!
„Omoară-l tu, dacă vrei! Eu nu mai omor pe nimeni!... Aha... Asta era, tu nu poţi, nu?!"
PUŞTIULE, TU FACI MIŞTO DE MINE? VEZI CĂ MERGI SPRE PUNCTUL ÎN CARE DRUMURILE NOASTRE OR SĂ SE DESPARTĂ...
„Mă părăseşti?"
Papi începu brusc să râdă. Omul care de abia trecuse prin dreptul lui, grăbi pasul şi se pierdu în noapte.
Vocea şuieră: DA PUŞTIULE, O SĂ TE PĂRĂSESC! NUMAI CĂ REŢINE, EU PĂRĂSESC DOAR CORPURILE FĂRĂ VIAŢĂ...

Fostul primar, acum domnul deputat, venise să-şi viziteze foştii „prieteni", adică pe domnul procuror şi şeful Politiei şi după ce petrecuseră copios, acum trecuseră la o pauza de-o cafeluţa, să-şi mai relaxeze burţile voluminoase.
-Şi aşa zici Vasilescule, că lucrurile au luat-o razna? Păi nu trebuia, odată şi odată să se întâmple şi asta?
-Ba da, numai că văd că vin unul după altul ca pe banda rulantă.
-Lasă mă, mai bine aşa, se băgă şi procurorul în discuţie, să vină toate odată şi să scăpăm de ele!
-Mda, e şi asta o chestie!, îl aprobă deputatul.
Se gândi că cu o săptămână înainte, pe o noapte ploioasă, pe când se îndrepta spre noua lui căsuţă de la marginea Bucureştiului, dăduse cu maşina peste un bătrânel. Acesta îi ieşise în cale şi rămăsese orbit de faruri, precum un animal. Presupunea că asta se întâmplase, căci nu apucase să vadă prea bine faza, căci era şi noapte, era şi obosit, îi era şi somn, era şi puţin cherchelit şi astea toate adunate...
Important era faptul că bătrânelul, căruia îi vedea clar faţa din maşină, zăcea într-o rână, nemişcat şi el nu putea să coboare să verifice dacă mai trăieşte sau nu, căci era prea şocat şi îi era prea

frică. Fusese „salvat de clopoţel”, cum se zice, căci îl sunase noul lui „prieten de Bucureşti”, să-l întrebe dacă a ajuns acasă și printre multe bâlbâieli reușise să-i explice ce se întâmplase. Acesta începuse să râdă și el simţise cum mai are foarte puţin și o ia razna, căci nu era nimic comic în toate astea.
-Calmează-te! Trimit o mașină după tine să te ducă acasă! Pe a ta, las-o acolo unde e, că or să se ocupe băieţii de ea și dacă ai vreo îndoitură, ţi-o fac ei ca nouă! Nu
îţi face griji, doar spune-mi unde eşti, mai exact!
-Păi se...se..., adică, se bâlbâise el, e și bătrânelul ăsta întins pe jos și cred că a...
-Ne ocupăm și de el! Tot uit că eşti „boboc”, în afacerea asta... Spune doar de unde să te ia băieţii și atâta tot!
Și aşa se și întâmplase, „băieţii” rezolvaseră tot. Nimeni nu-l trăsese de mânecă în legătură cu nimic. Te băgai în rahat până peste cap și ieşeai de acolo mai curat decât de sub duş...
-Să-ţi zică procurorul, îi întrerupse Vasilescu meditaţia, ce a păţit cu subalterna mea de la „buletine”...
-Ho-ho!, făcu procurorul frecându-și mâinile. Pe asta, chiar că trebuie s-o auzi! E una dintre povestirile alea, pe care le spui nepoţilor...
„În niciun caz!”, îşi spuse, dar îl ascultă. Până la urmă, ce altceva mai bun avea de făcut?

Spitalul era mult mai populat ca de obicei, pe holurile înguste, forfoteau o grămadă de pacienţi.
-Toţi sunt noi!, îi spuse doctorul ce mergea alături de ea.
Avea pe undeva la şaizeci de ani, mergea un pic cocoşat și pe nas îi atârnau o pereche de ochelari cu rama un pic strâmbă. Îi amintea de cineva, dar nu reuşea să-și aducă aminte de cine.
Intrând într-un lift, pe care nu-l mai văzuse până atunci, îl întrebă:
-Unde mergem?
-Sus, domnişoara Alexandra, sus! Să-i vizităm și pe cei în stare critică, căci dacă suntem doctori, nu înseamnă că nu avem inimă, nu?
„Suntem doctori?!” Probabil se referea la el. Totuși nu se putu abţine să nu-și ascundă nedumerirea și el observă și continuă:
-Mi-a scăpat!
Râse.
-Trebuia să fie o surpriză, dar eu cu gura mea mare... Avem nevoie de medici ca de aer și dintre toţi posibilii candidaţi, au fost alese patru persoane, printre care și tu. De aceea te iau cu mine peste tot, să te obișnuiești cu procedurile și să te familiarizezi cu saloanele și personalul.
Alexandra îl privi zâmbind, aşteptând ca el să-i spună că glumeşte, dar parcă ghicindu-i gândurile, îi spuse:
-Nu e o glumă! De azi, ţi-ai început stagiatura. Avem o lună la dispoziţie să te transformăm într-un doctor adevărat, mai precis

într-un medic-chirurg, căci acolo ducem lipsă de personal.
-Chirurg?! Păi asta înseamnă să operezi...
-Păi și ce? Crezi că la început, a ştiut careva din noi cum să facă asta? Te obişnuieşti! De aceea suntem aici, să te ajutăm!
-Dar...
-Gata domnişoară!, i-o reteză doctorul. Discutăm mai târziu, despre celelalte aspecte, acum să ne îndreptăm atenţia către pacienţi, căci am ajuns.
Alexandra înghiţi în sec. Paturile erau pline de oameni care se văitau.
Trecând pe lângă ei, doctorul le spunea aceleași vorbe:
-Bună dimineaţa! Cum ne simţim azi?
Și apoi, fără să aştepte vreun răspuns, trecea mai departe, continuând:
-O să vă faceţi bine! Ia să vedem următorul pacient!
-Bună dimineaţa! Cum ne simţim...
Și tot aşa.
La un moment dat, vaietele bolnavilor încetară și în salon se instaură o liniște nefirească, genul de liniște care-ţi face părul de găină și văzând un pacient cum priveşte undeva în spatele ei, se întoarse. Pe uşă intraseră patru bărbați, îmbrăcaţi în straie de popă.
-Ce se întâmplă?, întrebă ea.
-Sssst!..., îi făcu medicul semn să tacă. Sunt de la biserica de deasupra spitalului. Au venit să mai ia din pacienţi, căci au și ei norme de îndeplinit, înţelegi?
Spunându-i asta, se lipi cu spatele de perete și îi făcu semn și ei să facă același lucru.
-Trebuie să le facem loc!, îi şopti.
Popii se plimbară de la pat, la pat, oprindu-se într-un final în dreptul unui pacient cu un picior amputat. Preotul care părea mai în vârstă, dădu din cap aprobator și ceilalţi începură să tragă patul după ei, făcându-i roţile să scârţâie sălbatic pe gresia ciobită. Pacientul începu să urle.
-Ce fac cu el?, întreba ea, speriată.
-Îl duc sus, căci i-a venit timpul!, îi răspunse medicul.
-Păi, e bine, nu are nimic!, făcu ea nedumerită.
-Deocamdată!, veni răspunsul. Până ajung cu el sus, o să fie mort demult.
-Cum adică?!, ţipă ea isterică. Păi ajută-l! Nu-i lăsa să-l ia!
-Hei, opriţi-vă!, urlă după cei patru care scoteau pacientul pe uşă.
-Nu te agita, degeaba!, îi zise medicul. Ei nu pot fi opriţi!
-Dar asta e crimă!, spuse ea îndreptându-se spre ei.
-Crimă e să ajungi în spitalul ăsta!, îi răspunse medicul.
Când Alexandra ajunse în dreptul uşii, preoţii dispăruseră.
-Nu uita!, strigă medicul după ea. Peste o lună de zile, îţi vei primi diploma de medic.
În momentul ăla se trezi. Papi dormea lângă ea. Se ridică să-l învelească și observă că era încălţat.

„Pe unde ai umblat golanule?"
Îl descălţă, îl pupă uşor pe frunte, îl luă în braţe şi adormi.
În ultima secundă de luciditate, se întrebă oare ce putea să însemne visul ei. Mai ales chestia cu „peste o lună de zile"?
În momentul în care luna aia de zile, trecu, şi află vestea, îi mulţumi lui Dumnezeu, căci mai fericită de atât, nici că nu putea să fie...

Fură cel mai bune momente din viaţa lor, căci îşi petrecură tot timpul împreună, făcând orice le trecea prin minte, exact ca nişte copii. Într-o zi, când se întorceau de la plimbare, cineva îi anunţă că sosise un pachet prin poştă pe numele lui. Ea îl văzu că se schimbă puţin la faţă şi îl întrebă dacă îl poate ajuta cu ceva.
-Nu iubita!, îi răspunse el. Ăsta e un lucru pe care trebuie să-l fac singur!
Desfăcu pachetul şi scoase din el un carton gros care conţinea o foaie de hârtie. Când se apucă să citească, ea urcă în cameră şi dădu drumul la televizor.
Pe foaie scria: „Capitolul 13- ultima parte, de Andrei Marinescu".
„...ceva neaşteptat. De fapt, a fost un lucru pe care l-am primit prin poştă şi l-am deschis înfrigurat, sperând la un răspuns de la vreuna dintre multele edituri la care mi-am trimis romanul, dar când colo, am găsit un vraf de pagini scrise de mână, semnate Ştefan Marinescu, adică tata. Până atunci nici măcar nu am ştiut, că tata a scris, Dumnezeu să-l odihnească în pace! Am avut un şoc imens când am început să citesc, căci începea exact aşa, citez: „Îmi pare rău că nu am reuşit să schimb nimic, dar nici până la vârsta mea, considerabilă de şaizeci şi cinci de ani, nu am ajuns la performanţa de a desluşi cea mai mare parte din tot ceea ce se întâmplă. Mi-e greu să-ţi scriu asta, căci eşti fiul meu şi te iubesc, dar ştiu că în curând vei avea şi tu un copil şi poate aşa vei reuşi cumva să-l fereşti să treacă prin ce trecem noi. Ceea ce urmează o să ţi se pară din nefericire foarte cunoscut şi fiindu-mi greu să-ţi explic, o să las întâmplările să vorbească de la sine." Aici venea partea cea mai şocantă, care mi-a făcut inima să-mi stea în loc, căci lucrurile pe care mi le povestea, erau aceleaşi cu cele trăite de mine. Înţelegi, Aceleaşi! La sfârşit, încheia cu următoarele cuvinte: „Concluzia la care am ajuns, e că cercul trebuie rupt, căci de la generaţie la generaţie, va fi tot mai rău. Şi lucrul ăsta nu poate fi făcut decât sacrificându-te. Asta trebuia să fac şi eu, cu mulţi ani în urmă, când mi-am dat seama că eşti diferit de ceilalţi copii, dar nu am avut curajul necesar şi prin asta, probabil, ţi-am distrus viaţa. Îmi pare rău, dar dacă simţi lucrul ăsta la copilul tău şi te asigur că o vei face, nu-ţi rămâne decât un lucru de făcut... Cel mai bună cale de a realiza asta, e să-ţi construieşti articolele de o asemenea manieră, încât să reuşeşti să introduci în ele, la un mod cât mai puţin vizibil, bucăţele de adevăr, căci cine va fi ales să le găsească, o s-o facă şi va veni după tine să... Înţelegi, sper... Nu mai pot continua, îmi

pare rău! Te iubesc!"
Aici se termina totul. Aşa am înțeles, ce am de făcut! Îmi pare rău, că și eu la rândul meu, te fac sa treci prin asta, dar îţi promit că în momentul în care îmi voi da seama că e posibil ca și tu să faci parte din cercul ăsta, o să fac ceea ce trebuie. Sper, totuși, ca această mărturisire să nu-ţi pară a fi decât rândurile unui om nebun. Dacă ai impresia că viaţa ta se duce într-o direcţie pe care nu o poţi controla, ascultă-mi sfatul și fă cel mai nebunesc lucru posibil și schimbă totul! Te iubesc!"
Papi rămase cu mâinile tremurânde. Luă pagina o puse într-o scrumieră și îi dădu foc.
Apoi puse mâna pe telefon și îl sună pe Kemal.
-Cel mai nebunesc lucru... Îl voi face tată! Îl voi face și voi schimba totul...
-Poftim?!, făcu Kemal din partea cealaltă.
-Scuză-mă, vorbeam cu altcineva! Te-am sunat pentru o favoare!
-Bineînţeles, puştiule, doar zi despre ce e vorba și e ca și rezolvat!
-Mi-aţi face o mare onoare, dacă tu și soţia ta, mi-aţi fi nași!
Din partea cealaltă urmă o pauză scurtă, după care Kemal îl întrebă:
-Nu înţeleg, cum adică „nași"? Adică la ce?
-La nuntă, desigur!, îi răspunse Papi. Mă căsătoresc!
Kemal începu să chiuie.
-Bineînţeles, finule, cu cea mai mare plăcere! Când scoateţi actele?
-Păi cred, că azi!, râse Papi.
-Ce?! Măi nebunaticilor... Îmi amintiţi de mine, aşa am făcut și eu!
-Deci, cum rămâne?
-Dă-mi trei ore la dispoziţie, căci ştii cum sunt femeile, cu gătitul și cu toate astea și sunt la tine!
Închise.
Papi îşi aprinse o ţigară și se duse în garaj după Rachetă.
Acesta stătea cu doi dintre băieţi și se uitau la un meci de box.
-Rachetă, pot să vorbesc ceva cu tine?
-Cum să nu, șeful?!
Le făcu semn celorlalţi să se ridice și să plece, după care îl întrebă:
-S-a întâmplat ceva?
Papi se așeză pe canapea lângă el, îi puse o mână pe umăr și îi spuse:
-Ai fost întotdeauna pentru mine, mai mult decât un prieten. Mai vreau să te rog ceva...
-Sigur!, făcu Rachetă uimit. Orice...
-Ascultă-mă bine! Astăzi, mă căsătoresc!
Rachetă căscă gura și rămase aşa.
-Mâine dimineaţă, plecăm în luna de miere, doar eu și Alexandra. Plecăm și nu ne mai întoarcem, înţelegi? Vrem să ne trăim viaţa și aici lucrul asta, din păcate, nu e posibil. Nu mă interesează cine rămâne aici, care sunt urmările și toate astea... Vreau să uit totul! Mă ajuţi?

Rachetă tuși de două ori să-și recapete vocea, după care îi răspunse:
-Normal, șeful! Cine sunt eu să judec viaţa altora? Normal că te ajut!
Papi îl îmbrățișă și îl ţinu aşa pentru ceva timp.
-Mulţumesc!
-Gata șeful!, că mă faci să bâzâi și n-am mai păţit asta de la şapte ani când mi-am dat din greşeală cu paralizantul în ochi...
„Luna de zile" din visul Alexandrei se împlinise și când Papi se puse în genunchi în faţa ei și o întrebă dacă vrea să-i devină soţie, începu să plângă. Nu mai fusese, vreodată atât de fericită. În sfârșit viaţa căpăta sens.

Capitolul 27 „Sfârșit"

Plecară spre primărie în două mașini, în liniște, fără alai, căci vroiau ceva cât mai discret. În prima mașină, erau şoferul, Rachetă, Papi și Alexandra. În cea de-a doua, şoferul, doi bodyguarzi și Kemal cu soţia. Mergeau încet, fără grabă.
Pe atunci, procurorul, care venea de la o nouă „cucerire", ajunse acasă și începu să strige după nevastă-sa, dar aceasta nu-i răspunse.
-Toată ziua doarme!, îşi spuse și intră în dormitor.
Șifonierele erau deschise și hainele ei nu mai erau. Din sertare, dispăruseră bijuteriile și banii ţinuți pentru „zile negre". În mijlocul mesei, sprijinită de-o vază, stătea o bancnotă de-o sută de euro, pe care fusese mâzgălit în grabă: „Pa-pa, iubi! Ne întâlnim la tribunal! Păstrează „bileţelul", căci după ce termin cu tine, ăştia sunt toţi banii cu care o să rămâi". Se lasă să cadă pe marginea patului, ameţit. Lumea lui, tocmai se prăbușise.
Mașinile treceau prin dreptul Poştei și Alexandra zâmbi. Mai aveau puţin și ajungeau.
Şeful Poliţiei, Vasilescu, rămăsese înţepenit în scaunul din propriu-i birou, citind pentru a treia oară actele ce le ţinea în mână, dar neputând să creadă, că ce scria acolo era adevărat.
Bărbatul ce stătea în faţa lui, în picioare, îi mai repetă încă o dată, timid:
-Le-am verificat și noi, vă daţi seama! Dar, ăsta e adevărul: apartamentul pe care îl „deţineţi", aparţine altcuiva. Unui domn care a fost plecat pentru mai mult timp în America și care acum s-a întors și îl vrea înapoi. Nici noi nu ştim cum s-a putut face încurcătura asta, dar...
Nevastă-sa tocmai comandase un nou set de mobilă. Vasilescu trecu peste faptul că cineva străin era prezent. Scoase sticla de whisky din sertar și-și umplu un pahar pe care-l dădu peste cap. Se strâmbă, simţind cum înăuntrul lui, totul ia foc, dar îşi mai turnă unul. Al doilea avea să alunece mult mai uşor.
Mașinile, opriseră la trecerea din faţa Primăriei. Papi o strânse de mână și îi şopti:

-Am ajuns, pui! A venit și momentul în care visele se transformă în realitate, nu?
Deputatului i se oprise Toyota pe autostrada spre Bucureşti. Începu să înjure, căci îşi dădu seama că rămăsese fără benzină.
-Dacă eşti prost!, mormăi. Acum, ieși și fă cu mâna, poate i s-o face cuiva mila și va opri! Ce să-ţi fac, dacă eşti prost...
Coborî din mașină și văzu venind spre el un Fiat cu număr de Constanţa. Făcu cu mâna, dar cel de la volan se făcu că nu-l vede și trecu mai departe.
-Pe mă-ta, mă!, urlă, ridicând degetul.
După juma' de minut, văzu un Mercedes cu număr de Bucureşti. „Ăsta e de-al meu!", gândi. Făcu un pas în lateral în direcţia lui și începu să gesticuleze.
-Vecine!... Opreşte!...
„Vecinul" se chinuia să scoată un cd din casetofon, căci nenorocitul iar se blocase și nu-l văzu pe omul care-i ieşise in cale. Reuși să oprească după ce-l târî vreo douăzeci de metri, adică, prea târziu. După şocul iniţial, puse mâna pe telefon și sună și povestii printre sughiţuri ce păţise.
-Mă, dar voi, ăştia „noi", sunteţi toţi la fel!, îi spuse interlocutorul lui, oftând. Spune-mi mai exact unde te afli și trimit băieţii să vină să te ia! Linişteşte-te că se rezolvă totul! Nu s-a întâmplat nimic, înţelegi?...
Când coborâră din mașină, Kemal comentă râzând:
-Văd că ai chemat și popa! Ce Papi, vrei să scapi cât mai repede, sau ce?
Papi nu înţelese pe moment despre ce vorbeşte, dar apoi văzu preotul cu barba până la piept, care-i aştepta pe scări, zâmbind. Ridică din umeri, neştiind ce să-i răspundă și se întoarse spre Rachetă.
-Ce e şmechere, te ţii de glume?
-Cum adică?, făcu Rachetă, neînţelegând.
Alexandra privi și ea spre preot și vru să zică ceva, dar cuvintele i se opriră, căci Preotul venise să-și ridice pacientul, pentru că azi se împlinea luna de zile și pacientul era Papi. Aşa că atunci când preotul îşi scoase mâna dreaptă de sub sutană, îndreptând-o spre acela care urma să-i fie pereche pe viaţă, strânse din dinţi și făcu un pas în dreptul lui Papi.
LA REVEDERE PUŞTIULE!, spuse vocea și el se prinse, dar mult prea târziu. Falsul preot trase și gloanţele care îi erau destinate o lovură pe Alexandra și aceasta rămase o secundă nemişcată, apoi i se prăbuși în braţe.
Legionarul văzu că-și greșise ţinta și când fata căzu, se pregăti să tragă în Papi și nu-și schimbă direcţia armei, chiar dacă-l observă pe Racheta scoţându-și pistolul. Ştia că drumul ăsta era doar pentru dus, nu și pentru întors, și totuși, degetul nu-i mai apăsă trăgaciul nici chiar atunci când, primele gloanţe, venite din partea cealaltă îi străpunseră pieptul, căci pe cea pe care o împuşcase, o ştia de undeva, ea era fata care-i bântuia visele. Lăsă pistolul să-i

cadă din mână și se împletici spre Alexandra, în timp ce gloanţele îi sfârtecau carnea. Căzu mai întâi în genunchi, apoi pe burtă, dar nu înainte de a scoate de sub sutană lucrul pe care-l căuta. Obiectul pe care-l ţinuse o viaţă întreagă, sperând ca printro minune, s-o reîntâlnească și să i-l returneze.
-Uite, mormăi cu ultimele lui cuvinte, ţi-am adus păpușa vezi?...
Ea nu mai văzu și nici nu-l mai auzi, dar cumva, înţelese, căci muri zâmbind.
Papi se ridică cu greu în picioare și ignorându-l pe Rachetă, care încerca să-l oprească, începu să meargă fără nicio direcţie. La colţul străzii, când doi câini începură să se încaiere se opri în dreptul lor, hipnotizat.
După un timp, privirea îi căzu pe mâinile pătate de sânge și zise:
-De la început, totul nu a fost decât o luptă de câini…
Căzu în genunchi pe trotuarul jegos și începu să plângă. Era pentru prima oară în viaţă, când făcea asta. În mintea lui totul începu să se lege și să capete sens. Când lacrimile încetară să mai cadă, i se opri și inima. Îl găsiră aşa, în genunchi, împietrit, într-o rugăciune pe care un Dumnezeu crud, refuzase să i-o asculte.

Epilog:

Noaptea pusese stăpânire pe oraş. Singurul zgomot, era cel făcut de răpăitul ploii, care cădea fără încetare. În cimitirul înecat de apă, domnea liniştea eternă, aşa că atunci când pământul începu să zboare în toate părţile, parcă scormonit de o mână invizibilă, singura fiinţă în viaţă, adică un câine, care adormise în dreptul unei cruci, se ridică și începu să adulmece aerul.
Când groapa se lărgii și sicriul care era adăpostit în ea explodă cu un zgomot sec, împroşcând în jur bucăți de lemn, câinele o luă la fugă, schelăind.
Cel care fusese îngropat, deschise ochii și se ridică în picioare.
-Perfect!, îşi spuse, privind în sus. Exact de ce aveam nevoie. Începând cu noaptea asta, se vor schimba multe!
Oraşul era acoperit de un cer negru, fără stele...

Dinca Robert Marius
Contact: dincarobertmarius@yahoo.com